Έτος Ζ'

Τεῦχος 151ον

ΟΧΙ στοὺς Φασίστες τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1940

ΟΧΙ στοὺς Ναζὶ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1941

ΟΧΙ στοὺς συμμοριτοκομμουνιστὲς τὸ 1944 - 1949

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

Α ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΝΙΚ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΕΠΙ ΤΗ 10η ΕΠΕΤΕΙΩ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟ-ΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

«Συνεπληρώθη δεκαετία ἀπὸ τῆς συντριβῆς, ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Ὅπλων, τῆς ξενοδούλου καὶ ἐπαράτου κομμουνιστικῆς ἐπιδρομῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἵνα κατανοηθῇ τὸ μέγεθος τῶν θυσιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας του κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναδράμωμεν διὰ βραχέων εἰς τὴν ἀπὸ τῆς κατοχῆς τῆς Χώρας μέχρι καὶ τοῦ Αὐγούστου 1949 δρᾶσιν τῶν σλαυοφρόνων Ἑλλήνων.

Εἶναι εἰς πάντας γνωστὸν ὅτι εὐθὺς ἀπὸ τῆς κατοχῆς τῆς Χώρας ὁ κομμουνισμὸς ἀπέρριψε «τὸ σφυρὶ καὶ τὸ δρεπάνι» καὶ ὕψωσε πανούργως ὡς σύμβολον τοῦ ὑπούλου ἀγῶνος του, τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς κατεχομένης πατρίδος μας. Ὑπὸ τὴν εὔσκιον ταύτην σημαίαν παρέσυρε καὶ συνεκέντρωσε μέγα πλῆθος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως δὲν εἶχον ὡς σκοπὸν νὰ ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μας. Τὸ πρόγραμμά των ἦτο νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ μόνον τὰ καταχθόνια σχέδια τῆς ἐπικρατήσεως τῆς στυγνῆς Ἐρυθρᾶς Δικτατορίας.

Συνεπεῖς πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ μετῆλθον πᾶν μέσον, ἵνα ἐπιφέρωσι πλήρη ἀπαθλίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Διαρκούσης τῆς κατοχῆς προσεπάθησαν νὰ ἐξαρθρώσουν καὶ ἐξουδετερώσουν πᾶν ἴχνος Κρατικῆς Ὑπηρεσίας, ὅπερ ἠνέχθη ὁ κατακτητής.

Ἐστράφησαν κατὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τῶν Ἐφεδρικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν λοιπῶν λειτουργουσῶν Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν. Δολοφονίαι, ἀπαγωγαί, κτηνώδεις ἐκτελέσεις, ἐκβιασμοὶ καθημερινῶς συνεπλήρωναν τὰς διώξεις καὶ λεηλασίας τῶν κατακτητῶν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς κατοχῆς, μόλις ἀπεχώρησε τὸ μίασμα τοῦ κατακτητοῦ ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Γῆν τῆς Πατρίδος μας, οἱ κομμουνισταί, οἱ αἰώνιοι συνωμόται τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, διαβλέποντες ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἥρπαζε εἰς χεῖρας του καὶ ἀνύψωνε τὴν Ἰδέαν τῆς Ἐλευθερίας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἐξόρμησαν ἐφιαλτικῶς τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944 καὶ ἐπεδόθησαν εἰς παντὸς εἴδους δηώσεις, σφαγάς, ἀτιμώσεις, λῃστείας καὶ ἀνατινάξεις ἀκινήτων.

Αἱ ὑλικαὶ καταστροφαὶ καὶ αἱ ἀπώλειαι Ἑλλήνων πολιτῶν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος ὑπερέβησαν κατὰ πολὺ τὰς τοιαύτας τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἐπλήρωσε βαρύτατον φόρον εἰς αἷμα, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς. Εἰς ἑκατοντάδας ἀριθμοῦνται τὰ θύματά του εἰς ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας.

Ἡ Δεκεμβριανὴ ἀνταρσία, χάρις εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ ἐθνικόφρονος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν ἀρωγὴν τῶν Συμμάχων μας, κατεπνίγη ἐντὸς μηνὸς καὶ οὕτω ἡ Ἑλληνικὴ Πατρὶς ἐλυτρώθη ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιβουλῆς.

Ὅμως καὶ μετὰ τὴν κατάπνιξιν τῆς Δεκεμβριανῆς ἀνταρσίας δὲν ἐπέπρωτο νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ἑλλάς. Ὁ Διεθνὴς Κομμουνισμὸς ἐπεδίωξε νὰ μᾶς ἀπωθήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπορρίψῃ ὡς ναυάγια τῆς Ἱστορίας πρὸς τὰ κύματα τῆς Μεσογείου.

Ὁπλίζει καὶ πάλιν τοὺς παράφρονας Ἕλληνας προδότας καὶ οὕτω εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος ἐπέδραμον ἀνθρώπιναι μᾶζαι κτηνώδους βίας. Αἱμάσσει ἡ Ἑλλὰς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ἀναταραχῆς. Ὅμως οἱ Ἕλληνες δὲν κάμπτονται καὶ δὲν λιποψυχοῦν.

Δὲν κάμπτεται εἰς Λαός, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε τὴν ἀνθρωπότητα τί σημαίνει Ἐλευθερία. Τί σημαίνει Πατρίς! Δὲν ἐκλείπει ὁ θεματοφύλαξ τῶν προγονικῶν προσταγμάτων τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας.

Ἡ Ἑλλὰς ποὺ ἐγέννησε τοὺς ἥρωας τοῦ Τρωϊκοῦ καὶ Μηδικῶν Πολέμων, τὸν Ἀλέξανδρον, τοὺς Παλαιολόγους, τοὺς μεγαλωνύμους ἀρχιτέκτονας τῆς Ἐλευθερίας τοῦ 1921, ἡ Ἑλλὰς τοῦ ΟΧΙ τῆς ἀφθίτου δόξης τοῦ 1940, ὀρθοῦται καὶ πάλιν, ὡς γίγας, εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἑλληνοφώνων συμμοριτῶν. Καὶ νικᾷ καὶ συντρίβει τὸν βάρβαρον συμμοριτισμὸν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ ὄρη.

Καὶ μὲ λάμψεις ἀποθεώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου ἐγείρει οὐρανομήκη τρόπαια καὶ ἀειλαμπεῖς βωμοὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Ἑορτάζοντες σήμερον τὴν συμπλήρωσιν 10ετίας ἀπὸ τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνισμοῦ, ἂς στρέψωμεν, μετ' εὐγνωμοσύνης τὸν νοῦν μας πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἥρωας, οἵτινες ἔπεσαν εἰς τὸν ἀδυσώπητον καὶ ἄγριον πόλεμον κατὰ τοῦ φρενοπλήκτου κομμουνισμοῦ καὶ πρὸς ὅλα τὰ θύματα τῶν προδοτῶν Ἑλλήνων, ἅτινα, πίπτοντα ὑπὸ τὰ φονικὰ των ὄργανα ἀνεφώνουν «**ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ**».

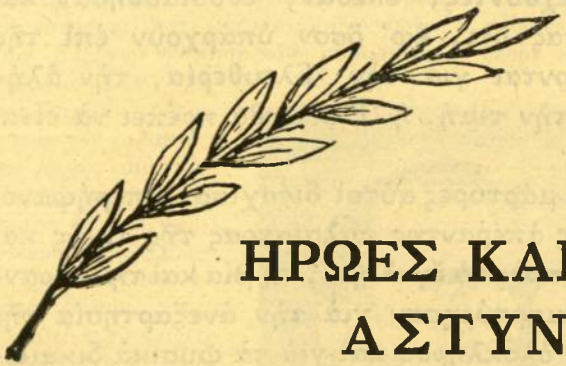
Τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ὑπερήφανον διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸν τετιμημένον καὶ ἔνδοξον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος μας, ἂς στρέψῃ σήμερον μὲ εὐλάβειαν τὴν μνήμην του πρὸς τοὺς ἀθανάτους νεκρούς μας».

Ὁ Ἀρχηγὸς
ΝΙΚ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
Γ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 151ον

ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Κανένα ἄλλο Ἔθνος καὶ κανεὶς ἄλλος Λαὸς ὁπουδήποτε τῆς γῆϊνης σφαίρας κι' ἂν βρίσκεται, συνύφανε τόσο πολὺ τὶς τύχες του μὲ τὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, ὅσο τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος—ὁ Ἑλληνικὸς Λαός—. Τοῦτο ἀποτελεῖ γενικὴ καὶ ἀδιάψευστη διαπίστωση ποὺ ἀνάγεται στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ στὴν Ἑλληνικὴ καρδιά.

Ὁ Λαὸς λοιπὸν ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ θάνατο τραγουδῶντας, προχωρεῖ καὶ πρὸς τὴ ζωή, τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα. Αὐτὸ εἶναι τὸ γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ὁλόκληρος δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἕνας ἀγώνας γιὰ τὸν πολιτισμό, γιὰ τὰ πανανθρώπινα ἰδανικὰ καὶ γιὰ τὴν Ἐλευθερία, τὴ δική της καὶ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου.

Μὲ τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ τῆς Ἐλευθερίας γεννήθηκαν, ἀνετράφησαν καὶ ἀνδρώθηκαν οἱ Ἕλληνες, χωρὶς νὰ διστάζουν ποτὲ σὲ θυσίες καὶ ὁλοκαυτώματα, μὲ πρωτοπόρους ἐκείνους ποὺ ἔχουν τεθῆ ἀπὸ τὸ Νόμο γιὰ τὴν ἀσφάλεια της.

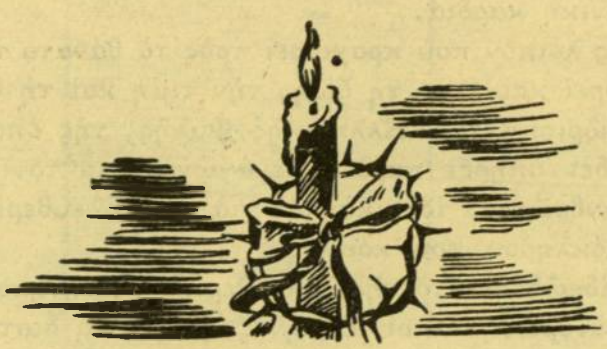
Δὲν ὑπῆρξαν συμπτωματικοὶ οἱ ἡρωϊσμοί, οἱ κατακρεουργήσεις, τὰ μαρτύρια καὶ οἱ σφαγὲς τῶν ἀστυνομικῶν μας. Ὑπῆρξε τὸ λαμπρὸ χαρακτηριστικὸ τῆς Φυλῆς μας, τό ὁποῖο ἡ γενεά μας εὐτύχησε νὰ χαρῇ, ἡ ἀ π έ ρ α ν τ ο ς δ η λ α δ ὴ λ α τ ρ ε ί α π ρ ὸ ς τ ὴ ν Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α.

Ἔτσι κατὰ τὴ σύγκρουση μεταξὺ τῶν Ἐθνικῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν πρὸς τὴν ὑλικὴ βία, διακόσιοι τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἀστυνομικοὶ προμαχοῦντες, ἔπεσαν, ἐθυσιάσθησαν καὶ ἐμαρτύρησαν, πιστεύοντας ὅτι, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνη ποὺ ἐνθουσιάζονται γιὰ τὴν Ἐλευθερία, τὴν ἀλήθεια, τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν τιμή, ἡ Ἑλλὰς θά πρέπει νὰ εἶναι πρωτοπόρος.

Γι' αὐτὸ οἱ ἥρωες καὶ μάρτυρες αὐτοὶ διέσχισαν ὑπερήφανοι τὸν ἀνθρώπινο στίβο τῆς ἀπέραντης παλαίστρας τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης καὶ παλεύοντας πρὸς τὸ ἔγκλημα, τὴ βία καὶ τὴν τυραννία, ἔπεσαν ἡρωϊκὰ ἢ ἐμαρτύρησαν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου καὶ γιὰ τὰ φυσικὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου.

Γι' αὐτοὺς σήμερα, ἐπέτειον τῆς νίκης τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐπιτελοῦμεν μνημόσυνον, ἐνῷ ἡ Ἑλλὰς ἀποτίει φόρον τιμῆς στοὺς νεκροὺς καὶ ζῶντας ἐθνικοὺς ἥρωας.

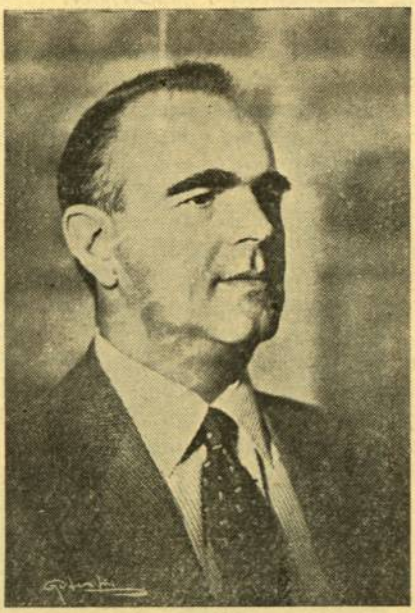
Ν.Α.

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΕΠΙ ΤΗ 10η ΕΠΕΤΕΙΩ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟ-ΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

«Ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος, ταυτοχρόνως, ἡ στρατιωτικὴ συντριβὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς ἑορτάζει τὴν δεκάτην ἐπέτειον. Ἡ θέσις της εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν μεγάλων σταθμῶν τῆς ἱστορίας, διότι ἡ προνομιοῦχος μοῖρα τῶν Ἑλλήνων ἠθέλησε κάθε σοβαρὰ δοκιμασία των νὰ προσλαμβάνῃ αὐτομάτως τὸν χαρακτῆρα μάχης διὰ τὴν ὕπαρξίν των καὶ ἀγῶνος διὰ τὰ ὑψηλότερα ἰδανικὰ ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐπὶ τέσσαρα σχεδὸν ἔτη διήρκεσεν ὁ πόλεμος αὐτός, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπεβλήθη, ὑποδυθεὶς τὴν μορφὴν ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως, ἀλλ' ὀργανωθεὶς καὶ ὑποστηριχθεὶς ἔξωθεν. Σκοπός του ἦτο ἡ βιαία ἔνταξις τῆς Ἑλλάδος ὄπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιχειρηθῆ καὶ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τῆς ἀποτυχούσης Δεκεμβριανῆς ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἐχθρὸς ἐνεσάρκωνε ὅλους συγχρόνως τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεξεν ἡ Ἑλλὰς ἀφ' ὅτου μὲ τὸ αἷμα τῶν τέκνων της ἀνέκτησε τὴν ἐθνικὴν αὐθυπαρξίαν της καὶ ἠπείλει ὅλα μαζὶ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας: Τὴν ἀκεραιότητά μας, τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν Ἑλληνικότητά μας, τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειάν μας. Ἔχουν ἄμεσον πεῖραν τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀληθείας ὅσοι Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ εὑρέθησαν παροδικῶς ὑπὸ τὸν συμμοριτικὸν ζυγὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐφιαλτικῆς δοκιμασίας.

Ταυτοχρόνως ὅμως ἡ ἀνταρσία ἀπετέλεσεν ἀπειλὴν δι' ὁλόκληρον τὸν ἐλεύθερον κόσμον. Διότι ἂν ἐπραγματοποιοῦντο οἱ σκοποί της καὶ ἀπερροφᾶτο ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τῆς κομμουνιστικῆς αὐτοκρατορίας, θὰ ἀνετρέπετο ἄρδην ἡ διαμορφωθεῖσα μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον στρατηγικὴ ἰσορροπία καὶ θὰ ἐδημιουργοῦντο ἴσως ὁλέθριοι διὰ τὴν διεθνῆ εἰρήνην πειρασμοί. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ Ἑλληνικὴ νίκη κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συμμοριτισμοῦ ἔχει τὴν ἰδίαν βαρύτητα μὲ τὴν νίκην μας κατὰ τοῦ Ἄξονος, ἴσως δὲ καὶ μεγαλυτέραν.

Μόνον του, μὲ τὰ ἡρωϊκὰ στήθη τῶν τέκνων του, ἀντιμετώπισε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὴν δεινὴν δοκιμασίαν καὶ ἐπέτυχε τὴν ἱστορικὴν νίκην. Ὁ ἐλεύθερος κόσμος, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μεγάλης ὑπερατλαντικῆς δημοκρατίας, ὑλικὴν μόνον βοήθειαν τοῦ παρέσχεν, ἡ ὁποία ἀπεδείχθη ἀνεκτίμητος καὶ ἐπέσυρε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους. Χωρὶς ὅμως τὴν χαλυβδίνην θέλησιν ἀντιστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, οὐδεμία ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ βοήθεια θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν θανάσιμον ἀπειλήν.

Ἡ νίκη κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας ὑπῆρξε καρπὸς τῶν μεγάλων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας ἀξιοποίησεν ἡ πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἡγεσία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπὸ τοὺς ἀειμνήστους Θεμιστοκλῆν Σοφούλην καὶ Ἀλέξανδρον Παπάγον.

Ἐπροξένησεν ἀνυπολογίστους ζημίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ τετραετοῦς σχεδὸν διαρκείας κομμουνιστικὴ ἀνταρσία. Οἱ συμμορῖται, ἐκτελοῦντες προδιαγεγραμμένον σχέδιον, κατέστρεφον ὅ,τι ἠδύναντο νὰ καταστρέψουν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ὁδηγήσουν διὰ τῆς ἀπαθλιώσεως τὸν λαὸν εἰς πράξεις ἀπογνώσεως. Ὁ κομμουνισμὸς ἀπεδείχθη ἡ μεγαλυτέρα ἀνασχετικὴ δύναμις τῆς προκοπῆς τοῦ Ἔθνους ἐν τῷ συνόλῳ του καὶ ὁ πλέον ἀμείλικτος ἐχθρὸς ἑκάστης τάξεως χωριστά, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ ἀγρότου καὶ τοῦ ἐργάτου.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν ἡ δυναμικότης τοῦ Ἔθνους ἀπεδείχθη ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν καταστροφικὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν του. Μετὰ τὸν ἔνοπλον ἀγῶνα ἀπεδύθη ὁ λαός μας εἰς τὸν ἐξ ἴσου δύσκολον ἀγῶνα τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς του ἀνασυγκροτήσεως. Ἀνασκοποῦντες τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι. Μὲ πάντοτε αὐξανόμενον ρυθμόν, ὄχι μόνον ἐπουλώθησαν αἱ πληγαὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως, ἀλλ' ἐπετεύχθη καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Λαοῦ εἰς στάθμην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε προηγουμένως ἐγνώρισε.

Τὸ Ἔθνος οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὸν θανάσιμον κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεξε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τετραετοῦς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας. Ὄχι διὰ νὰ διατηρῇ εἰς τὴν ψυχήν του μῖσος ἐναντίον οἱουδήποτε, ἀλλὰ διὰ νὰ παραμένῃ πάντοτε ἄγρυπνον καὶ νὰ δύναται νὰ ἐπιδίδεται ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποίαν μὲ τόσας θυσίας κατέκτησεν.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ νὰ προστατεύσῃ μόνον τὸ οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστὼς εἰς τὸ ὁποῖον πιστεύει, οὔτε μόνον διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι συνυφασμέναι μὲ τὴν πνευματικήν της παράδοσιν. Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀγὼν φυλετικῆς καὶ ἐθνικῆς ὑπάρξεως. Ἀποτελεῖ τὴν συνέχισιν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγώνων τοὺς ὁποίους διεξήγαγε τὸ Ἔθνος διὰ νὰ διαφυλάξῃ ἐλευθέραν τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίζωσε καὶ τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνε διὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ βαθύτερον νόημα τοῦ ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπέτειον ἑορτάζει σήμερον ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΕΥΑΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΕΠΙ ΤΗ 10η ΕΠΕΤΕΙΩ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟ-ΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

«Ἐπὶ τῇ 10ῃ ἐπετείῳ τῆς Νίκης εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι κατὰ τῆς ὑποκινηθείσης καὶ τροφοδοτηθείσης ἀπὸ ξένα Κράτη συμμοριακῆς ἐπιβολῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἡ Πολιτεία θεωρεῖ χρέος αὐτῆς ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν συμβολήν των εἰς τὴν προάσπισιν τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Χώρας, τῆς ἀνεξαρτησίας της καὶ τῶν πολιτικῶν της ἐλευθεριῶν.

Ὁ πόλεμος πρὸς συντριβὴν τοῦ συμμοριτισμοῦ ὑπῆρξεν ἐθνικὸς πόλεμος δια τὴν ἀπόκρουσιν ξένης εἰσβολῆς, ἡ ὁποία ἂν ἐπετύγχανε θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν διαμελισμὸν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἀποσπάσεως ἐδαφῶν της πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν κατάλυσιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Χώρας διὰ τῆς ἐπιβολῆς ἐγκαθέτου τυραννίας, στηριζομένης εἰς τὰ ξένα στρατεύματα καὶ ἐχούσης ὡς ἀποστολὴν νὰ ἀφανίσῃ τὴν θρησκευτικὴν πίστιν, τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ τὰς προαιωνίους παραδόσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἰς τὴν Χωροφυλακὴν ἀνήκει ἡ μεγίστη τιμὴ ὅτι αὐτὴ ἐδέχθη τὴν πρώτην ἔφοδον τῶν συμμοριτῶν εἰς τὸ Λιτόχωρον, αὐτὴ ἐκράτησε σχεδὸν μόνη τὸ κύριον βάρος τοῦ ἀγῶνος ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα, καὶ αὐτὴ συνέχισε μέχρι τέλους νὰ ἀγωνίζεται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ στρατοῦ, χωρὶς νὰ φείδεται θυσιῶν εἰς αἷμα καὶ μόχθον. Κατὰ τὸ ἔτος 1946 ἐξεδηλώθησαν 68 ἐπιθέσεις συμμοριτῶν ἐναντίον Σταθμῶν Χωροφυλακῆς τῆς ὑπαίθρου, ἐνῷ κινητὰ ἀποσπάσματα Χωροφυλάκων συνάπτουν 270 μάχας καὶ συμπλοκὰς μὲ τὰς ἐνόπλους ὁρδὰς τῶν προδοτῶν. Κατὰ τὸ 1947 οἱ συμμορῖται ἐξαπολύουν 60 ἐπιθέσεις κατὰ Σταθμῶν καὶ Ὑποδ/σεων τῆς Χωρ/κῆς, ἡ ὁποία συνῆψε 312 μάχας καὶ συμπλοκὰς μὲ συμμοριακὰς μονάδας.

Αἱ μάχαι τῆς Λεσκάτης, τῶν Κερδυλλίων, τοῦ Βελβενδοῦ, τῶν Σερβίων, τοῦ Μονοδενδρίου, τῆς Χαλανδρίτσης, τῆς Δημητσάνης, τῆς Βαμβακοῦς, τῆς Ἀνδριτσαίνης, Γαρδικίου Ὁμιλαίων, Ἀρτοτίνας, Δομοκοῦ καὶ τόσαι ἄλλαι εἶναι μερικαὶ ἀπὸ τὰς χαρακτηριστικὰς συγκρούσεις ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, ἐκ μέρους τῶν συγκροτηθεισῶν εἰς μάχιμα Τάγματα Δυνάμεων Χωροφυλακῆς. Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Νυμφαίου, ἀποτελεῖ ὑπέροχον παράδειγμα αὐτοθυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐνθυμίζει Ζάλογγον καὶ Ἀρκάδι.

Παραλλήλως πρὸς τὴν πολεμικὴν δρᾶσιν της ἡ Χωροφυλακὴ ἐπέτυχε νὰ ἐξαρθρώσῃ εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα τοὺς παρανόμους μηχανισμοὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς

συνωμοτικὰς ὁμάδας τρομοκρατίας, αἱ ὁποῖαι ἐκαλοῦντο «αὐτοάμυνα» καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ σχέδια στρατολογίας κομμουνιστῶν διὰ τὸν συμμοριακὸν στρατόν.

Ὁ ἀπολογισμὸς τῶν θυσιῶν εἰς ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας τῆς Χωροφυλακῆς κατὰ τὴν περίοδον 1946—1949 εἶναι μία σελὶς ἀμαράντου δόξης. 1580 νεκροί, 2.294 τραυματίαι, 159 ἀγνούμενοι, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται τῆς Χωροφυλακῆς προέταξαν τὸ στῆθος των διὰ νὰ σταματήσουν τὰς ὁρδὰς τῶν συμμοριτῶν, ἐπολέμησαν ὡς λέοντες καὶ ἐκέρδισαν μὲ τὸ αἷμα των τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους.

Ἡ 'Αστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου ἔφερεν εἰς πέρας δυσχερέστατον καὶ ἐπίμοχθον ἔργον. Ἡ ἡγεσία τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν κατέβαλε λυσσώδεις προσπαθείας διὰ νὰ παραλύσῃ τὸ Κράτος εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ τῆς τρομοκρατίας. Διέθετεν εὐρύτατον δίκτυον κατασκοπίας, σαμποτὰζ καὶ εἰδικῶς ἐξησκημένας ὁμάδας δολοφόνων, θῦμα τῶν ὁποίων ἔπεσεν ὁ ἀείμνηστος Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Χρῆστος Λαδᾶς. Αὐτὸν τὸν κομμουνιστικὸν ἐγκληματικὸν πολύποδα ἡ 'Αστυνομία Πόλεων κατώρθωσε νὰ ἐκμηδενίσῃ καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀληθινὸς ἄθλος.

'Αξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας!

Ἡ ἀκλόνητος πίστις σας πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σας εἰς τὸν Λσόν, σᾶς δίδει τὸ προνόμιον νὰ σᾶς θεωρῇ ὁ κομμουνισμὸς ὡς τὸν ὑπ' ἀριθ. «1» ἐχθρόν του. Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἠττήθη εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλειψεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἐπιδίωξίν του, ὅπως ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας καὶ τῶν ὅπλων. 'Απόφασις τῆς σιτιζομένης ἀπὸ Ξένα Κράτη Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, δημοσιευθεῖσα μόλις προχθές, προσθέτει μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ἀπειλὴ εἶναι πάντοτε παροῦσα. Ὁ πόλεμος τοῦ κομμουνισμοῦ ἐναντίον τῆς Χώρας μας συνεχίζεται, ἀμετάβλητος εἰς τὴν βασικήν του ἐπιδίωξιν ἀλλὰ μὲ ποικιλίαν ἐναλλασσομένων μέσων. Τὸ Ἔθνος προσβλέπει μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς τὰ Σώματα 'Ασφαλείας, τὰ ὁποῖα, ὅπως πάντοτε, ἀντιτάσσουν εἰς τὴν προδοσίαν τῶν κομμουνιστῶν τὸν ἰδικόν των ὑψηλὸν πατριωτισμόν, εἰς τὴν δολιότητα τῆς κομμουνιστικῆς συνωμοτικῆς δράσεως τὴν ἐθνικήν των ἐπαγρύπνησιν καὶ εἰς τὰ τεχνάσματα τακτικῆς τοῦ ἐντοπίου καὶ τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ τὴν καθαρὰν συνείδησιν καὶ γνῶσιν τῶν πραγματικῶν μισελληνικῶν σκοπῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τῶν πατρώνων του».

'Αθῆναι τῇ 29/8/1959
Ὁ Ὑφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
κ. **ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ**

Μέσα σὲ κεῖνο τὸ τρομερὸ ἔργο τῆς Νέας Διαθήκης ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «**Ἀποκάλυψις Ἰωάννου**», ὁ μεγάλος δραματιστὴς τῆς Πάτμου, γράφει πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας, ὅσα ἄκουσε μέσα στὴν ἔκστασή του νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ ἡ φωνὴ τοῦ πνεύματος ποὺ ἠχοῦσε πάνουθέ του σὰν φωνὴ σάλπιγγος. Ἔγραψε λοιπόν, ὅ,τι ἔγραψε γιὰ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου, τῆς Σμύρνης, τῆς Περγάμου, τῶν Θυατείρων, τῶν Σάρδεων καὶ τῆς Φιλαδελφείας. Καὶ φτάνει στὸν τελευταῖο, ποὺ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας Λαοδικείας.

Καὶ τοῦ λέει τοῦτο τὸ μήνυμα ποὺ εἶναι σὰν μαχαιριά. «Οἶδα σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός. Ὄφελον ψυχρὸς εἶης ἢ ζεστός. Οὕτως, ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου».

Ἔτσι γίνεται πάντα, κάθε φορὰ ποὺ θεριεύει τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ οἱ λαοὶ παίζουν στὸ ζάρι ὁλόκληρο τὸ ἠθικὸ νόημα τῆς ζωῆς των. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ εἶναι ἡ παράταξη τῆς καταστροφῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ στρατόπεδο τῆς ἀμύνης. Στὴ μέση περιφέρονται οἱ λιποτάχτες καὶ οἱ πλιατσικαδόροι τῶν δύο παρατάξεων. Κρατοῦν σὲ κάθε χέρι ἀπὸ μία λευκὴ σημαία ὑποταγῆς καὶ κάμουν σημεῖα καὶ κατὰ τὶς δύο μεριές. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι τύπου Λαοδικείας. Οἱ μήτε ψυχροί, οἱ μήτε θερμοί. Εἶναι οἱ χλιαροί, αὐτοὶ ποὺ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποκαλύψεως τοὺς ξερνᾶ ἀπὸ ἀηδία, γιατὶ ξέρει πὼς ἡ χλιαρότητά τους προέρχεται ἀπὸ κατώτερη ποιότητα ἠθικῆς συγκροτήσεως.

Στὶς μέρες μας, πάλι ἡ ἀνθρωπότητα ρίχνει τὰ ζάρια της γιὰ τὸ καθολικὸ νόημα τῆς ζωῆς. Δυὸ παλαιότατα στοιχεῖα μονομαχοῦν. Παλαιὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Ἀπὸ τὴ μιὰ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ πνεῦμα τῆς Δύσης. Ἡ Σκλαβιὰ καὶ ἡ Λεφτεριὰ στὸ νέο τους κονταροχτύπημα. Ἡ Ἀσιατικὴ ψυχὴ δίνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ μάχη της μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ ψυχή. Οἱ δυὸ δυνάμεις στέκονται ἀντιμέτωπες γιὰ ἕνα δεύτερο γῦρο, μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ πρώτου γύρου, στὸν ὁποῖο τὸ πνεῦμα τῆς Σκλαβιᾶς δέχτηκε τὴν πρώτη του ἥττα.

Στὸν τόπο μας ἡ μάχη ἄναψε μὲ τὴν ποιὸ φρικτή της μορφή. Δυὸ εἶναι οἱ λόγοι ποὺ κάνουν τὴν Ἑλλάδα νὰ σπαράζεται τόσο σκληρά. Ὁ ἕνας εἶναι γεωγραφικός. Εἴμαστε τὸ μαξιλάρι ποὺ κρεμοῦνε οἱ καπετανέοι ἀνάμεσα σὲ δυὸ καράβια ἀγκυροβολημένα πλάϊ-πλάϊ. Ἡ σύγκρουσή τους μᾶς πιέζει κι' ἀπὸ τὰ δυὸ πλευρά. Ὁ ἄλλος λόγος ἐξηγεῖται μονάχα ἀπὸ τὴ φυλετική μας ψυχολογία. Εἴμασταν καὶ εἴμαστε καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ εἴμαστε ὡς τὸ τέλος ἕνας λαὸς **Ἰδεολάτρης**.

Κάθε ἰδέα, ποὺ οἱ ἄλλοι λαοὶ προκαταβολικὰ κάμουν λεπτομερειακὲς συζητήσεις γύρω στὶς διάφορες ἐκδοχὲς καὶ τὶς ἀποχρώσεις της, προσπαθῶντας νὰ ζυγιάσουν τὶ ἀπόδοση θὰ εἶχε στὴ ρεαλιστικὴ ἐφαρμογή της, ἐμεῖς τὴν δεχόμαστε, σχεδὸν ὀπτασιαστικά, στὴν πιὸ μεταφυσική της παρουσία. Τὴν πέρνουμε καὶ τὴν κάνουμε **Ἱστορία**. Τὴν κάνουμε **Ζωή**, τὴν κάνουμε **Αἷμα**. Αὐτὸς ὁ τρόπος ποὺ δεχόμαστε τὴν **Ἰδέα** εἶχε κατὰ καιροὺς τὰ πιὸ λαμπρὰ καὶ τὰ πιὸ φριχτὰ ἀποτελέσματα μέσα στὴ ροὴ τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Ἔτσι κατορθώθηκε τὸ 40—41. Ἔτσι εἶχαν πυργωθῆ τὰ Μηδικὰ τρόπαια, ἔτσι καὶ τὸ 21. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, κάτω ἀπὸ τοὺς ὑλικοὺς παράγοντες καὶ τὶς ἱστορικὲς ἐπιδράσεις ποὺ τὰ καθορίζουν, ὑπάρχει ἡ **Ἰδέα**—δυναμίτις.

Ἔτσι γίνεται καὶ σήμερα μὲ τοὺς νεαροὺς ἰδεαλιστές μας ποὺ μπλέκει στὰ δίχτυα της ἡ Σλαυϊκὴ προπαγάνδα, καὶ κατορθώνει νὰ τοὺς ἀφιονίσῃ τὸ φτωχὸ μυαλό, ὡς τὸ σημεῖο ποὺ νὰ χάνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους τὴ ζωντανὴ παρουσία τῆς Ἑλληνικῆς

των πατρίδας, συνεπαρμένοι ἀπὸ τὸ ὅραμα τῆς πανανθρωπίνης εἰρήνης καὶ χαρᾶς, ποὺ τοὺς ὑποβάλλουν οἱ μασκαράδες πράκτορες καὶ οἱ λαθρέμποροι τῆς κομμουνιστικῆς ἡρωΐνης. Αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ παιδιά, τὰ ἀθῷα καὶ ἀγράμματα, ἔκαμαν στὴν Αἴγυπτον κίνημα ἐναντίον τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας, μὲ τὸ πιὸ συγκινητικὸ σύνθημα : τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ τῶν... Ἰνδιῶν. Καὶ αὐτὸ ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἀγωνιζόμασταν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδας, καὶ γεμίζαμε τοὺς δρόμους μας μὲ μισὸ ἑκατομμύριο πτώματα μαρτύρων καὶ ἡρώων.

Μέσα στὴν ἴδια ὀπτασιαστικὴ παραζάλη, αὐτὰ τὰ ἴδια ὀπιοφάγα παιδιὰ ὑπηρετοῦν σήμερα κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινο ἄστρο τῶν σλαύων νεοφασιστῶν τὸ ἰδανικὸ μιᾶς εὐτυχισμένης, μιᾶς εἰρηνεμένης πανευρώπης, ποὺ δὲ θἄχῃ φτωχοὺς καὶ ἀστέγους καὶ γυμνούς. «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην». Καὶ μαχαιρώνουν τὴν πατρίδα τους, γιατὶ εἶναι ἀληθινὰ πεπεισμένα πὼς αὐτὴ εἶναι ποὺ στέκεται ἐμπόδιο στὸ νὰ μοιραστοῦν οἱ λαοὶ τῆς γῆς τὴν εὐτυχία τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν Βουλγάρων. Γιατὶ πιστεύουν στὸ μεσσιανικὸ ὅραμα ποὺ φέρνει μπροστὰ στὰ ἔκθαμβα μάτια τους ἡ ἰδεολογικὴ ἡρωΐνη ποὺ τοὺς πότισαν.

Πιστεύουν, ἀφοῦ μὲ τόση ἀγνότητα καρδιᾶς κακουργοῦν, ἀφοῦ θυσιάζουν ἔτσι γενναιόκαρδα τὴ ζωή τους. Μπορεῖ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος νὰ τοὺς βλέπῃ σὰν μανιακοὺς ποὺ κάνουν τὸ ἔγκλημα τῆς μητροκτονίας πάνω στὸ ξεφρένιασμά τους. Μπορεῖ καὶ νὰ παίρνῃ ἀντίκρυ τους τὰ μάτια, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ παίρνῃ κάθε λογικὴ κοινωνία ἀντίκρυ στοὺς μανιακούς. Αὐτὸ δὲν λιγοστεύει τὴ θλίψη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὸ κατάντημά τους. Οὔτε λιγοστεύει τὴν ὀργή του ἐναντίον τῶν πρακτόρων τῆς ἰδεολογικῆς ἡρωΐνης, ποὺ ἐπὶ χρόνια δούλεψαν μὲ καταχθόνιο σύστημα γιὰ νὰ φέρουν σ' αὐτὴ τὴν κατάντια ἕνα-μικρὸ ἔστω μέρος τῆς Ἑλληνικῆς νιότης.

Ἀνάμεσα λοιπὸν στὴ μεγάλη μᾶζα τοῦ ἔθνους, ποὺ κρατάει τὸ φρούριο τῶν παραδόσεων τῆς λεφτεριᾶς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του, καὶ ἀνάμεσα στὸ λεφούσι τῶν πρακτόρων, τῶν μανιακῶν ἰδεολόγων καὶ τῶν ἡλιθίων ἡμιμαθῶν ποὺ πολιορκοῦν αὐτὸ τὸ φρούριο, κινεῖται καὶ ἕνας ἀριθμὸς κακομοίρηδων, ποὺ κατάγονται ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν τῆς Ἀποκαλύψεως.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι, σὰν τὸν Ἰανό, μὲ δύο πρόσωπα. Βλέπουν ἀπ' ἐδῶ, βλέπουν κι' ἀπὸ ἐκεῖ. Εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι, δηλ. φορεῖς καὶ ἐνσαρκωτὲς τῆς ἰδέας τοῦ ἐθνικοῦ Κράτους, καὶ ἐργάζονται ἐναντίον τοῦ Κράτους. Εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ συγχρόνως δέχονται στὸ ρύγχος τὰ σιδερένια χαλινάρια τῆς πνευματικῆς σκλαβιᾶς τοῦ Ζντάνωφ. Εἶναι ἐθνικόφρονες καὶ γράφουν σὲ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἔθνους των. Εἶναι κομμουνισταὶ καὶ γράφουν χωρὶς ὑπογραφὴ ἄρθρα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Εἶναι ἀντικομμουνιστὲς καὶ δημοσιεύουν στὰ περιοδικά τους τὸν ὕμνο τοῦ γελοίου Φράγκου Ἐλυὰρ γιὰ τὸν ἡρωϊκὸ Δεκέμβρη, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ντροπιασμένη, τὴν πιὸ θλιβερὴ σελίδα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Εἶναι οὐδέτεροι καὶ ὅμως δημοσιεύουν καὶ τὶς ὑποκλινέστατες προσφωνήσεις ποὺ ἔκαμαν οἱ δυὸ ἀποδιοπομπαῖοι τοῦ Νόμπελ πρὸς τὸν συκοφάντη τῆς πατρίδας των, ἁπλώνοντας τὸ δίσκο τῆς διαφημίσεώς των στὸ ἐξωτερικό.

Τὶς προάλλες φυλλομετροῦσα ἕναν τόμο διηγημάτων μὲ θέματα γύρω στὸ πόλεμο. Εἶταν τὸ χειρότερο βιβλίο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μας πεζογράφους. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τὴν Λαοδικεία. Ἐπὶ Κυβερνήσεως Μεταξᾶ φιλοῦσε τὸ χέρι του στὸ Φουαγιὲ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο. Σὰν ξαναβγῆκε ὁ Ριζοσπάστης μέσα στὶς ἰαχὲς τοῦ ἐλασίτικου ὄχλου τοὔγραψε γράμμα πίστεως. Καὶ τὸ κόμμα τὸν ἀντάμειψε. Σὰν ἔγινε τὸ φοβερὸ ἀνθρωπομακελειὸ τοῦ Δεκέμβρη 1944, τραγουδοῦσε τὴ «λαοκρατία» στὰ σοκάκια καὶ ἕνα χωνὶ τὸν διαφήμιζε μὲ οὐρλιαχτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, ὅπου οἱ συναγωνιστὲς ἔστηναν ὁδόφραγμα μὲ τὸ ὄνομά του κι' αὐτὸς κουβαλοῦσε πέτρα. Σήμερα ποὺ δὲν πᾶνε καλὰ τὰ πράγματα μὲ τὴν «ἐξυγίανσην» δὲν γράφει πιὰ στὸ Ριζοσπάστη ἀλλὰ σὲ ἐθνικόφρονα Ἐφημερίδα. «Ναί-

μὲν-ἀλλά». Γράφει καὶ ἕνα τόμο αἰσθηματικὰ διηγήματα γιὰ τὸν πόλεμο. Εἶναι ἐκεῖ μέσα ἕνα πουλάκι ποὺ τὸ λάβωσε μιὰ σφαῖρα, εἶναι μιὰ στάλα αἷμα ποὺ τρομάζει ἕνα παιδάκι καὶ ἄλλα παιδαριώδη, σιροπιασμένα καὶ περιπαθῆ πράγματα. Ὁ πόλεμος, ἄχ τὶ κακὸ πρᾶγμα ὁ πόλεμος, τὸ αἷμα! Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴν παιδικὴ ψυχούλα ἔκανε ὀδόφραγμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ ἐλασίτες ἔσφαζαν τὰ παιδιά, ξεκοίλιαζαν τὶς γυναῖκες, τὶς ἀδελφὲς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ρίμινι καὶ τῆς Πίνδου, πριόνιζαν τοὺς γέρους καὶ κάρφωναν μὲ καρφιὰ τὸ ἐθνόσημο τοῦ πηληκίου στὸ μέτωπο τῶν ἀστυφυλάκων. Εἶναι ἀπὸ τὴ Λαοδικεία ὁ ἄνθρωπος. Οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρός. Εἶναι χλιαρὸς καὶ πονόψυχος καὶ ἀνθρωπιστὴς καὶ εὐαίσθητος καὶ κουκουὲς καὶ δημοκράτης. Εἶναι ἕνας ἀκόμα ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ Λαοδικέως. Δὲν εἶναι ὁ μόνος μέσα στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τῆς κουκουέδικης παροικίας τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ γράφει εὐαισθησίες πρὸς κατανάλωσι τοῦ ἀστικοῦ ἀγοραστικοῦ κοινοῦ. Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀπὸ πίσω, πλῆθος ἀσήμαντοι λόγιοι, ποιητατζῆδες, κριτικογράφοι καὶ ἀποτυχημένοι λογοτέχνες. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ ἀντρογυναῖκες καὶ γυναικοάνδρες. Ὅλοι αὐτοὶ γράφουν μὲ σπαραγμὸ γιὰ τὰ παιδάκια, γιὰ τὸν κακὸ πόλεμο, γιὰ τοὺς καημένους τοὺς φτωχούς, γιὰ τοὺς ἐργάτες ποὺ βασανίζονται. Ἕνας κόσμος ἀπὸ ὑποκριτὲς καὶ δειλοὺς Λαοδικειῶτες, ποὺ στέκουν στὸ ἕνα πόδι περιμένοντας νὰ δοῦν ποῦ θ' ἀκουμπήσουν τὸ ἄλλο, ποὺ ἀνήκουν καὶ ἐδῶ καὶ φεύγουν ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ δὲν τολμοῦν νὰ εἶναι οὔτε Ἕλληνες, οὔτε τσιγγανοδιεθνιστές, οὔτε γαλάζιοι, οὔτε κόκκινοι, καὶ ἡ ψυχή τους δὲν ἔχει φῦλον. Καὶ εἶναι μέσα σὲ τούτη τὴν κρίσιμη ὥρα ποὺ περνάει ὁ κόσμος οὔτε θερμοὶ οὔτε ψυχροὶ ἀλλ' εἶναι χλιαροί, εἶναι χωρὶς χρῶμα χωρὶς σχῆμα, χωρὶς γεύση καὶ χωρὶς πίστη. Εἶναι ρευστοὶ καὶ πέρνουν τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου ποὺ κάθε τόσο τοὺς περιέχει. Εἶναι ἄνθρωποι τῆς Λαοδικείας, τὸ πνεῦμα τοῦ Προφήτη τοὺς ξερνᾶ ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ ἀηδία. Γιατὶ προσπαθοῦν νὰ ντύσουν μὲ ἰδεολογικὴ λεοντὴ τὸ γάϊδαρο τῆς ἀνανδρείας των, καὶ ὀνομάζουν οὐδετερότητα τὴν ἔλλειψη τοῦ φύλου.

Σ' ὅλους αὐτοὺς θέλω νὰ προσφέρω σήμερα ἕνα μικρὸ κομμάτι γιὰ τὸν πόλεμο. Δὲν εἶναι φιλολογία αὐτό, εἶναι στεγνὴ δημοσιογραφία. Τὸ ξεσηκώνω ἀπὸ τὴν ἀνταπόκρισιν ποὺ στέλνει ὁ ὑπέσταλμένος τοῦ «Ἀσοσιαίητεν Πρὲς» κ. Γκάντουϊν ἀπὸ τὸ χωριὸ Μάνταλο, ποὺ εἶναι τὰ Νέα Καλάβρυτα τοῦ νέου φασισμοῦ. Εἶναι τὸ χωριὸ ὅπου οἱ ἄνθρωποι τῆς δημοκρατίας (ἀνατολικοῦ τύπου) ἔσφαξαν 18 νήπια. Αὐτὸ ποὺ παραθέτω εἶναι τὸ μέρος τοῦ τηλεγραφήματος ποὺ περιγράφει ὁ αὐτόπτης ξένος πῶς σφάχτηκαν ἀπὸ τοὺς ἐλασίτες τὰ 16 μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐθνικόφρονος Βασιλειάδη. Ἀκοῦστε το :

«Τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς Βασιλειάδη ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ τὸ πτῶμα τῆς νύφης » του, (ποὺ εἶχε σταυρωμένα τὰ χέρια της, ἐπάνω στὴ πληγὴ τῆς κοιλιᾶς της, ἀπ' » ὅπου διεκρίνετο τὸ ἀγέννητο βρέφος), κι' ἀπὸ τὸ πτῶμα τῆς ἐνδεκαετοῦς ἐγγο- » νῆς του, ποὺ ἔφερε ἕνα βαθὺ τραῦμα μὲ μαχαίρι στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ μηροῦ » της. Τὸ μικρὸ καστανὸ κεφαλάκι ἑνὸς παιδιοῦ μόλις τριῶν ἐτῶν εἶχε ὀρθάνοιχτα » ἀπὸ τὸν τρόμο τὰ μάτια του, πιὸ γαλανὰ κι' ἀπὸ τὸν οὐρανό. Στὸ στόμα του εἶχε » παγώσει μιὰ βουβή, τρομερὴ κραυγὴ τρόμου. Ἡ γραία σύζυγος τοῦ Βασιλειάδη » σὲ μιὰν ἄλλη γωνιά, ἦταν σκεπασμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ πτώματα τοῦ γυιοῦ της, » ἑνὸς ἄλλου μωροῦ μὲ κίτρινο πουλόβερ, ἑνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ καὶ δύο κοριτσιῶν. » Ἀγγίζοντας τὰ πόδια της, ἦσαν ἕνα σπασμένο - βγαλμένο χέρι ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ » εἶχε μιὰ σφαῖρα στὸ κρόταφο. Ἡ δεύτερη νύφη τῆς οἰκογενείας, μαζὶ μὲ ἕνα κο- » ρίτσι κι' ἕνα ἀγόρι, ἦταν σωριασμένα κοντά, μὲ τὰ κεφάλια τους σπασμένα. Ἕνα » μικρὸ κορίτσι ἦταν πεσμένο μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ, μὲ τὰ γόνατα διπλωμένα, καὶ » οἱ καστανὲς μπουκλες του ἔπεφταν στὸ πρόσωπό του. Ἕνα μεγαλύτερο, ἀνάσκελα » πεσμένο, καὶ στὸ θάνατό του ἀκόμα, φαίνεται μὲ τὰ χέρια, τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα » νὰ παρακαλῆ γιὰ τὴ ζωή του».

Αὐτὸ εἶναι ὁ **«πόλεμος»** ποὺ διεξάγει ὁ κομμουνισμός, ὁ σλαυϊκός, ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ στὸν πόλεμο αὐτὸ βοηθοῦν μὲ τὸν τρόπο τους ὅλοι οἱ διανοούμενοι, ποὺ εἴτε πουλήθηκαν καὶ ὑπηρετοῦν σὰν ἔμμισθοι ἀπολογητές, εἴτε συνοδοιποροῦν ἀπὸ ἄγνοιαν, ἀπὸ βλακείαν ἢ ἀνανδρίαν. Μαζί τους—τὸ ἴδιο συνένοχοι—εἶναι καὶ οἱ χωρὶς ραχοκοκκαλιὰ ἄνθρωποι τῆς Λαοδικείας. Αὐτοὶ ποὺ σωπαίνουν τώρα ποὺ ἦλθε ἡ ὥρα νὰ μιλήσουν. Αὐτοὶ ποὺ κρύβονται τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἑλλάδα γυρεύει τὴν παρουσία τους. Αὐτοὶ ποὺ μιλοῦν μὲ χρησμοὺς τὴν ὥρα ποὺ ὁ καθαρὸς λόγος εἶναι χρέος τιμῆς. Αὐτοὶ ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ξεστομίσουν δημοσίᾳ, ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἀπὸ τὰ βιβλία τους, ἀπὸ τὰ περιοδικά τους, τὰ λόγια ποὺ ξεστομίζουν στὶς ἰδιαίτερες παρέες τους. Γιατὶ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα σήμερα. Γιατὶ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκη οἱ Ἕλληνες ἔφηβοι σήμερα, αὐτοὶ ποὺ ἀφίνονται στὰ χέρια τῶν πρακτόρων, τῶν λαθρεμπόρων τῆς ἰδεολογικῆς ἡρωΐνης. Οἱ νέοι ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ δίψα γιὰ Ἰδανικά, καὶ ὁ κομμουνισμὸς χορταίνει τὴ δίψα τους μὲ αἷμα, μὲ τὸ αἷμα τῆς Ἑλλάδας.

Νὰ γιατὶ καλῶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Λαοδικείας νὰ γυρίσουν πίσω στὴν Ἑλλάδα. Δὲν τοὺς ζητᾷ κανείς, μῖσος ἐναντίον κανενός. Μόνο ἀγάπη εἶναι ποὺ τοὺς ζητᾶμε. Ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα. **Ἡ Ἑλλάδα** δὲν εἶναι κόμμα, δὲν εἶναι φατρία, δὲν εἶναι θεωρία, δὲν εἶναι πολίτευμα. Εἶναι ἡ ζωή μας αὐτούσια, μέσα σὲ μιὰ συνέχεια 3.000 χρόνων. Κι' αὐτὸ βαραίνει πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἐφήμερη ἰδεολογία ἢ ἂν θέλετε, ἰδεοληψία. Γιατὶ ἡ οὐσία καὶ τὸ νόημα τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἡ ἀνθρωπιὰ καὶ ἡ λευτεριά. Χωρὶς ἐτικέττα. Οὔτε Ἀνατολικοῦ, οὔτε Δυτικοῦ τύπου. Χωρὶς πολιτικοὺς χαρακτηρισμούς. Χωρὶς ὑπονοούμενα, χωρὶς λεοντήν, χωρὶς κακούργημα, χωρὶς τρομοκρατία. Σκέτη ἀνθρωπιά. Σκέτη λεφτεριά, ποὺ θὰ πῇ σεβασμὸς τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἄλλου. Σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα καλῶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Λαοδικείας. Ἂς ξετρυπώσουν ἀπὸ τὰ δῆθεν ἰδεολογικά τους καταφύγια κι' ἂς ἔρθουν ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλοιώτικα ἂς τραβήξουν, μὲ θάρρος, ὑπεύθυνοι ἀντίκρυ στὸ ἔθνος τους, ἂς τραβήξουν ἀπ' ἐκεῖ, ὅπως τραβᾶνε οἱ θλιβεροὶ ἔφηβοι ποὺ γίνονται ἀσυνείδητα ὄργανά τους καὶ θυσιάζονται.

Αὐτὸ θᾶναι περισσότερο ἔντιμο τὶς ὧρες ποὺ παίζεται στὰ ζάρια ὅλο τὸ ἠθικὸ περιεχόμενο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Σ. ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Νὰ τί εἶναι ὁ κομμουνισμός

Ἡ ἄρνησις τῆς λογικῆς

Ὑπὸ κ. **ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ**

Διανοητικοὶ δοῦλοι τοῦ κομμουνισμοῦ. Μερικοὶ λαοὶ ἐξηναγκάσθησαν σὲ δουλεία, ἄλλοι ἐπωλήθησαν σ' αὐτήν, ἀλλὰ στὴν ἐποχή μας ἦταν μοιραῖο νὰ γνωρίσουμε ἕνα νέο εἶδος ἀνθρώπων(;), οἱ ὁποῖοι προσφέρονται ἐθελονταὶ στὴν δουλεία καὶ γλύφουν τὶς ἁλυσίδες. Arthur Wooblurn, M.P., «Ἐμπρὸς» 9)12)1939.

Ἡ λογικὴ ἀπορρίπτεται. Οἱ κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι κάποτε τοὐλάχιστον, ἦσαν δογματικοί, δὲν πιστεύουν πιὰ οὔτε σ' αὐτὸν τὸν κομμουνισμὸ ἀκόμη. Διατάσσονται ν' ἀκολουθοῦν μιὰ πολιτική, ἡ ὁποία δὲν ὁδηγεῖ στὴν ἐκτέλεση ἑνὸς ἰδεώδους, οὔτε στὴν ἐξουσία ποὺ εἶναι τὸ μέσον ἐκτελέσεως ἑνὸς σκοποῦ, ἀλλὰ στὴν ἐξουσία ποὺ εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπός. Καὶ ὄχι μονάχα δὲν πιστεύουν ἀλλὰ καὶ οὔτε σκέπτονται γιατὶ ἁπλούστατα περιφρονοῦν τὴν λογική.—F.A. Voigt «19ος Αἰώνας, καὶ Μετά», Ὀκτώβριος 1945.

Ἀδίδακτα σκυλιά. Οἱ κομμουνισταὶ ἐμφανίζονται πιστοὶ κληρονόμοι τῆς ναζιστικῆς νοοτροπίας—τρόποι καὶ ἠθικὴ—καὶ μὲ αὐθάδεια ἐπαναλαμβάνουν ἀποδεδειγμένα καὶ παράλογα ψεύδη. Ἀδυνατοῦντες νὰ ἀντιμετωπίσουν μίαν ὁποιανδήποτε ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεώς των, γαυγίζουν ἐπίμονα καὶ μὲ ἀλαλλαγμοὺς ἐλπίζουν ὅτι θὰ ρίξουν κάτω τοὺς ἀντιπάλους των. Ἡ συνταγὴ τοῦ Χίτλερ εἶναι μεγαλοφυής. Κάνε ὥστε τὸ ψέμμα σου νὰ καταπλήξῃ τόσο τὸ λαὸ ὥστε ὅλοι νὰ τὰ χάσουν καὶ νὰ σκεφθοῦν ὅτι ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πῇ ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόση ἀναίδεια ἕνα τόσο ἐκπληκτικὸ πρᾶγμα ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἀληθινό. Αὐτὴ εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ρετσέττα... Ὁ φανατισμένος κομμουνιστὴς ἔχει τὸ πεῖσμα ἑνὸς ἀδίδακτου σκυλιοῦ ποὺ οὐρλιάζει ὅταν τὸ κλωτσήσουν, ἀλλὰ διαρκῶς ἐπανέρχεται μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι στὸ τέλος θὰ κουραστοῦν καὶ θὰ τὸ περιφρονήσουν ὥστε νὰ μπορέσῃ ἀμέσως νὰ βυθίσῃ τὰ δόντια του. Golm Brogan: «Κόκκινες Μαριονέττες».

Μερικὲς σοσιαλιστικὲς γνῶμες

Πρέπει νὰ τεθοῦν ἐκτὸς τῆς δημοσίας ζωῆς. Κατάπληξη προκαλεῖ τὸ πῶς ἀρέσκονται νὰ διαστρέφουν ὅ,τι ἀφορᾷ ζητήματα ἀρχῶν· οὐδέποτε στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ἐφάνη σπεῖρα περισσότερο ἀναρχικὴ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ σπεῖρα τῶν ἀσυνειδήτων τοῦ κομμουνισμοῦ μασκαράδων....

Κάθε σεμνὸς πολίτης ἔχει ὑποχρέωση νὰ τοὺς κυνηγήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν δημοσία ζωή.—Guy Aldred «Ὁ Κόσμος» Ἰούνιος 1943.

Ἐγκληματικὴ τρέλλα ἡ ὑποστήριξίς των. Ἡ μελέτη καὶ ἡ πεῖρα τῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων μᾶς πείθει ὅτι, ἡ συνδρομὴ ὅπως οὗτοι κεδίσουν μιὰ θέσῃ στὴν ἐργατικὴ κίνηση, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐγκληματικὴ μωρία... Ἡ ἀνθρώπινη εὐπρέπεια ἀπαιτεῖ μίαν ἔκθεσιν τῶν ἀποκτηνωμένων κομμουνιστικῶν μεθόδων. Johm Mc Goveru M.P. «Φρίκη στὴν Ἱσπανία», «Ἐμπρὸς» 29/1/48.

Προτερήματα παπαγάλων καὶ ἔνστικτα γυπῶν. Οὐδέποτε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἠγωνίσθη γιὰ ὑγιεῖς ἀρχὲς οὔτε καὶ ἀκολούθησε ποτὲ πολιτικὴ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ Κόμμα αὐτὸ εἶναι τὸ πλέον ἄχαρο καὶ διεφθαρμένο ἐπεισόδιο στὴν παγκόσμιο πολιτικὴ ἱστορία. Τὰ μέλη του εἶναι οἱ πλέον τιποτένιοι καὶ ἀναρχικοὶ μισθοφόροι ποὺ ἡ πάλη τῶν τάξεων καὶ ἡ ἰμπεριαλιστικὴ κοινωνία ἔχουν ποτὲ γεννήσει. Ὑϊοθέτησαν τὴν τρομοκρατικὴ νοοτροπία τοῦ φασισμοῦ καὶ μετάβαλαν τὴν ναζιστικὴ προπαγάνδα σὲ πολυλογία ὑποκρισίας καὶ ψεύδους. Συνδυάζουν τὰ προτερήματα τῶν παπαγάλων μὲ τὰ ἔνστικτα τῶν γυπῶν κι' ἔτσι ἀδιάκοπα μεθοῦν μὲ τὸ αἷμα τῶν δυστυχούντων λαῶν. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα διέδωσε τὴν πλέον ἐπικίνδυνη ἐπιδημία σ' ὅλη τὴν ἐργατικὴ τάξι. Παντοῦ οἱ σεμνοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες βλέπουν μὲ τρόμο τὴν δραστηριότητά του.—Guy Aldred« Ὁ Κόσμος», Φεβρουάριος 1943.

Ἕνα μάτσο λακέδων. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἔξυπνος ποὺ νὰ δίνῃ τώρα καὶ τὴν ἐλάχιστη ἔστω προσοχὴ στοὺς λακέδες τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τὸ ὁποῖον ἀφοῦ, πρῶτα ὑβρίσει καὶ καταγγείλει, ὕστερα κολακεύει καὶ ἐπαινεῖ καθένα πολιτικὸ ἡγέτη μὲ τὴν σειρά του.—John Mc Govern, M.P. «Νέος ἡγέτης» 11/4/42.

Ἄστατοι καὶ ἀσυνείδητοι ἡγέτες. Οἱ κομμουνισταὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν, ἄστατοι, ἀσυνείδητοι καὶ ἐπιπόλαιοι στὴ κρίση τῶν ζητημάτων τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ ἀναμφισβήτητα ἀπειλοῦν τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς καὶ τῆς ἐν γένει σοσιαλιστικῆς κινήσεως.—«Σοσιαλιστικὴ Σημαία» (Ὄργανον τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος τῆς Μ. Βρεττανίας) Σεπτέμβριος 1936.

Δὲν σέβονται τὴν εὐθεῖα καὶ ἀληθῆ δοσοληψία. Ἐνεργοῦν, οἱ κομμουνισταί, σὰν ἕνα μυστικὸ Τάγμα μιᾶς Ταξιαρχίας στὴν ὁποίαν ὑπακούουν τυφλά. Συναντῶνται μυστικὰ ὅπως καθορίσουν τὴ ἰδική τους γραμμὴ ἐνεργείας καὶ ἔχουν ὡρισμένους κανόνας ποὺ ρυθμίζουν τὴ διαγωγὴ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἄλλους ποὺ ἀφοροῦν τὶς σχέσεις πρὸς τοὺς ἐκτὸς τοῦ Τάγματος εὑρισκομένους... Ἡ ἀντίφασις μεταξὺ τοῦ ἐλευθέρου ἐπαγγέλματος αὐτῶν καὶ τοῦ μυστικοῦ των σκοποῦ τοὺς ἀναγκάζει μὲ προθυμίαν νὰ θυσιάζουν κάθε τὶ τὸ ἀληθινὸ καθὼς καὶ τὶς τίμιες κοινωνικὲς δοσοληψίες στὴν κατάκτηση τοῦ ἀπαραιτήτου γιὰ τὸ μέλλον «προγεφυρώματος». Ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὰ μέλη τους τὴν ὁλοκληρωτικὴ καὶ ἄνευ διαμαρτυρίας ὑποδούλωσι τῶν συνειδήσεών τους στὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐκδίδει ἡ μυστικὴ τοῦ κόμματος ἡγεσία.—H. J. Laski: «Τὸ μυστικὸν Τάγμα» § 12.

Ἀκύρωσις συμφωνιῶν καὶ ὑποχρεώσεων. Ἡ δική του φιλοσοφία δίνει στὸν κομμουνισμὸ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὶς δικές του πράξεις μὲ τὸ ἕνα κριτήριο καὶ τὶς πράξεις τῶν ἀντιπάλων του μὲ τὸ ἄλλο. Ἀναπτύσσει μιὰν ἐπεξεργασμένη καὶ σκολιὰ σοφιστεία, ἡ ὁποία τοῦ ἐπιτρέπει νὰ συνομολογῇ συμφωνίες καὶ νὰ ἀποδέχεται ὑποχρεώσεις τὶς ὁποίες μπορεῖ ἀδιστάκτως καὶ ὁποτεδήποτε ν' ἀκυρώσῃ μόνον καὶ μόνον ὅταν τὸ μέλλον, τοῦ ὁποίου αὐτὸς μόνον ἔχει τὸ κλειδί, φαίνεται ὅτι τὸ ζητάει.—H.J. Laski: Ibid § 12.

Ἀχαλίνωτος ἠθικὴ ἄνευ αἰσθήματος ντροπῆς. Οἱ σοσιαλισταὶ τῆς Δύσεως ἀρνοῦνται νὰ ἑνωθοῦν ὀργανικῶς μὲ τὰ ἐκτὸς τῆς Ρωσίας κομμουνιστικὰ κόμματα, γιατὶ εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὰ κόμματα αὐτὰ ἐνεργοῦν χωρὶς ἠθικοὺς ἐνδοιασμούς, ραδιουργοῦν χωρὶς αἴσθημα ντροπῆς, περιφρονοῦν ὁλοκληρωτικὰ τὴν ἀλήθεια καὶ θυσιάζουν ἀδίστακτα τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν στοὺς σκοποὺς ποὺ τυφλὰ ὑπηρετοῦν.—H.J. Laski: Ibid § 15.

Διαφθορὰ πνεύματος καὶ καρδιᾶς. Ὁ ἥρωας τῆς μιᾶς ἑβδομάδος γίνεται ὁ προδότης τῆς ἄλλης. Ἡ πλάνη τῆς μιᾶς ἡμέρας γίνεται τὸ ἀναγκαῖο Δόγμα τῆς ἄλλης. Ὁ μόνος Νόμος τὸν ὁποῖο οἱ κομμουνισταὶ ἐφαρμόζουν πιστά, εἶναι ὅτι κάθε ἐπιτυχία τους καταλήγει σὲ μία δικαιωμένη μέθοδο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ διαφθορὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδιᾶς· ἴσον ἡ περιφρόνησις τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀλήθειας.—H. J. Laski: Ibid § 27.

Ἀνίκανοι νὰ ξεχωρίσουν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Τὸ χειρότερο εἰς ὅλα τὰ φασιστικὰ ἐμβλήματα, χειρότερο ἴσως ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴ φυσικὴ σκληρότητα τοῦ φασισμοῦ, εἶναι ὡρισμένως ἡ καταφρόνησις τῆς ἀντικειμενικῆς ἀλήθειας καὶ ἡ λατρεία τοῦ ψεύδους ποὺ ἐξυπηρετεῖ καταχθόνιους σκοπούς, δηλαδὴ ὁλικὴ ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἀλλά, ἐὰν ὁ ἀγώνας εἶναι ἀγώνας γιὰ τὴν ἀλήθεια, πῶς εἶναι ποτὲ δυνατὸν αὐτὸ νὰ τὸ ἐπιτύχουν «ἀγωνιστὲς» ταυτοχρόνως καταπολεμοῦντες τὴν ἀλήθεια μὲ συστηματικὰ καὶ ἀσύστολα ψεύδη; Τὸ διαρκὲς ψεῦδος καταστρέφει ἀνεπανόρθωτα τὸ χαρακτῆρα καὶ ἰδίως διαφθείρει τὸ πνεῦμα. Ξεκινῶντας μ' ἕναν εἰδικὸ καὶ ὕποπτο σεβασμὸ τῆς ἀλήθειας—ποὺ καὶ αὐτὸν ὡστόσο σπεύδουν νὰ ξεχάσουν οἱ κομμουνισταί, προχωροῦν προσεκτικὰ καὶ ἀπὸ εὐκαιρίας σὲ εὐκαιρία στὴν ἐκτέλεση τοῦ «ξεσκεπασμένου» πλέον σχεδίου των, νὰ καταλάβουν δηλαδὴ μίαν ἰδιαίτερη θέση στὸ παγκόσμιο παιχνίδι τῆς πάλης τῶν τάξεων. Σιγά-σιγὰ ὅμως, ἡ συνεχὴς ἐπανάληψις γίνεται συνήθεια καὶ στὸ τέλος καταντοῦν νὰ ἀντικρύζουν ἀδιάφοροι καὶ ἀπαθεῖς τὸ ἀληθινὸ καὶ τὸ ψεύτικο καὶ ἀκόμη περισσότερο, ἀνίκανοι νὰ ξεχωρίσουν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐδῶ παύει πλέον ἡ χρησιμότης τους. Πῶς μπορεῖ, λοιπόν, ἕνας λαὸς νὰ ἀναζητῇ μὲ εὐσυνειδησία τὴν ἀλήθεια ὅταν ἔχῃ χάσει τὴν ἱκανότητα νὰ τὴν ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸ ψεῦδος;—Victor Gallang «Ἡ προδοσία τῆς Ἀριστερᾶς» § 214-215.

Τὸ ψέμμα ἡ πολιτική τους... κορώνα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι οἱ φράσεις ὅπως, «τὸ συνεπὲς ψεῦδος» ἢ ἡ «συστηματικὴ χρῆσις τοῦ ψεύδους ὡς ὅπλου», ὅταν ἀφοροῦν τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα εἶναι ὑπερβολικές. Μὲ τὴν ἔννοια ποὺ οἱ ὅροι αὐτοὶ χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ, δὲν λένε τίποτε. Γιατὶ τὸ «ψεύδεσθαι» συμπεριλαμβάνει ὄχι μόνον «κάθε δυνατὸ εἶδος διαστροφῆς, πιέσεως, ἀντιφάσεων καὶ εἰσηγήσεων κατὰ τὸ ἥμισυ ἀληθινῶν ἢ κατὰ τὸ τέταρτον ἢ οὐδόλως» ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὴν ἐσκεμμένη δυσφήμιση τῶν ἀντιπάλων μὲ ἀνάξια καὶ ποταπὰ μέσα, τὰ ἀναίσχυντα δημοσιεύματα γιὰ μία κακὴ πρᾶξι, πραγματικὴ ἢ φανατική, ποὺ ἕνας ἀντίθετος ἔτυχε νὰ κάνῃ καὶ ὅπου μὲ προσοχὴ παραλείπεται κάθε τί ποὺ τὸν ἀπαλάσσει ἢ καὶ ἁπλῶς τὸν δικαιολογεῖ καὶ ἐν γένει τὴ σωρεία ἐκείνην τῶν ἐξευτελισμῶν καὶ

τῶν ὕβρεων. Καὶ ἐπαναλαμβάνουμε. Τέτοια εἶναι ἡ διευθυνομένη πολιτική τους, προκειμένου νὰ χτυπηθῇ ὁ ἀντίπαλος, κάθε μέσο ἀπάτης εἶναι ὄχι μόνον δικαιολογημένο, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεωτικό. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας καθοδηγούμενος κομμουνιστὴς ποὺ νὰ μπορέσῃ, καὶ στὸν ὕπνο του ἀκόμα, νὰ παραδεχθῇ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι κατηγορία ἀλλὰ μία ἀπτὴ καὶ πραγματικὴ κατάστασι.—Victor Gallanéz. Idid § 279.

Κομμουνισμὸς καὶ βία

Ἐκβιάζουν τὸ ἀποτέλεσμα. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν σκοτίζονται νὰ ἀποκρύψουν τὶς βλέψεις τους καὶ τοὺς σκοπούς των. Ἀνοικτὰ δηλώνουν ὅτι τὰ σχέδιά τους θὰ ἐπιτύχουν μόνον μὲ βίαιη ἔκπτωσι τοῦ ἀστικοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος ποὺ τώρα ὑπάρχει.—Karl Marx καὶ F. Engels «Μανιφέστο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος» § 39 (Ἔκδοσις Lawrence & Wishart).

Κομμουνισμὸς σημαίνει πόλεμο. Ἡ Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ὁ πιὸ ἀποφασιστικὸς καὶ ἄσπλαγχνος πόλεμος ποὺ ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ.—V.I. Lenin: «Ἀριστερὰ Πτέρυξ τοῦ Κομμουνισμοῦ» (Μικρὰ βιβλιοθήκη τοῦ Λένιν, 16 Τόμος § 7).

Τὸ μίσος εἶναι ἡ βάσις τῆς γνώσεως. Τὸ μῖσος ποὺ αἰσθάνονται οἱ «καταπιεζόμενες καὶ ἐκμεταλλευόμενες μᾶζες» (Wm Galhaher) εἶναι πράγματι «ἡ ἀρχὴ τῆς γνώσεως» καὶ ἡ ἀπαραίτητη βάσι γιὰ τὴν ἐπιτυχία, «οἱασδήποτε σοσιαλιστικῆς καὶ κομμουνιστικῆς κινήσεως.—Λένιν: Ibid, § 61-62.

Ἀγὼν ζωῆς καὶ θανάτου. Ἡ Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἀναγκαία καὶ ἡ νίκη ἐπὶ τῆς ἀριστοκρατίας (bourgeoisie) εἶναι ἀδύνατη χωρὶς μακρόν, ἀλύγιστον καὶ ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου.—Λένιν: Ibid, § 8-9. (1)

Ἔνοπλος ἀγών. Ὁ σκοπὸς τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς εἶναι νὰ ὀργανώσῃ ἕναν ἔνοπλο ἀγῶνα ποὺ θὰ ξεριζώσῃ τὸ ἰσχῦον ἀστικὸ καθεστὼς καὶ θὰ ἐγκαθιδρύσῃ μία Διεθνῆ Σοβιετικὴ Δικτατορία, ἡ ὁποία θὰ καταργήσῃ ὁλοκληρωτικὰ τὸν Καπιταλισμό.—Harry Pollitt, Συνέδριο Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, Battersea Νοέμβριος 1932. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Arthur Woodburn, M.P. «Ἐμπρὸς» 31/1/37.

Ἀναγκαία καὶ ἡ ἐπίθεσις καὶ ὁ πόλεμος. Ἐν συμπεράσματι μόνον ἡ βία μπορεῖ νὰ λύσῃ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πάλης τῶν τάξεων καὶ εἶναι ἰδική μας ὑποχρέωσις νὰ προετοιμάσουμε καὶ νὰ ὀργανώσουμε μία ἰσχυρὴ δύναμι καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε μὲ δραστηριότητα ὄχι μόνο γιὰ ἄμυνα ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐπίθεσι... Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ τὶς πιὸ αἱματηρὲς καὶ ἐπίμονες μάχες.—V. I. Lenin «Διπλῆ τακτικὴ» (Μικρὴ βιβλιοθήκη τοῦ Λένιν, Τόμος 17 § 21). (2)

---

(1) **Σ. Σ.**— Οὔτε ὁ Λένιν οὔτε ἄλλος κανεὶς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του φαίνεται ἔστω καὶ ἐλάχιστα νὰ ἀνησυχῇ μὲ τὴ σκέψι τῶν τρομοκρατικῶν μεθόδων τὶς ὁποῖες προτίθενται νὰ ἐπιβάλλουν σ' ἕνα εἰρηνικὸ κόσμο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν πιὸ κακόφημη καὶ φανατική, πολιτικὴ καὶ οἰκονομική τους οὐτοπία.

(2) **Σ. Σ.**— Εἶναι συνήθεια τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι ὁ Μάρξ ζητάει τὴν ἄσκηση βίας «γιὰ ἄμυνα μόνον ἐνάντια στὴν ἀντίδρασι». Ἐὰν ἡ «ἀντίδρασι» ἐγνώριζε τὶς ἀλάνθαστες ἀλήθειες τοῦ διαλεκτικοῦ ὑλισμοῦ θὰ ἐφέρετο πολὺ λογικὰ δημεύοντας τὶς κομμουνιστικὲς περιουσίες. Ἐν τούτοις οἱ λόγοι τοῦ Λένιν δείχνουν καθαρὰ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ πιστεύουν στὴν βία, μόνον μὲ ἐπιθετικοὺς σκοποὺς καὶ ὅτι ἡ βία εἶναι τὸ ὅπλο τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν ἀντιπάλων.

Ἡ βία ὡς διαιτητής. Τὰ μεγάλα ζητήματα στὴ ζωὴ τῶν ἐθνῶν λύονται μόνον μὲ τὴ βία.—Λένιν Ibid § 111.

Σοσιαλισμὸς καὶ ἐπανάστασις. Εἶναι ἄραγε δυνατὴ μία ἐπιτυχὴς καὶ ριζικὴ μεταβολὴ τοῦ πεπαλαιωμένου ἀστικοῦ καθεστῶτος ἄνευ σφοδρᾶς ἐπαναστάσεως, ἄνευ τῆς Δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου; Προφανῶς ὄχι. Τὸ νὰ νομίζουμε ὅτι μία τέτοια ἐπανάστασις μπορεῖ νὰ ἀχθῇ εἰς αἴσιο πέρας μὲ εἰρηνικὰ μέσα καὶ ἐπάνω στὰ «σκαριὰ» τῆς δημοκρατίας τῶν ἀστικῶν νόμων, σημαίνει ὅτι, ἢ βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὶς φρένες μας καὶ ἔχουμε χάσει τὴν ὁμαλὴ ἀντίληψη ἢ ὅτι, φανερὰ καὶ ἄφοβα, ἀπαρνούμεθα τὴν ἐργατικὴ ἐπανάσταση.—Στάλιν «Λενινισμὸς» (Allan Unwinn, Ἔκδοσις 1942 § 126).

Ἐπανάστασις διὰ τῶν ὅπλων. Ἡ ἔνοπλος ἐπανάστασις πρέπει νὰ προετοιμασθῇ καὶ νὰ καταστῇ ὑπόθεσις ὁλοκλήρου τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἡ πλειοψηφία τῶν ἐργατῶν πρέπει σχετικῶς νὰ διαφωτισθῇ.—Παγκόσμιο Συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς 1935. Δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Arthur Woodburn M.P. «Ἐμπρὸς» 31/7/37.

Ἀδύνατος διὰ τῆς βουλῆς ὁ σοσιαλισμός. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα δὲν πιστεύει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ Σοσιαλισμὸς μὲ τὴ Βουλή.—Harry Pollit εἰς τὸ 7ο Παγκόσμιο Συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς 1935. Δημοσιευθὲν ὑπὸ Arthur Wooburn M.P. «Ἐμπρὸς» 31/7/37.

Νὰ ἀπαγορευθοῦν τὰ ἀντικομμουνιστικὰ συνέδρια. Οἱ Munichites, οἱ κατευνασταί, οἱ λυσσαλέοι ἀντισοσιαλισταὶ καὶ ἡ πέμπτη φάλαγγα αὐτῆς τῆς χώρας αὐξάνουν ἀπελπιστικά. Εἶναι καιρὸς νὰ σταματήσουν τὰ δημόσια συνέδρια τους ποὺ προκαλοῦν τοὺς Ρώσους Συμμάχους μας. «Πρόκλησις» (Ὄργανο τοῦ Νέου Κομμουνιστικοῦ Συνέδριου»), 5/9/42.

Τὰ ἀντίθετα συνέδρια πρέπει νὰ συντριβοῦν. Δὲν ἀρκοῦν τὰ ἐργατικὰ συνέδρια οὔτε καὶ οἱ ἐφήμερες ἀποφάσεις τὶς ὁποῖες λαμβάνουν γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸ κόμμα μας. Σὲ κάθε ἐργατικὸ συνέδριο ὁπουδήποτε κι' ἂν συνέρχεται, οἱ ἐπαναστάτες ἐργάτες τῆς περιφερείας ὑποχρεοῦνται νὰ παρευρίσκωνται καὶ νὰ σαμποτάρουν ὅλους τοὺς ὁμιλητὲς εἴτε τῆς «Ἀριστερᾶς» εἴτε τῆς «Δεξιᾶς» εἴτε τοῦ «Κέντρου». Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίνουμε κατὰ κανένα τρόπο νὰ μιλοῦν πρὸς τοὺς ἐργάτες. Αὐτὸ βάβαια θὰ μᾶς δημιουργήσῃ ζητήματα μὲ τὴν ἐξουσία, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ. Πρέπει νὰ παύσουμε πιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουμε παθητικὰ τὸν ἀγῶνα.—Harry Pollit. «Ὁ ἐργάτης» 29/1/30 δημοσιευθὲν εἰς «Κόσμον» Ἰούνιον 1943.

Ἀνάγκη ριζικῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς δυναστευομένης τάξεως εἶναι ἀδύνατος ὄχι μόνον ἄνευ ριζικῆς ἐπαναστάσεως ἀλλὰ καὶ ἄνευ ὁλικῆς καταστροφῆς τοῦ δυναμικοῦ καθεστῶτος ποὺ δημιούργησε ἡ ἰθύνουσα τάξις.—Β. Ι. Λένιν «Ἐκλεκτὰ Ἔργα» Τόμος 7 § 10 δημοσιευθὲν κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Στάλιν εἰς τὸν «Λενινισμὸν» § 126 (Allan Unwinn Ἔκδοσις 1942).(1)

ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

---

(1) **Σ. Σ.**— Σὲ ἕνα δημόσιο ταξίδι του ὁ Μὰρξ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἴσως ἡ Ἀγγλία ξεφύγῃ τὴν ἀνάγκη τῆς σφοδρᾶς ἐπαναστάσεως. Γράφοντας ἐν τούτοις, τὸ 1917 ὁ Λένιν ἰσχυρίσθη ὅτι «ἡ ἐξαίρεσις αὐτὴ τοῦ Μὰρξ ἔπαψε πιὰ νὰ ἰσχύῃ» Ἴδε : «Ὁ Λένιν στὴν Βρεττανία» (Μαρξιστικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Λένιν. Τόμος 18 § 42). Ὁ Pollit ὀπισθογράφει τὴν ἄποψιν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπογραμμίζει ὡς «σημαντικὴ» γιὰ τοὺς ἐργάτες οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νὰ «ξυπνήσουν (πρόλογος στὴν πρώτην Ἔκδοσιν § XVI).

Ο ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς εἶναι ἡ τελειοτέρα ἔκφρασις τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ τὸν συνθέτουν ἡ Ἑλληνικὴ σοφία καὶ ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη.

Ἡ Θεία Πρόνοια, διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου δύο στάδια διάλεξε. Τὸ Προχριστιανικὸν στάδιον, ὡς πρόδρομον τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος καὶ τὸ Μεταχριστιανικόν. Ἔπρεπε, πρὶν ἐμφανισθῇ ὁ Θεάνθρωπος μὲ τὸ βαθύτατον κήρυγμά του πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν, νὰ τύχῃ αὐτὴ τῆς δεούσης κατεργασίας καὶ γηΐνης τοποθετήσεως. Καὶ ἡ Θεία Πρόνοια τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν προπαρεσκεύασε πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ἔτσι, ἀφοῦ στοὺς γαλάζιους οὐρανοὺς ὁ Ἕλλην ἐπεξειργάσθη τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην καὶ σοφίαν ὡς πρόπλασμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς—σῶμα καὶ νοῦς ὑγιής—ἐξεκίνησε μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον ἐπὶ κεφαλῆς νὰ ἑνώσῃ πρῶτα καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ ὕστερα τὰ Ἑλληνικὰ φῶτα εἰς κάθε κοιτίδα τῶν πρωτοεμφανισθέντων πολιτισμῶν καὶ θρησκειῶν εἰς Ἐγγὺς καὶ Μέσην Ἀνατολήν.

Καὶ ἀφοῦ ἐπετελέσθη καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐγκατάστασις τοῦ πρωτοπόρου τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργίας Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ποὺ μία ἐξηυγενισμένη γλῶσσα, ἡ Ἑλληνική, τὸ ἡρμήνευσε, ἐνεφανίσθη ὁ Θεάνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς καλλιεργηθείσας πλέον συνειδήσεις διὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας, εὗρε τὸ βάθρον τῆς τοποθετήσεως τοῦ κηρύγματός του διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ πορεία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Αἱ Ἑλληνοανατολικαὶ ἑπτὰ ἐκκλησίαι, λυχνίαι τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀποτελοῦν ἔκτοτε τὰς πηγὰς ἐξορμήσεως τοῦ νέου ἐνιαίου πλέον Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ πρὸς τὴν Δύσιν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Θεανθρώπου καὶ τοὺς πρώτους, Ἑλληνικῆς καὶ αὐτοὺς καταγωγῆς, μάρτυράς του, διὰ νὰ τὸν ἀσπασθοῦν καὶ οἱ λοιποὶ Λαοὶ τῆς Δύσεως.

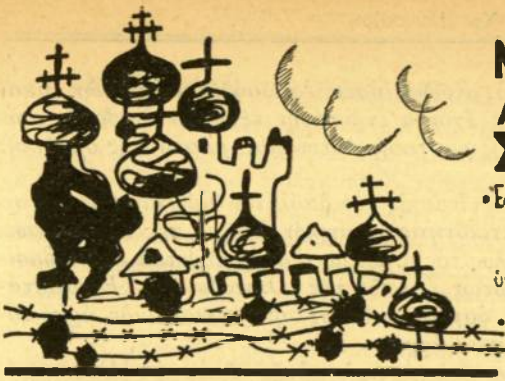
Ἡ ἀνθρωπότης εὑρίσκεται μετὰ δύο χιλιάδες χρόνια εἰς μίαν πλήρη κατάκτησιν τῆς Οἰκουμένης, ἀπὸ τὰς βάσεις τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, χωρὶς ὅμως καὶ πλήρη ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν της.

Πόλεμοι, διαιρέσεις, ἐκμεταλλεύσεις λαῶν κλπ., ἐξακολουθοῦν καὶ συγκλονίζουν τὸ Δυτικὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν οἰκοδόμημα, ἐνῷ τὰ δύο ἄκρα ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ὁ Ἀμερικανισμὸς εἰς τὴν Δύσιν, κατέχουν καὶ ἐφαρμόζουν πλήρως, πλὴν τῶν συνήθων ἐπηρεασμῶν των ἀπὸ τοὺς μὴ ἐφαρμόζοντας πλήρως τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, λοιποὺς λαοὺς τῆς Δύσεως.

Καὶ ὅταν λέγομεν Δύσιν, ἐννοοῦμεν αὐτὴν μὲ τὴν ἔκτασιν ὅλων τῶν βάσεων τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἐννοοῦμεν δηλ. καὶ τὸν παρὰ τῶν Σοβιὲτ ἐλεγχόμενον Ὀρθόδοξον Βορρᾶν.

Ἑλληνισμὸς καὶ Ἀμερικανισμὸς δύο ἀκραῖοι στύλοι τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, δέον τάχιστα νὰ ἐξυγιάνουν τὰ μιανθέντα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ρυάκια του ἀνὰ τὴν Δύσιν, μὲ μίαν ὀρθὴν τοποθέτησιν τῶν προσπαθειῶν των.

Ἡ παγκόσμιος Ἑλληνοχριστιανικὴ συμβολικὴ ὀργάνωσις (οἱ δύο Ἐλαιῶνες, Δελφῶν καὶ Ἁγίων Τόπων), καλεῖται νὰ θέσῃ τὸ βαρὺ αὐτὸ ἱστορικὸν ἔργον ἐπὶ ἀπολύτως διαφορετικῶν βάσεων τῶν ἐπικρατουσῶν ἤδη καὶ ποὺ συνεχῶς μολύνουν τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμόν, μὲ κίνδυνον ἂν συνεχισθῇ ἡ μόλυνσις, ἡ Θεία Πρόνοια νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγανάκτησίν της μὲ ἕνα ἀγριώτερον τῶν ἄλλων πόλεμον, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱστορικῆς της ἀποστολῆς.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

•Εξεδοθη μεριμνη της
"ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙΩΝ
ΤΩΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΩΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ"
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
κ. ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΡΟΥΣΣΕΤ
• Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ
Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΡ. ΠΑΤΣΟΥΡΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ Σύνταγμα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἐγγυᾶται εἰς οἱονδήποτε πολίτην αὐτῆς ἐλευθερίαν λόγου, ἐλευθεροτυπίαν καὶ ἐλευθερίαν τοῦ συνέρχεσθαι. (1)

Ἀλλ' αἱ ἐγγυήσεις αὐταὶ εἶναι ἄνευ καὶ τῆς παραμικρᾶς σημασίας. Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1917, προοδευτικῶς, τὸ Δημοκρατικὸν οἰκοδόμημα τῆς Ρωσικῆς κοινωνίας, μετέπεσεν ἀπὸ τοῦ χειροτέρου εἰς τὸ χείριστον. Ἡ τοιαύτη μείωσις τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν διῃλθεν ἐκ διαδοχικῶν σταδίων.

Ὅταν δὲν ἐπετεύχθη ἡ ἀναμενομένη πλειοψηφία τῶν Μπολσεβίκων, τὴν ὁποίαν ὁ Λένιν ἀνέμενεν, ἡ Συντακτικὴ Συνέλευσις διελύθη. Τοῦτο ἀπετέλεσε τὸ ἀποφασιστικὸν βῆμα διαλύσεως τοῦ ἑνὸς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅλων τῶν Κομμάτων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, μὴ ἐξαιρεθέντων οὔτε καὶ τῶν Δημοκρατικο—Σοσιαλιστῶν. Κατόπιν ἦλθεν ἡ κολλεκτιβοποίησις, ὅταν οἱ ἀγρόται ἠναγκάσθησαν νὰ προσχωρήσουν εἰς τὰς κολλεκτίβας, διὰ τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν καὶ διὰ τῆς σκοπίμως δημιουργηθείσης «Πείνας» τοῦ 1930. Ἀμέτρητοι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἐθυσιάσθησαν τότε. Ἡ δὲ ἐλευθερία εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἀπώλεσε καὶ ἄλλην μίαν μάχην διὰ τὴν ἐπιβίωσίν της. Κατόπιν ἦλθεν ἡ Μεγάλη Ἐκκαθάρισις, ἡ ὁποία ἤρχισε περὶ τὰ μέσα τοῦ 1936 καὶ ἐτελείωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1938. Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἡ μυστικὴ ἀστυνομία συνέλαβεν ἑκατοντάδες χιλιάδες πολιτῶν μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς προδοσίας, τῆς δολιοφθορᾶς, τῆς συνωμοσίας κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἡγετῶν καὶ τῶν ποικιλομόρφων ἀντεπαναστατικῶν ἐνεργειῶν. Πολλοὶ ἐκ τῶν συλληφθέντων «ὡμολόγησαν» καὶ «ἀπεδείχθησαν» ἔτσι ἔνοχοι καὶ ἐνώπιον Δικαστηρίων ἀκόμα—ἀλλὰ σχεδὸν ὅλοι ἦσαν ἀθῷοι—διὰ νὰ σταλοῦν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰ στρατόπεδα Ἀναγκαστικῆς Ἐργασίας ἢ νὰ ἐκτελεσθοῦν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐκκαθάρισις καὶ ἐξουδετερώθη ἡ ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος διαφωνήσασα Ὁμάς, ὁ Στάλιν ἠδύνατο μεθ' ὑπερηφανείας νὰ διακηρύξῃ, ὅτι τὸ Κράτος κατέστη μονολιθικόν. Εἶχεν ἐπιτύχει τὸν ἀντικειμενικόν του σκοπόν, δηλαδὴ τὴν ἀπόλυτον ὑπακοὴν ἑνὸς παμμεγίστου λαοῦ εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον θέλησίν του.

Ἀλλὰ ἡ καταπίεσις συνεχίσθη.

Ἡ Σοβιετικὴ Ποινικὴ «Δικαιοσύνη» κατέστη ὄργανον τρομοκρατίας μὲ πολ-

---

Σ. Μ. 1. Τὸ Δέκατον Κεφάλαιον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1936 τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. διαλαμβάνει τὰ «Βασικὰ Δικαιώματα καὶ Καθήκοντα τῶν Πολιτῶν» ἤτοι δικαίωμα ἐργασίας, ἀναπαύσεως καὶ ψυχαγωγίας, συντηρήσεως ὑπερηλίκων καὶ ἐκπαιδεύσεως, τὴν ἰσότητα τῶν φύλων, ἰσότητα τῶν πολιτῶν ἀνεξαρτήτως Φυλῆς ἢ ἐθνικότητος, τὴν ἐλευθερίαν συνειδήσεως, ἐλευθερίαν λόγου, ἐλευθεροτυπίαν, ἐλευθερίαν τοῦ συνέρχεσθαι καὶ συγκεντρώσεων εἰς τὰς ὁδούς, ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κατοικίας τῶν πολιτῶν ὡς καὶ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν.

λαπλὰς ἐφαρμογάς. Ὑπάρχει ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ, ὅστις ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων. Ὑπάρχουν διοικητικὰ ὄργανα, ἔχοντα εὐρυτάτην ἐξουσίαν ἐπιβολῆς ποινῶν. Καὶ ὑπάρχει τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας μέτρον τῆς ὁμαδικῆς ἐξορίας.

Παρ' ὅτι τὰ Σοβιετικὰ δικαστήρια εἶναι εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν τῶν κυβερνώντων καὶ ἀποτελοῦν εἰς τὴν πραγματικότητα ὀργανικὸν Τμῆμα τῆς Διοικήσεως, ταῦτα εἶναι ἀνίκανα νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν κρατούντων εἰς τὸ βασίλειον τῆς τρομοκρατίας. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπαναστάσεως, ὄργανα καθαρῶς διοικητικὰ καὶ ἀστυνομικά, ἀνέλαβον δικαστικὰς ἁρμοδιότητας, ἐπισκιάσαντα οὕτω τὰς δικαστικὰς ἀρχάς.

Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. (2) ἀποτελεῖ σήμερον διὰ τὸν λαὸν αὐτῆς Φυλακήν. Ἑκατομμύρια πολιτῶν της ἔχουν ἐγκλεισθῆ εἰς Στρατόπεδα Καταναγκαστικῆς Ἐργασίας ὑπὸ τὰς πλέον ἀπανθρώπους συνθήκας. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διεξαγωγὴν ἐρεύνης διὰ τὴν τύχην καὶ τὴν κατάστασιν τῶν φυλακισμένων. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ὕπαρξιν οὐχὶ καθαρᾶς συνειδήσεως, τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐνοχῆς.

Ἡ παροῦσα μελέτη πραγματεύεται ὡρισμένας μόνον πλευρὰς τῆς Σοβιετικῆς δικαιοσύνης. Περιγράφει εἰδικῶς, πῶς ἕνας πολίτης δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς μακροχρόνιον παραμονὴν εἰς Στρατόπεδον Καταναγκαστικῆς Ἐργασίας διὰ διοικητικῆς πράξεως καὶ μόνον.

Τὸ παρὸν ἐγράφη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέως Ντάϊβιντ Ρουσσέτ. Τὸ 1950 ὁ κ. Ρουσσὲτ ἐνήγαγεν εἰς τὸ Δικαστήριον τὸ Κομμουνιστικὸν Περιοδικὸν «Les Lettres Francaises» (Τὰ Γαλλικὰ Γράμματα), διότι τὸ περιοδικὸν τοῦτο τὸν κατηγόρησεν ἐπὶ παραποιήσει τοῦ Σοβιετικοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Κώδικος. Ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία κατέστη εἰς τὴν Εὐρώπην Cause Gelèbre (περίφημος ὑπόθεσις), κατέληξεν εἰς περίλαμπρον νίκην τοῦ κ. Ρουσσέτ.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις αὐτοῦ, παρ' ὅτι ἐν συνόψει καὶ ὑπὸ νέαν διάταξιν, παραμένει ἐν τῇ οὐσίᾳ πιστὴ πρὸς τὸ πρότυπον.

Ἡ μελέτη αὕτη βασίζεται ἐπὶ ἐπισήμων κειμένων. Ἡ αὐθεντικότης τῶν ἐγγράφων καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς μεταφράσεως ἔχει ἀπολύτως ἐξακριβωθῆ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ φυλάκισις τῶν πολιτῶν δι' ἀποφάσεως διοικητικοῦ ὀργάνου ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο μέτρον, ἰδιάζον εἰς τ' Ἀστυνομικὰ Καθεστῶτα. Ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῶν Ναζί, ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἐδοκίμασε τὴν «ἀπανθρωπιὰ» τῶν διοικητικῶν ποινικῶν ἀποφάσεων. Ἡ ἐφαρμογὴ τοιαύτης διαδικασίας δηλοῖ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν ἀτομικῆς ἐλευθερίας. Ὅταν τὰ διοικητικὰ ὄργανα ἔχουν δικαστικὴν ἐξουσίαν, δὲν ὑπάρχει Δημοκρατία, αἱ πλέον στοιχειώδεις ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι καταπατῶνται καὶ ἡ προσωπικὴ ἀσφάλεια τοῦ πολίτου εἶναι μῦθος. Ἡ διοικητικὴ ἐπιβολὴ ποινῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ὁπωσδήποτε δημιουργεῖ ἀντιδράσεις.

Ἡ μελέτη αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ προπαγάνδαν, ἀλλ' εἶναι ἀντικειμενικὴ ἔκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν περιελήφθη, ἄνευ ἀποδείξεων, ληφθεισῶν ἐξ ἐπισήμων στοιχείων. Κατὰ συνέπειαν τὰ διατυπούμενα εἰς αὐτὴν συμπεράσματα εἶναι ἀδιαφιλονίκητα. Δι' αὐτῶν καὶ μόνον κατανοοῦνται τὰ γεγονότα καλύτερον ἀπ' ὅ,τι δι' οἱασδήποτε σχολιάσεως. Ἐπὶ πλέον τὰ κυριώτερα ἔγγραφα, μετὰ τῶν στοιχείων αὐτῶν, διαλαμβάνονται αὐτούσια, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἴδιος ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐλέγξῃ ταῦτα.

Ν. ΡΟΥΣΣΕΤ

Σ.Μ. 2. Ἕνωσις Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν (Σαγιούζ Σαβιέτσκιχ Σοτσιαλιστίτσεσκιχ Ρεσμπούμπλικ).

1. Ἡ φύσις τοῦ προβλήματος.

Ἡ σύγχρονος ποινικὴ θεωρία εἰς τὴν Δύσιν θεωρεῖ τὸ κάτωθι δόγμα ὡς ἀξίωμα : «Ἕνας λαὸς δὲν εἶναι πραγματικῶς ἐλεύθερος, ἐὰν οἱ πολῖται δύνανται νὰ » συλληφθοῦν καὶ νὰ φυλακισθοῦν, χωρὶς τὴν κανονικὴν δικαστικὴν διαδικασίαν».

Ἐξαιρέσεις τῆς βασικῆς αὐτῆς ἀρχῆς εἶναι σπάνιαι, περιωρισμέναι καὶ συνήθως παρατηρούμεναι εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις. Ἀφοροῦν κυρίως ψυχοπαθῆ πρόσωπα ἢ πρόσωπα θεωρούμενα ἐπικίνδυνα εἰς τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν ἢ δημοσίαν ἀσφάλειαν ἐν καιρῷ πολέμου. Καὶ αὐταὶ εἰσέτι αἱ περιπτώσεις καταπολεμοῦνται σθεναρῶς ὑπὸ τῶν θεωρητικῶν τοῦ δημοσίου δικαίου.

Ἡ ὑπαγωγὴ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, διασφαλίζει τὸ ἄτομον δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ πραγματικῶν ἐγγυήσεων, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν πρᾶξιν ἔχουν ἀποδειχθῆ λίαν ἀποτελεσματικαί. Ὁ ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν ἔλεγχος τῶν συλλήψεων καὶ τῆς διαρκείας τῆς κρατήσεως παρέχει πλήρη ἐγγύησιν. Προσέτι καταφαίνεται, ὅτι αἱ ἐξουσίαι αὐταὶ ἔχουν ἀνατεθῆ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀρτίας ἐπιστημονικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως, οἱ ὁποῖοι προστατεύονται διὰ νομικῶν διατάξεων, ἐξασφαλιζουσῶν τὸ ἀνεξάρτητον αὐτῶν. Οὗτοι ὑπόκεινται εἰς αὐστηροὺς κανονισμοὺς καὶ αἱ ἀποφάσεις των ὑφίστανται τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον ἀνωτέρων δικαστηρίων, ὑποχρεωμένων νὰ ἐξετάσουν καὶ νὰ κρίνουν συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας νομικὰς διατάξεις. Οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ σεβασθοῦν τὸ δικαίωμα ὑπερασπίσεως τοῦ κατηγορουμένου. Διὰ δὲ τῆς δημοσίας διεξαγωγῆς τῶν δικῶν, αὗται ὑφίστανται λεπτομερῆ ἔλεγχον τοῦ τύπου καὶ τῆς δημοσίας γνώμης.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις εἰς μίαν ἐλευθέραν χώραν τῆς Δύσεως. Ἀλλὰ τὶ συμβαίνει εἰς τὴν Ἕνωσιν τῶν Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν;

Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἑπόμενα κεφάλαια βασίζονται ἐπὶ ἐπισήμων Σοβιετικῶν κειμένων, σχετικῶν πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, ἤτοι νομοθετικῶν καὶ διοικητικῶν διατάξεων, ἑρμηνευτικῶν κειμένων ἢ σχολίων ἐπ' αὐτῶν, ὑπὸ Σοβιετικῶν συγγραφέων. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὸ ἔργον παντὸς ἐρευνητοῦ τοῦ θέματος τούτου καθίσταται εἰς τὸ ἔπακρον δύσκολον, διότι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης φυλάσσεται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Σοβιετικοῦ Καθεστῶτος καὶ καλύπτεται ἑρμητικῶς ὑπὸ ἰσχυροῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Ἀπὸ τὸ 1917 ἕως τὸ 1935 τὸ ποινικὸν σύστημα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ζωηρῶν συζητήσεων καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ καὶ ὑπάρχει εὐρεῖα Σοβιετικὴ βιβλιογραφία, βιβλία καὶ περιοδικὰ περὶ τοῦ θέματος, τὰ ὁποῖα ἀπεστέλλοντο ἐλευθέρως εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1936 ἡ δημοσία ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις ἐσταμάτησε παντελῶς καὶ τὸ ζωτικὸν τοῦτο θέμα, τὸ ὁποῖον σοβαρῶς ἐπιδροῦσεν ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, περιεβλήθη πέπλον πλήρους σιωπῆς. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἀναφερόμεναι κατωτέρω θεωρητικαὶ πηγαὶ ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1934, 1935 ἢ 1936.

2. Διοικητικὴ σύλληψις καὶ ἐξορία ἐπὶ Τσάρων.

Ἡ Ρωσία ἀνέκαθεν διεκρίνετο διὰ τὴν ἐφαρμογήν, εἰς εὐρυτάτην ἔκτασιν, διοικητικῶν παρεμβάσεων εἰς τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν της καὶ εἰδικώτερον διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς διοικητικῆς συλλήψεως καὶ ἐξορίας. Χωρὶς νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δουλοπαροικίας—ὅταν ὁ κύριος τοῦ κτήματος εἶχε δικαίωμα νὰ ἐξορίζῃ τοὺς δουλοπαροίκους του εἰς τὴν Σιβηρίαν—ἀνευρίσκομεν, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος, τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ διοικητικοῦ μέτρου τῆς ἐξορίας, βασιζόμενον ἐπὶ τῶν «Διατάξεων Προστασίας τοῦ Καθεστῶτος καὶ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας» τοῦ 1881. Αἱ διατάξεις αὐταὶ παρεῖχον εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν τὸ δικαίωμα πενταετοῦς ἐξορίας εἰς τὰ «ἀπομεμακρυσμένα διαμερίσματα» τῆς Ρωσίας ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὕποπτα ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν.

Παρατίθενται κατωτέρω πρόσφατα Σοβιετικὰ σχόλια ἐπὶ τῶν «Διατάξεων» αὐτῶν.

«Αἱ Διατάξεις Προστασίας τοῦ Καθεστῶτος καὶ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας», ψηφισθεῖσαι τὸ 1881, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς αὐξανομένης ἐργατικῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως, ηὔξησε τὴν δύναμιν τῆς Τσαρικῆς Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς.

Αἱ «Διατάξεις» παρεῖχον εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ εἰς ἐφαρμογὴν «ἔκτακτα μέτρα ἀσφαλείας» εἰς ἅπασαν τὸν Χώραν ἢ Τμῆμα αὐτῆς, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς.

Ἡ Τσαρικὴ Ρωσία διετέλει συνεχῶς ὑπὸ τοιαύτης φύσεως ἔκτακτα μέτρα ἀσφαλείας μέχρι τῆς Φεβρουαρινῆς Ἐπαναστάσεως (1917). Αἱ «Διατάξεις Ἀσφαλείας» ἔδιδον τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν Χωροφυλακὴν νὰ συλλαμβάνουν «οἱονδήποτε ἄτομον, περὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον σοβαραὶ ὑποψίαι διαπράξεως ἐγκλήματος κατὰ τοῦ καθεστῶτος ἢ οἱασδήποτε συνεργείας εἰς τοιοῦτον ἔγκλημα ἢ συμμετοχῆς εἰς παράνομον ὀργάνωσιν». Ὁ δὲ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐδικαιοῦτο, εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ μέτρον τῆς ἐξορίας, διαρκείας οὐχὶ πλέον τῶν πέντε ἐτῶν εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα διαμερίσματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας ἢ τῆς Σιβηρίας. Ὡρισμέναι πράξεις ἢ κατηγορίαι πράξεων ἠδύναντο νὰ παραπεμφθοῦν εἰς τὰ Στρατοδικεῖα κλπ. (1)

Ἡ διοικητικὴ αὐτὴ δικαιοδοσία ἀπετέλει τὸν θεμέλιον λίθον τῶν καταπιεστικῶν μέτρων τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος, ἐναντίον τῶν ἀντιπολιτευομένων. Οἱ θεωρητικοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως, διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῶν διατάξεων αὐτῶν, ἐχρησιμοποίησαν καυστικὰς φράσεις. Ὁ δὲ Λένιν τὰς ἐχαρακτήρισεν ὡς «τὰς κατ' ἐξοχὴν κτηνώδεις νομικὰς διατάξεις τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας (2)». Ἀλλαχοῦ ὁμιλῶν περὶ αὐτῶν, ἀνεφέρθη εἰς «τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν σοσιαλιστῶν ποὺ συνε» λήφθησαν, τὸ πλῆθος τῶν οἰκογενειῶν ποὺ ξεκληρίσθηκαν, τὸ πλῆθος αὐτῶν ποὺ » φυλακίσθησαν ἢ ἐξωρίσθησαν χωρὶς δίκην». (3)

Ἡ προσπάθεια καταστολῆς τῆς αὐθαιρεσίας εἰς τὰς ποινικὰς διοικητικὰς πράξεις κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν, ὅταν ἐγεννήθη τὸ ἐρώτημα: «Τί μεταβολὰς ζητοῦν » οἱ Σοσιαλδημοκράτες διὰ τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἐργάτας ;» καὶ ὁ Λένιν ἀπήντησεν : «Οἱ Σοσιαλδημοκράται ἐπιμένουν εἰς τὸ ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ δικαίωμα » φυλακίσεως οἱουδήποτε ἄνευ δίκης. Τὰ ὄργανα αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ τιμωροῦνται » μὲ παραδειγματικὴν αὐστηρότητα διὰ κάθε αὐθαίρετον σύλληψιν». (4)

3. Τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον τῆς Γκε - Πε - Οῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὀνομασθείσης περιόδου «ἀνασυγκροτήσεως», περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅταν ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. συνέτασσε τὴν νέαν νομοθεσίαν της καὶ διετύπωνε τὰς βάσεις τοῦ καθεστῶτος αὐτῆς, ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν ἡ διοικητικὴ φυλάκισις. Ἡ ἁρμοδιότης ἀπαγγελίας τοιούτων «ποινῶν» ἀνετέθη εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν, τὴν Γκεπεοῦ (5), ἡ ὁποία μόλις τότε εἶχεν ὀργανωθῇ, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς παλαιᾶς «Τσεκὰ» (6) (1 Μαρτίου 1922). Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν συνεστήθη τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον

1. Ποινικὸν Δίκαιον—Γενικὸν Μέρος (Μόσχα: Δικαστικὴ Ἔκδοσις τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 1948), σελ. 89 Ρωσιστί.

2. B.I. Λένιν «Ἐργασία» (Μόσχα 1935) VIII, σελ. 133 Ρωσιστὶ.

3. I, σελ. 457, τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω.

4. V, σελ. 291 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω.

Σ.Μ. 5. Ὠνομάσθη «Γκεπεοῦ» ἐκ τῶν ἀρχικῶν C.P.U. τῶν λέξεων τοῦ τίτλου αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι: «Κρατικὴ Πολιτικὴ Διοίκησις».

6. Ὠνομάσθη «Τσεκὰ» ἐκ τῶν ἀρχικῶν τοῦ τίτλου αὐτῆς ὁ ὁποῖος εἶναι «Ἔκτακτος Πανρωσικὴ Ἐπιτροπή». Συνεστήθη τὴν 20-12-1917.

τῆς Γκεπεοῦ (Διάταγμα 15 Νοεμβρίου 1923). Αἱ περιπτώσεις αἱ ὁποῖαι ἐπέσυρον διοικητικὴν φυλάκισιν προσδιωρίσθησαν εἰδικῶς : «Δολιοφθορά, ἐμπρησμός, φθορὰ » μηχανημάτων καὶ λοιπῶν ἐγκαταστάσεων ἀνηκουσῶν εἰς τὸ Κράτος καὶ ἄλλα » εἴδη ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν».

Οἱ Σοβιετικοὶ Δικασταὶ ἐπανειλημμένως συνεζήτησαν ἐπὶ τῆς θεωρητικῆς σημασίας τῶν οὕτω παραχωρηθέντων δικαιωμάτων εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς. Ὁ Ἄντρεϊ Β. Βισίνσκυ, εἰδικῶς, διετύπωσε λεπτομερῆ σύγκρισιν μεταξὺ ποινικῆς καὶ διοικητικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. Τὰ ἀκολούθως παρατιθέμενα—χρονολογούμενα ἀπὸ τοῦ 1936—δίδουν χησίμους πληροφορίας, περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Γκεπεοῦ :

Ἂς δοῦμε τὴ διαφορά, π.χ. μεταξὺ τῆς ἐξετάσεως μιᾶς ὑποθέσεως ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου καὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Γκεπεοῦ, ἡ ὁποία τελευταίως ἀναδιωργανώθη.

Ἡ διαφορὰ καθωρίσθη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐκπληρώσεως συγκεκριμένης ἀποστολῆς ποὺ τίθεται «μπροστὰ σὲ κάθε ὄργανο» τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Τὸ Δικαστήριον ἦτο τὸ ὄργανον ἀντιμετωπίσεως τῶν ταξικῶν ἐχθρῶν καὶ ἀπεσκόπει εἰς τὴν ἄσκησιν ἐντόνου διαπαιδαγωγικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν αὔξησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν μεγάλων ἐργατικῶν μαζῶν, εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς Σοβιετικῆς Δικαιοσύνης. Ἡ Γκεπεοῦ ἦτο, πρὸ πάντων, τὸ ὄργανον τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ἁρμόδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν, τὸ ὄργανον τῆς ἀπολύτου καὶ αὐστηρᾶς δικαιοσύνης, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀντεπαναστατικῶν στοιχείων. Ὁπωσδήποτε ὅμως, ὁ τυπικὸς διαφορισμὸς τῶν καθηκόντων τοῦ Δικαστηρίου καὶ τῆς Γκεπεοῦ, διαφαίνεται καθαρὰ εἰς τὸν ἀναγκαστικὸν καὶ διαπαιδαγωγικὸν χαρακτῆρα τῆς δράσεως αὐτῶν.

Ἡ Γκεπεοῦ ἢ ἡ Τσεκὰ ἦτο ὄργανον τῆς Σοβιετικῆς δυνάμεως διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν. Τὸ ὄργανον αὐτὸ ἦτο περίπου ἀνάλογον μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν Δημοσίας Ἀσφαλείας, ποὺ ἐδημιουργήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν κατασκόπων, τῶν συνομωτῶν, τῶν τρομοκρατῶν, τῶν λῃστῶν, τῶν κερδοσκόπων καὶ κιβδηλοποιῶν, ἡ ὁποία εἶχε χαρακτῆρα πολιτικο—στρατιωτικοῦ δικαστηρίου, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀντεπαναστατικῶν ἐνεργειῶν τῶν κεφαλαιοκρατῶν καὶ τῶν πρακτόρων των. Ἡ Γκεπεοῦ ἦτο ὁ τρόμος τῶν κεφαλαιοκρατῶν, «ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς ἐπαναστάσεως», τὸ «γυμνὸ σπαθὶ εἰς τὰ χέρια » τοῦ προλεταριάτου» (Στάλιν «Τὰ Προβλήματα τοῦ Λενισμοῦ», 9η ἔκδοσις, σ. 312).

Κατὰ συνέπειαν, ἡ Γκεπεοῦ ἐξ ἀρχῆς ἦτο ὄργανον ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐχθρῶν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου : Ἦτο «μία ὀργάνωσις ἱκανὴ ν' ἀπαντᾷ μὲ ἄμε» σον καὶ κεραυνοβόλον ἀνταπόδοσιν εἰς τὰ κτυπήματα τῶν συνομωτῶν» (Β. Ι. Λένιν, «Πλήρεις Ἐργασίαι» XXVII, σελ. 140) κατὰ τὰς ὀξυτέρας φάσεις τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως κατὰ τῆς Σοβιετικῆς δυνάμεως. Ἔτσι καθορίζεται ἡ φύσις τῆς δράσεώς της ποὺ διαχωρίζεται ἐκ τῆς συνήθους δικαστικῆς ἐξουσίας.

Εἴχομεν καθιερώσει εἰς τὰ Δικαστήρια, γενικῶς, μίαν ἐξελιγμένην μορφὴν δικονομικῆς διαδικασίας, ποὺ ἐπέτρεπε τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς ὑπερασπίσεώς του, τὴν παρακολούθησιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν στοιχείων τῆς συζητήσεως κλπ. ὑπὸ τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τὴν διαδικασίαν τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ Γκεπεοῦ, ἐκυριάρχει ἡ ἐπιχειρησιακὴ φύσις τῆς ἐξεταζομένης ὑποθέσεως. Τὸ στοιχεῖον τῆς συζητήσεως ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν διαδικασίαν (δὲν παρίστατο συνήγορος διὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ δὲν ἐκαλοῦντο μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Γκεπεοῦ κλπ.). Ἡ Γκεπεοῦ καὶ τὸ Δικαστήριον ἐχρησιμοποίουν διαφορετικὰς μεθόδους εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Κράτους ἐναντίον τῶν ταξικῶν ἐχθρῶν. Ἡ ἐφαρμογὴ

τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἐκ τῶν μεθόδων αὐτῶν καθωρίζετο μόνον ἐκ τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνος ἢ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς προκειμένης ἀντεπαναστατικῆς ὑποθέσεως. (Π.χ. ἡ ἀνάκρισις διὰ περιπτώσεις ἀγροτικῆς δολιοφθορᾶς ἀνετίθετο εἰς τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον τῆς Γκεπεοῦ, ἐνῷ οἱ ὑποθέσεις τῆς ἠλεκτρικῆς δολιοφθορᾶς ἀνετίθεντο εἰς τὸ 'Ανώτατον Δικαστήριον τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.).

'Αλλὰ πρέπει ταὐτοχρόνως νὰ τονίσωμεν κατὰ τὸν πλέον ἐμφαντικὸν τρόπον τὸ γεγονὸς ὅτι... Π ρ ῶ τ ο ν : τὰ ὄργανα τῆς Γκεπεοῦ ἐλειτούργουν μὲ βάσιν τὴν αὐτήν ἐπαναστατικὴν «νομιμότητα», ὅπως καὶ τὸ Δικαστήριον, μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ἐνέργειαί των διέπονται ἐξ εἰδικῶν νόμων καὶ ὄχι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας. Δ ε ύ τ ε ρ ο ν : τὸ Δικαστήριον ἦτο εἰς τὸν ἴδιον ἀκριβῶς βαθμόν, ὡς καὶ ἡ Γκεπεοῦ, ὄργανον ἀμειλίκτου διώξεως τῶν ἐκμεταλλευτῶν καὶ λοιπῶν ἐχθρῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως. 'Η μόνη διαφορὰ ἦτο, ὅτι ἡ μέθοδος ἐφαρμογῆς τῆς διώξεως αὐτῆς, διέφερε τῆς διώξεως ποὺ ἐφήρμοζαν τὰ ὄργανα τῆς Γκεπεοῦ. Μὲ ἄλλας λέξεις τὸ Δικαστήριον ἀντεπροσώπευε τὴν ἀπόλυτον νομιμότητα μὲ βάσιν τὸ σύνολον τῆς Δικαιοσύνης, ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ταξικοὺς ἐχθρούς. 'Η ἀσκουμένη ὑπὸ τῆς Γκεπεοῦ δίωξις ἐπέβλεπε κατὰ κύριον λόγον εἰς τὸν ἐκφοβισμὸν τῶν ταξικῶν ἐχθρῶν, χωρὶς νὰ διαχωρίζῃ ἀπὸ τὴν εὐθύνην τὸ θέμα «βελτιώσεως» συνειδήσεων, ἐνῷ ἡ ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου δίωξις ἀπέβλεπε, χάρις στὴ δημοσιότητα τῆς διαδικασίας, εἰς τὴν κινητοποίησιν τῆς δημοσίας προλεταριακῆς γνώμης διὰ ν' ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῶν ταξικῶν ἐχθρῶν, μεθ' ὅλων τῶν μηχανορραφιῶν των κατὰ τοῦ Σοβιετικοῦ Καθεστῶτος. Κατὰ συνέπειαν ἡ Γκεπεοῦ καὶ τὸ Δικαστήριον ἀποτελοῦσαν διαφόρους ἀπόψεις τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν ἐκμεταλλευτῶν ποὺ ἀντιδροῦσαν εἰς τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου. (1)

4. Τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον τῆς Νι-Κα-Βε-Ντέ.

Τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον τῆς Γκεπεοῦ συνέχισε τὴν λειτουργίαν του μέχρι τὸ 1934, ὅταν κατηργήθη εἰς τὴν ρύμην τῆς γενικῆς ἀναδιοργανώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Γκεπεοῦ συνεχωνεύθη εἰς τὴν Νικαβεντὲ (N.K.V.D.) Λαϊκὴ 'Επιτροπὴ 'Εσωτερικῶν 'Υποθέσεων (2). Τότε οἱ Σοβιετικοὶ σχολιασταὶ ἠρμήνευον τὴν μεταβολὴν αὐτήν, ὡς ἀποφασιστικὸν βῆμα ἐξασφαλίσεως μεγαλυτέρας προστασίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων. «'Η Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀλλάζει κατεύθυνσιν εἰς τὸν » ἀγῶνα της... 'Ο ρόλος τῶν Δικαστηρίων καθίσταται κάθε μέρα καὶ πιὸ σημαν» τικός», ἔγραφεν ἡ 'Ισβέστια (3). 'Η Πράβδα ἐχρησιμοποίησε πλέον ἔντονον ἔμφασιν : «'Απὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τὰ Σοβιετικὰ Δικαστήρια θὰ εἶναι εἰς θέσιν » νὰ ἀνακρίνουν ἀμέσως καὶ εἰς τὴν ἐντέλειαν ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ σχετίζονται μὲ » τὴν ἀσφάλειαν τοῦ καθεστῶτος. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ τὸ Δικαστικὸν Συμβού» λιον τῆς Γκεπεοῦ κατηργήθη διὰ κυβερνητικοῦ διατάγματος». (4)

'Αλλὰ τὸ Διάταγμα τῆς 10ης 'Ιουλίου 1934, ἐνῷ κατήργει τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον τῆς Γκεπεοῦ, ἀνήγγειλεν εἰς τὸ ἄρθρον 8 τὴν συγκρότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου τῆς Νικαβεντέ. 'Η λειτουργία τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ Διατάγματος τῆς 5ης Νοεμβρίου 1934. Παραθέτομεν τὰ δύο αὐτὰ διατάγματα

1. Α.Υ. Βισίνκυ καὶ B.S. Οὐντέριβιτς «'Εγκληματολογικὴ ἀνάκρισις» (Μόσχα 1936), 1 σελ. 28-29 Ρωσιστί.

2. 'Ιζβέστια, 11ης 'Ιουλίου 1934 (**Σ.Μ.** ὁ Ρωσικὸς τίτλος Izvestya (ἢ τὰ 'Ιζβέστια).

3. Πράβδα, 11ης 'Ιουλίου 1934, ἄρθρον ὑπὸ τίτλον «Προστασία τῆς 'Επαναστατικῆς Τάξεως τῆς Κυβερνητικῆς 'Ασφαλείας».

Σ.Μ. 4. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1941 ἀνηγγέλθη ὁ διαχωρισμὸς τῆς Νικαβεντὲ εἰς δύο 'Επιτροπείας τῆς 'Ασφαλείας τοῦ Καθεστῶτος (N.K.G.B.) καὶ τῶν 'Εσωτερικῶν ὑποθέσεων (N.K.V.D.). Τὸ 1941 ἠνώθησαν ἀπὸ ἕνα 'Επίτροπον, διὰ νὰ χωρισθοῦν ἐκ νέου τὸ 1946 εἰς τὰ ὀνομασθέντα 'Υπουργεῖα 'Ασφαλείας τοῦ Καθεστῶτος (M.G.B.) καὶ 'Εσωτερικῶν (M.V.D.). Τὸ 1953 ἠνώθησαν ὑπὸ τίτλον 'Υπουργεῖον 'Εσωτερικῶν 'Υποθέσεων (M.V.D.), ὑπὸ τὸν ἄλλοτε πανίσχυρον Μπέρια.

ὡς ἔχουν, διότι ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, διεξάγεται ἡ διοικητικὴ ποινικὴ διαδικασία εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. :

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ Ε.Σ.Σ.Δ.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 283.—'Αναφερόμενον εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας τῶν 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Ἡ Κεντρικὴ 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἀποφασίζει :

1) Τὴν δημιουργίαν τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας τῶν 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως (N.K.V.D.), εἰς τὴν ὁποίαν συγκεντρώνεται ἡ Κρατικὴ Πολιτικὴ Διοίκησις (G.P.U.).

2) Τὴν ἀνάθεσιν εἰς τὴν Λαϊκὴν 'Επιτροπείαν τῶν 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων :

α) Τῆς προστασίας τῆς ἐπαναστατικῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας τοῦ καθεστῶτος.

β) Τῆς προστασίας τῆς δημοσίας (σοσιαλιστικῆς) περιουσίας.

γ) Τῆς εὐθύνης διὰ τὰ πολιτικὰ κρατικὰ ἀρχεῖα (καταγραφὴ γεννήσεων, θανάτων, γάμων καὶ διαζυγίων).

δ) τῆς προστασίας τῶν συνόρων.

3) Τὴν δημιουργίαν τῶν ἀκολούθων γραφείων ἐντὸς τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων :

α) Κεντρικοῦ Γραφείου 'Ασφαλείας τοῦ Καθεστῶτος.

β) Κεντρικοῦ Γραφείου Εἰδικῆς 'Αστυνομίας (Μιλίτσια) 'Εργατῶν καὶ 'Αγροτῶν.

γ) Κεντρικοῦ Γραφείου Προστασίας Συνόρων καὶ 'Εδάφους.

δ) Κεντρικοῦ Γραφείου Πυροσβέσεως.

ε) Κεντρικοῦ Γραφείου 'Επανορθωτικῶν Στρατοπέδων 'Εργασίας καὶ 'Εργατικῶν 'Αποικιῶν.

στ) Γραφείου Πολιτικῶν Ὑποθέσεων.

ζ) Οἰκονομικοῦ καὶ Διοικητικοῦ Γραφείου.

4) Τὴν ὀργάνωσιν εἰς τὰς Δημοκρατίας, Λαϊκῶν Δημοκρατικῶν 'Επιτροπειῶν 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων, αἱ ὁποῖαι νὰ διέπωνται ὑπὸ τῶν ἰδίων νομικῶν διατάξεων ὡς καὶ ἡ Λαϊκὴ 'Επιτροπεία 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ἑνώσεως καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν εἰς τὴν Ὁμόσπονδον Ρωσικὴν Σοβιετικὴν Σοσιαλιστικὴν Δημοκρατίαν (Ο.Ρ.Σ.Σ.Δ.) (1) καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Λαϊκοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Δημοκρατικοῦ 'Επιτρόπου τῶν 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων, ἑνὸς Πληρεξουσίου τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Τὴν ὀργάνωσιν εἰς τὰς Αὐτονόμους Δημοκρατίας, εἰς τὰ Διαμερίσματα καὶ εἰς τὰς 'Επαρχίας, γραφείων τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ἑνώσεως.

5) Τὴν κατάργησιν τοῦ Δικαστικοῦ Τμήματος τῆς Γκεπεοῦ.

6) Ὅπως ἡ λαϊκὴ 'Επιτροπεία 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεων καὶ τὰ περιφερειακά της ὄργανα διαβιβάζουν τὰς δικογραφίας δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις, τὸ ταχύτερον, μετὰ τὸ τέλος τῆς σχετικῆς ἐργασίας εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστικὸν ὄργανον, συμμορφούμενα πρὸς τὰς μεθόδους ποὺ καθορίζουν οἱ ἰσχύοντες νόμοι.

7) Ὅπως ὑποθέσεις, ποὺ ἀφοροῦν τὸ Γραφεῖον 'Ασφαλείας τοῦ Καθεστῶτος τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας 'Εσωτερικῶν Ὑποθέσεως διαβιβάζωνται πρὸς τὸ 'Ανώτατον Δικαστήριον τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. 'Εφ' ὅσον ἀφοροῦν ὑποθέσεις προδοσίας, κατασκοπίας καὶ τὰ τοιαῦτα, πρέπει νὰ διαβιβάζωνται πρὸς τὸ Στρατιωτικὸ Τμῆμα τοῦ 'Ανωτάτου Δικαστηρίου τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἢ πρὸς τὸ ἁρμόδιον Στρατοδικεῖον.

8) Ὅπως ὀργανωθῇ Εἰδικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον νὰ προσαρτηθῇ εἰς τὴν

Σ.Μ. 1. Μία ἐκ τῶν «Δημοκρατιῶν» τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Λαϊκὴν Ἐπιτροπείαν Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ νὰ ὑπόκειται εἰς ξεχωριστὴν νομοθεσίαν. Εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο παρέχεται τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ καὶ νὰ διατάσσῃ, διὰ διοικητικῆς διαδικασίας, ἐκτόπισιν ἐξ ὡρισμένων περιοχῶν, ἐξορίαν καὶ ἐγκατάστασιν εἰς ἄλλας περιοχάς, περιορισμοὺς εἰς ἐπανορθωτικὰ στρατόπεδα ἐργασίας, διαρκείας μέχρι πέντε ἐτῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπέλασιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

9) Ὅπως ἀνατεθῇ εἰς τὴν Λαϊκὴν Ἐπιτροπείαν Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἡ εἰσήγησις εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Λαϊκῶν Ἐπιτρόπων κανονισμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ διέπῃ τὴν Λαϊκὴν Ἐπιτροπείαν Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ἑνώσεως.

Μ. ΚΑΛΙΝΙΝ
Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.
Α. ΕΝΟΥΚΙΝΤΖΕ
Γραμματεὺς τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Κρεμλῖνον, Μόσχα 10 Ἰουλίου 1934

Δημοσίευσις εἰς τὸ φύλλον 160 τῆς Ἰσβέστια τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑνώσεως 10 Ἰουλίου 1934. (1)

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ Ε.Σ.Σ.Δ.

Ἄρθρον 84.—Ἀναφερόμενον εἰς τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπείας Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Συνέχεια τῆς παραγράφου 8 τοῦ διατάγματος τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. τὸ ὁποῖον ἰσχύει ἀπὸ τῆς 10 Ἰουλίου 1934 σχετικῶς πρὸς τὴν συγκρότησιν τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπείας Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως (Συλλογὴ Νόμων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. 1934, Ἀριθμὸς 35, ἄρθρον 283), ἡ Κεντρικὴ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου τῶν Λαϊκῶν Ἐπιτρόπων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ ἀποφασίζει ὅπως :

1) Παρασχεθῇ εἰς τὴν Λαϊκὴν Ἐπιτροπείαν Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. (τὴν Νικαβεντὲ) τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίζῃ δι' ἄτομα γνωστὰ ὡς κοινωνικῶς ἐπικίνδυνα : α) ἐξορίαν διαρκείας ὄχι περισσότερον ἀπὸ πέντε ἐτῶν, εἰς ὡρισμένας περιοχάς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὸν κατάλογον ποὺ ἐνέκρινεν ἡ Λαϊκὴ Ἐπιτροπεία Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., β) ἐκτόπισιν διαρκείας ὄχι περισσότερον ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἐκ τῶν πρωτευουσῶν, τῶν μεγάλων πόλεων καὶ τῶν βιομηχανικῶν κέντρων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., γ) περιορισμὸν εἰς ἐπανορθωτικὰ στρατόπεδα ἐργασίας, διαρκείας ὄχι περισσότερον τῶν πέντε ἐτῶν, δ) ἀπέλασιν ἐκ τῶν ὁρίων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. τῶν ἀλλοδαπῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι γνωστοί, ὡς κοινωνικῶς ἐπικίνδυνοι.

2) Διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 1, συγκροτηθῇ Εἰδικὸν Συμβούλιον, ὑπαγόμενον εἰς τὴν Λαϊκὴν Ἐπιτροπείαν Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων, ἀποτελούμενον ἐκ : 1) τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιτρόπου Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., β) τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιτρόπου Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. στὸ Ο.Ρ.Σ.Σ.Δ., γ) τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου τῆς Ἀστυνομίας (Μιλίτσια) διὰ τοὺς Ἐργάτας καὶ Ἀγρότας, δ) τοῦ Λαϊκοῦ Ἐπιτρόπου Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Δημοκρατίας τῆς Ἑνώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐξεταζομένη ὑπόθεσις δημιουργήθηκε.

3) Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου συμμετέχει, εἴτε ὁ Εἰσαγγελεὺς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἢ ὁ βοηθός του. Οὗτος ἔχει δικαίωμα νὰ διατυπώσῃ διαμαρτυρίαν πρὸς τὸ Προεδρεῖον τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς περίπτωσιν ποὺ

(1) Ἀπὸ τὸ No 36 (1934) τὸ ἐπίσημον δισεβδομαδιαῖον δελτίον «Συλλογὴ Νόμων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.» Ρωσιστί.

διαφωνεῖ εἴτε πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου ἢ πρὸς τὸ γεγονὸς τῆς ὑποβολῆς τῆς ἐξεταζομένης ὑποθέσεως εἰς τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον.

Εἰς παρομοίας περιπτώσεις αἱ ἀποφάσεις ποὺ λαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου ἀναστέλλονται μέχρις ὅτου γνωστοποιηθοῦν εἰς αὐτὸ τὰ πορίσματα τῆς Κεντρικῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

4) 'Η ἀπόφασις τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου, ἡ ὁποία διατάσσει ἐξορίαν ἢ φυλάκισιν εἰς ἐπανορθωτικὸν στρατόπεδον ἐργασίας συγκεκριμένου προσώπου, ἀναφέρει τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιβολῆς τοῦ μέτρου αὐτοῦ καὶ καθορίζει τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς ἐξορίας ἢ τῆς φυλακίσεως εἰς στρατόπεδον.

5) Τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον ἔχη δικαίωμα νά : α) ἐλαττώσῃ τὴν διάρκειαν τῆς ἐξορίας ἢ τῆς φυλακίσεως εἰς ἐπανορθωτικὸν στρατόπεδον ἐργασίας, ἀναλόγως πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν ἐξορίστων ἢ τῶν κρατουμένων εἰς τὰ στρατόπεδα αὐτά, βασίζοντας τὴν ἀπόφασί του εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀντιστοίχων πρακτόρων τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας 'Εσωτερικῶν 'Υποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., β) ἐλευθερώνῃ τοὺς κρατουμένους εἰς τὰς εἰδικὰς ἐργατικὰς ἀποικίας.

Μ. ΚΑΛΛΙΝΗΝ
Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.
ΡΟΥΝΤΕΟΥΤΑΚ
'Αντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῶν Λαϊκῶν 'Επιτρόπων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.
Α. ΕΝΟΥΚΙΝΤΖΕ
Γραμματεὺς τῆς Κεντρικῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Κρεμλῖνον, Μόσχα 5 Νοεμβρίου 1934 (1)

Καθίσταται σαφές, ὅτι ὑπάρχουν δύο βασικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου τῆς Νικαβεντὲ καὶ τοῦ παλαιοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Γκεπεοῦ. Πρῶτον : ἡ διοικητικὴ ποινικὴ διαδικασία εὑρίσκεται τώρα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Εἰσαγγελέως. Δεύτερον : ἡ δικαιοδοσία τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου φαίνεται πλέον εὐρυτέρα, διότι περιορίζεται μὲν εἰς ὡρισμένα ἐγκλήματα, ἀλλ' ἡ δύναμις (ἁρμοδιότης) αὐτοῦ ἐπεκτείνεται εἰς ἅπαντα τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται «κοινωνικῶς ἐπικίνδυνα» εἰς τὰ «μάτια» τῆς Νικαβεντέ.

'Η Νικαβεντέ, μόνη της, ἀποφασίζει πότε θὰ ἀκολουθηθῇ ἡ νόμιμος διαδικασία ὅταν μία ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς τὰ (τακτικὰ) κανονικὰ δικαστήρια ἢ εἰς τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν της.

Σχετικῶς πρὸς τοῦτο, ὑπάρχει ἕνα διαφωτιστικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ «'Εγχειριδίου τῆς Νικαβεντέ», εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύονται «Περιπτώσεις συλλήψεως καὶ ἀνακρίσεως». 'Εξ αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου ἐξετελέσθη εἰς τὴν πρᾶξιν συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., τοῦ 1936, τὸ ὁποῖον προστατεύει τὰ «θεμελιώδη δικαιώματα τῶν πολιτῶν» καὶ τὸν Κώδικα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τῆς Ο.Ρ.Σ.Σ.Δ.

"Ακρως ἀπόρρητον

ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΣ

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 127 τοῦ Συντάγματος τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. (2) ἡ σύλληψις

1. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνήθως ἀκολουθουμένην τακτικήν, σχετικῶς μὲ τὰ σημαντικὰ Διατάγματα, τὸ Διάταγμα τοῦτο τῆς 5ης Νοεμβρίου 1934 δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν 'Ισβέστια τῆς Κεντρικῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς τῆς 'Ενώσεως, ἀλλ' ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐπίσημον «Συλλογὴν τῶν Νόμων» τὴν 7ην Μαρτίου 1935, δηλαδὴ τέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος του.

2. Τὸ ἄρθρον 127 τοῦ Συντάγματος τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἀναφέρει: «Οἱ πολῖται τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. » προστατεύονται διὰ τοῦ ἀπαραβιάστου τοῦ προσώπου. Οὐδὲν ἄτομον συλλαμβάνεται ἐκτὸς διὰ » δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐγκρίσεως τοῦ Εἰσαγγελέως».

εἶναι δυνατὴ μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἢ συγκαταθέσεως τοῦ Εἰσαγγελέως.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ συγκατάθεσις αὕτη, τὸ ὄργανον πρέπει νὰ συντάξῃ, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμὸν τοῦ Συμβουλίου τῶν Λαϊκῶν Ἐπιτρόπων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος, ποὺ ἐψηφίσθησαν τὴν 17 Νοεμβρίου 1938, δικαιολογημένην κατάθεσιν, τὴν ὁποίαν νὰ ἐγκρίνῃ ὁ Λαϊκὸς Ἐπίτροπος τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων ἢ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ εἰς τὸ Κέντρον ἢ ὁ Λαϊκὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἑνώσεως τῶν Δημοκρατιῶν καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Νικαβεντὲ εἰς τὴν περιοχὴν ὅπου συντάσσεται ἡ κατάθεσις (τὰ περιφερειακὰ ὄργανα τῆς Νικαβεντὲ δὲν ἔχουν τοιοῦτον δικαίωμα).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς πρέπει νὰ ἀναγράψῃ ἐπὶ τῆς καταθέσεως αὐτῆς τὴν συγκατάθεσίν του. Μετὰ ταύτην συντάσσεται ἡ διαταγὴ συλλήψεως καὶ ἀνακρίσεως καὶ ἡ κατάθεσις τίθεται εἰς τὸν φάκελλον.

Διὰ τὴν ἀποδοτικὴν πρόοδον τῆς ἀνακρίσεως, ἡ δικαιολογημένη κατάθεσις δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζεται ἀμέσως εἰς τὸν συλληφθέντα. Διὰ νὰ μπορέσῃ ὅμως οὗτος νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν δικαιωμάτων ποὺ τοῦ παρέχει τὸ ἄρθρον 146 [1] τοῦ Κώδικος τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τῆς Ο.Ρ.Σ.Σ.Δ., συντάσσεται ταὐτοχρόνως μὲ τὴν διαταγὴν συλλήψεως ποὺ ἀφορᾷ τὴν κράτησιν τοῦ ὑπόπτου ἀτόμου, μία σύντομος ἔκθεσις (ἐνημερώσεως) μὴ περιλαμβάνουσα ἔνδειξιν τοῦ προσαπτομένου ἐγκλήματος, ἀλλὰ μόνον τ' ἀντίστοιχα ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ πρέπει ἐπὶ πλέον νὰ ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν Λαϊκὴν Ἐπιτροπείαν καὶ νὰ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Μόλις προσαχθῇ εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Νικαβεντέ, δίδεται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἡ ἔκθεσις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑπογράψῃ διὰ νὰ προστεθῇ κατόπιν εἰς τὸν φάκελλον.

Ὁ νόμος προβλέπει ὅτι ἡ διάρκεια τῆς κρατήσεως δι' ἀνάκρισιν τοῦ συλληφθέντος ἀτόμου, δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλυτέρα τῶν δύο μηνῶν. Εἰς τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα πρέπει νὰ συνπληρωθῇ ἡ ἀνάκρισις καὶ ἡ ὅλη ὑπόθεσις νὰ διαβιβασθῇ εἰς τὸ Δικαστήριον—Γραφεῖον Εἰσαγγελέως—ἢ εἰς τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε δυνατὸν εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν «μαζικῶν» ὑποθέσεων νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνάκρισις εἰς τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα. Εἰς παρομοίας περιπτώσεις ὁ ἀνακριτής, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 116 [2] τοῦ Κώδικος τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τῆς Ο.Ρ.Σ.Σ.Δ., πρέπει νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, ἀναφέρων τοὺς λόγους διὰ τὴν παράτασιν τοῦ χρόνου τῆς ἀνακρίσεως.

Ἡ πραγματικὴ κατηγορία πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται εἰς κάθε δικογραφίαν ποὺ διαβιβάζεται εἰς τὸ Δικαστήριον, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἢ εἰς τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται σημείωμα ποὺ νὰ δίδῃ :

α) Τὰ ὀνόματα τῶν συλληφθέντων ἀτόμων, τὸν τόπον τῆς φυλακῆς ὅπου κρατοῦνται

---

1. Τὸ ἄρθρον 146 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας ἀναφέρει : «Ὁ ἀνακριτὴς συντάσσε» δήλωσιν, ἀφορῶσαν τὴν διαλογὴν τῆς δικαστικῆς μεθόδου τῆς ἐκδικάσεως τοῦ ἐγκλήματος, » διὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἄτομον κατηγορεῖται καὶ τὴν αἰτίαν προσφυγῆς εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην μέ» θοδον ἐκδικάσεως. Ἡ δήλωσις αὕτη χρησιμοποιεῖται πάραυτα ὡς μέσον ἐνημερώσεως τοῦ » κατηγορουμένου καὶ κοινοποιεῖται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα».

2. Τὸ ἄρθρον 116 τοῦ Κώδικος τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀναφέρει: «Ἡ προκαταρκτικὴ ἀνά» κρισις τῶν ἐγκλημάτων τοῦ ἄρθρ. 108 δέον νὰ περατοῦται ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος δύο μη» νῶν, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀνακρίσεως, ὁ δὲ χρόνος διαβιβάσεως τῆς δικογραφίας εἰς τὸ Δικα» στήριον, τῆς διακοπῆς τῆς ποινικῆς διαδικασίας περιλαμβάνεται εἰς τὴν προθεσμίαν αὐτήν. Πα» ράτασις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπὶ ἕνα μῆνα ἢ καὶ πλέον δίδεται μόνον ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ » Εἰσαγγελέως καὶ κατόπιν ἠτιολογημένης ἀποφάσεως. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ νέου γενικῆς παρα» τάσεως τῆς προθεσμίας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Δημοκρατίας εἰς ἣν περίπτωσιν τοπικαὶ συνθῆκαι » καθιστοῦν τοῦτο ἀναγκαῖον, ἀνήκει εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῆς Δημοκρατίας».

καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς συλλήψεώς των. β) Τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν κατηγορουμένων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα δὲν συνελήφθησαν. γ) Τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν μαρτύρων διὰ νὰ προσέλθουν εἰς τὸ δικαστήριον (ἐὰν ἡ ὑπόθεσις διεβιβάσθη εἰς αὐτό). δ) Πίνακα τῶν στοιχείων κατηγορίας ποὺ περιέχονται εἰς τὴν δικογραφίαν. ε) 'Αριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων διὰ τὰ ἀντικείμενα ἀξίας καὶ τὰ ἔγγραφα ποὺ κατεσχέθησαν εἰς τὸν συλληφθέντα.

'Εκ τοῦ παρατεθέντος κειμένου καταφαίνεται, ὅτι ἡ κράτησις εἰς τὰ κτίρια ἢ τὰς φυλακὰς τῆς Νικαβεντὲ δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα δύο μηνῶν καὶ ὅτι ἡ προθεσμία αὐτὴ δύναται νὰ παραταθῇ. Ἔχει οὐσιαστικὴν σημασίαν νὰ ἀναφερθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ὅλα τὰ ἐπανορθωτικὰ στρατόπεδα, αἱ φυλακαὶ καὶ τὰ ποινικὰ ἱδρύματα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ὑπήχθησαν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Νικαβεντὲ ἀπὸ τοῦ 'Οκτωβρίου 1934. (1)

'Επίσης πρέπει ν' ἀναφερθῇ ὅτι ἡ ποινὴ τῶν πέντε ἐτῶν—τὸ θεωρητικὸν ἀνώτατον ὅριον, τὸ ὁποῖον καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου, δύναται εἰς τὴν πραγματικότητα νὰ παραταθῇ κατὰ βούλησιν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς Νικαβεντὲ καὶ μέχρι φυλακίσεως ἀορίστου διαρκείας.

'Ο Ι. Α. Ἄβερμπακχ, ἕνας ἀπὸ τοὺς Σοβιετικοὺς σχολιαστὰς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐπανορθωτικῆς ἐργασίας, δίδει μερικὰς λεπτομερείας περὶ τῆς πειθαρχίας εἰς τὰ στρατόπεδα.

«'Η «δουλειὰ» εἰς τὰ στρατόπεδα εἶναι σκληρά. 'Εφαρμόζεται ἡ αὐστηρο-» τέρα πειθαρχία ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ διανοηθῇ. Ὅπως ὑποκινοῦνται διὰ » παντὸς δυνατοῦ μέσου ἡ φιλότιμος καὶ ἀποδοτικὴ ἐργασία, ἡ ἐνσυνείδητος ἐκτέ-» λεσις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ εἰλικρινὴς προσπάθεια «ἀλλαγῆς», ἔτσι ἀντιμετωπί-» ζονται μὲ διαφόρων μορφῶν ἀποφασιστικὰ μέτρα, ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τῶν κοινωνι-» κῶν προνομίων εἰς τὸ στρατόπεδον, μέχρι τῆς πλέον σκληρᾶς πειθαρχικῆς ποινῆς, » ἡ παράβασις τῆς πειθαρχίας τοῦ στρατοπέδου, ἡ ἄρνησις «ἐργασίας», κάθε ἐκδή-» λωσις ποὺ δείχνει κακοπιστίαν δι' αὐτὴν καὶ εἰδικώτερον κάθε προσπάθεια παρεμ-» ποδίσεως τῆς ἐπιτυχίας τοῦ προγράμματος ἀποδόσεως ἢ ἐκδήλωσιν ὑπὲρ τῶν τα-» ξικῶν ἐχθρῶν».

«Τὰ ἀκόλουθα μέτρα ἐφαρμόζονται : ἀποστέρησις τοῦ δικαιώματος ἀφαιρέ-» σεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, ποινὴ ἐξισουμένη πρὸς παράτασιν τῆς » διαρκείας τῆς παραμονῆς εἰς τὸ στρατόπεδον (τὸ ἀντίθετον τῆς δυνατότητος μειώ-» σεως τῆς διαρκείας), ἀποστέρησις ὅλων τῶν ἄλλων προνομίων, ἀποστολὴ εἰς ἀποι-» κίας μὲ αὐστηροτέραν πειθαρχίαν καὶ ἀπομόνωσιν ». (2)

'Ωρισμένοι πρώην κρατούμενοι ἠδυνήθησαν νὰ ἐξασφαλίσουν πιστοποιητικὸν τῆς ἀποδοθείσης ἐλευθερίας εἰς αὐτούς. 'Εξ αὐτῶν παρατίθενται κατωτέρω τρία παραδείγματα. (3)

Ἕνα πιστοποιητικὸν συγκεκριμένως ἀναφέρει ποινήν, ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου.

---

1. Τὰ ἱδρύματα ἐπανορθωτικῆς ἐργασίας (οἰκήματα περιορισμοῦ, τόποι ἀπομονωτικῆς φυλακίσεως, ἀποικίαι ἐπανορθωτικῆς ἐργασίας καὶ τὸ Γραφεῖον ἀναγκαστικῆς ἐργατικῆς ἐργασίας) ἤδη τελοῦντα ὑπὸ τὴν Λαϊκὴν 'Επιτροπείαν τῆς Δικαιοσύνης τῆς 'Ενώσεως τῶν Δημοκρατιῶν θὰ ὑπάγωνται ἐφεξῆς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Λαϊκῆς 'Επιτροπείας 'Εσωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ τῶν περιφερειακῶν αὐτῆς γραφείων». (Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 110/2467 τῆς 27 'Οκτωβρίου 1934. Συλλογὴ Νόμων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.).

2. Ι.Α. Ἄβαρμπακχ, «'Από τὸ ἔγκλημα εἰς τὴν ἐργασίαν». (Μόσχα 1936) P. 29 Ρωσιστί.

3. Τὰ πρωτότυπα τῶν τριῶν αὐτῶν—καὶ πολλῶν παρομοίων—ἐγγράφων ἔχουν κατατεθῇ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην Πολέμου—'Επαναστάσεως καὶ Εἰρήνης τοῦ Χοῦβερ», εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Στάνφορντ.

13 Ἰουνίου 1939
Ἀρ. 685 15/1184

Ε.Σ.Σ.Δ.
Λαϊκὴ Ἐπιτροπὴ Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων (Νικαβεντὲ)
Γραφεῖον Ἐπανορθωτικῶν Στρατοπέδων
Ἐργασίας εἰς Βορκάτα—Πέσιορσκ
Διεύθυνσις: Μεταλεῖα Βορκάτας
Περιοχὴ τοῦ Νέτετσκ
Διαμέρισμα Ἀρχαντζέλσκ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

Διὰ τὸν πολίτην Ποστόγιεφ Ἀλέξανδρον τοῦ Ἰβάνοβιτς. Ἔτος γεννήσεως 1900.

Καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Ὄσσοβετς, τέως πολιτείαν τοῦ Γκρόντο, πολίτης τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., κάτοικος τῆς πόλεως Τασκέντ.

Καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου τῆς Νικαβεντὲ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., τὴν 20 Μαΐου 1936, διὰ συμμετοχὴν εἰς ὁμάδα Κ. Ρ. (ἀντιεπαναστατικὴ) εἰς πενταετῆ φυλάκισιν εἰς Ἐπανορθωτικὸν Στρατόπεδον Ἐργασίας. Μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς του ὁ Ποστόγιεφ, ἀφοῦ συνεπλήρωσεν 606 ἐργασίμους ἡμέρας εἰς τὸ Ἐπανορθωτικὸν Στρατόπεδον τῆς Βορκάτα—Πέσιορσκ, ἠλευθερώθη τὴν 13 Ἰουνίου 1939.

Προηγούμεναι ποιναί : Ὅπως ἐδήλωσε δὲν ἔχει καταδικασθῆ προηγουμένως.

Προτίθεται νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πολτάβας, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του.

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εὑρέσεως ἐργασίας δι' αὐτόν.

ΤΣΑΡΕΦ
Ἀρχηγὸς Κατασκευῶν εἰς τὰ Μεταλλουργεῖα

ΦΙΡΣΟΒ
Ἀρχηγὸς τοῦ Τμήματος

Τὸ πιστοποιητικὸν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς διαβατήριον. Εἰς περίπτωσιν ἀπωλείας δὲν ἀνανεοῦται.

Ἕτερον πιστοποιητικὸν ἀναφέρεται εἰς ποινὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς Τρόϊκα—Ἐπιτροπὴ τῶν Τριῶν—τῆς Νικαβεντέ (προφανῶς περίπτωσις μεταβιβάσεως ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου πρὸς τὰς τοπικὰς ἀρχάς) :

***

20 Αὐγούστου 1940
Ἀριθ. 60972
Πίλι τῆς Κανταλάσκα

Ε.Σ.Σ.Δ.
Λαϊκὴ Ἐπιτροπὴ Ἐσωτερικῶν (Νικαβεντὲ)
Γραφεῖον Κατασκευῶν τοῦ
Ἐπανορθωτικοῦ Στρατοπέδου 105
Δεύτερον Τμῆμα

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

Διὰ τὴν πολίτιδα Σαγκριάρσκαγια Μαργαρίτα Βικτορόβνα. Ἔτος γεννήσεως 1910.

Καταγομένη ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Τμπίλισι.

Καταδικασθεῖσα ὑπὸ τῆς Τρόϊκα τῆς Νικαβεντὲ διὰ παρανόμους ἐκφράσεις, τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1935 ὡς Σ.Β.Ε. (κοινωνικῶς ἐπιβλαβὲς στοιχεῖον) εἰς πενταετῆ φυλάκισιν, ἄνευ στερήσεως τῶν πολιτικῶν αὐτῆς δικαιωμάτων.

Μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς της, ἀπηλευθερώθη σήμερον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 105 Ἐπανορθωτικοῦ Στρατοπέδου Ἐργασίας τῆς Νικαβεντὲ καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν τοῦ Ταγκανρὸγκ τῆς περιοχῆς τοῦ Ροστώβ.

Ἓν τρίτον πιστοποιητικὸν δὲν ἀναφέρει οἱανδήποτε ποινήν. Ἀφορᾷ ἕνα τέως Πολωνὸν κρατούμενον, ἐξορισθέντα ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Πολωνίας, κατὰ τὴν διάρκειαν

τῶν ὁμαδικῶν ἐξοριῶν τοῦ 1940 (περὶ τῆς ὁποίας εἰς τὸ ἑπόμενον κεφάλαιον) καὶ ἀμνηστευθέντα τὸ 1941, χάρις εἰς τὴν συμφωνίαν μεταξὺ Στάλιν καὶ Σικόρσκι :

***

Ε.Σ.Σ.Δ.
Λαϊκὴ 'Επιτροπὴ
'Εσωτερικῶν (Νικαβεντὲ)
Γραφεῖον τοῦ Βορειανατολικοῦ
'Επανορθωτικοῦ Στρατοπέδου 'Εργασίας
Τμῆμα τοῦ Βλαδιβοστὸκ

24 'Οκτωβρίου 1941
'Αριθ. 4—238
Νακχόντκσα

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

'Ο κομιστὴς τοῦ παρόντος, Μιχαὴλ Οὐσίποβιτς, γεννηθεὶς τὸ 1900, καταγόμενος ἐκ Σερέσιενοο, δυνάμει Διατάγματος τοῦ Προεδρείου τοῦ 'Ανωτάτου Συμβουλίου τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., ἀμνηστεύεται ὡς Πολωνὸς ὑπήκοος καὶ ἔχει δικαίωμα ἐλευθέρας ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἐξαιρέσει τῶν παραμεθορίων περιοχῶν, τῶν ἀπηγορευμένων ζωνῶν, τῶν περιοχῶν ὑπὸ στρατιωτικὸν νόμον καὶ πόλεων κατηγορίας Ι καὶ ΙΙ διεπομένων ὑπὸ εἰδικῶν διατάξεων.

Τοῦτον συνοδεύουν.....

'Ο πολίτης Μιχαὴλ Οὐσίποβιτς πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐκλεγέντα τόπον διαμονῆς του (πόλιν) Μπουζουλούκ τῆς περιοχῆς τῆς Τσκάλοβ.

Τὸ παρὸν πιστοποιητικὸν ἰσχύει δι' ἓν τρίμηνον καὶ δέον νὰ παραδοθῇ, ὅταν λάβῃ διαβατήριον.

'Επικυρωθὲν διὰ τῶν κάτωθι ὑπογραφῶν καὶ τῆς σφραγίδος.

ΝΤΕΛΟΒ
'Αρχηγὸς τῆς Ναυτικῆς Περιοχῆς τοῦ Βορειανατολικοῦ Γραφείου τοῦ 'Επανορθωτικοῦ Στρατοπέδου 'Εργασίας.

ΚΙΡΕΓΙΕΦ
'Αρχηγὸς τοῦ Δευτέρου Τμήματος τῆς Ναυτικῆς περιοχῆς

'Η ἐπιβολὴ διοικητικῆς φυλακίσεως εἰς στρατόπεδα ἐργασίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Εἰδικοῦ Συμβουλίου ἔχει, συνεπῶς, ἀναμφιβόλως καθιερωθῇ εἰς τὴν πρᾶξιν.

Καὶ παρ' ὅτι, ἀπὸ τὸ 1936 οὐδεμία, ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, θεωρητικὴ ἢ δογματικὴ συζήτησις ἐδημοσιεύθη, τὸ βασικὸν ἔργον τῆς Ρωσικῆς γλώσσης, ἡ «Μεγάλη Σοβιετικὴ 'Εγκυκλοπαίδεια» ἀναφέρει εἰς τὸ ἄρθρον «Νικαβεντέ», περιλαμβανόμενον εἰς XLII τόμον, δημοσιευθεῖσα τὸ 1939, τὰ κάτωθι :

Εἰς τὴν Νικαβεντὲ ὑπάγεται τὸ Εἰδικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ Λαϊκοῦ 'Επιτρόπου τῆς Νικαβεντὲ ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ καὶ τοῦ δημοσίου κατηγόρου (Σ.Μ. Γενικοῦ Εἰσαγγελέως) τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Τὸ Συμβούλιον ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ τ' ἀκόλουθα μέτρα : ἐξορία (Vysylka), ἐκτόπισιν (Ssylka) κράτησιν εἰς ἐπανορθωτικὰ στρατόπεδα ἐργασίας διὰ χρονικὴν περίοδον ὄχι μεγαλυτέραν τῶν πέντε ἐτῶν καὶ ἀπέλασιν ἐκ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. 'Ο Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Νικαβεντὲ καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῆς νὰ εἶναι νόμιμοι καὶ κανονικαί.

'Η ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν ἡ Τσεκά, ἡ Γκεπεοῦ καὶ ἡ Νικαβεντὲ καταδεικνύει σαφῶς τὰ στάδια τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων διὰ τὴν νίκην τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ*

(INTERPOL)

—ΠΩΣ ΣΥΝΕΣΤΗΘΗ—ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ —ΠΟΙΑ ΤΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ—

Ὑπὸ τ. Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. **Δ. ΚΟΡΕΣΣΗ**

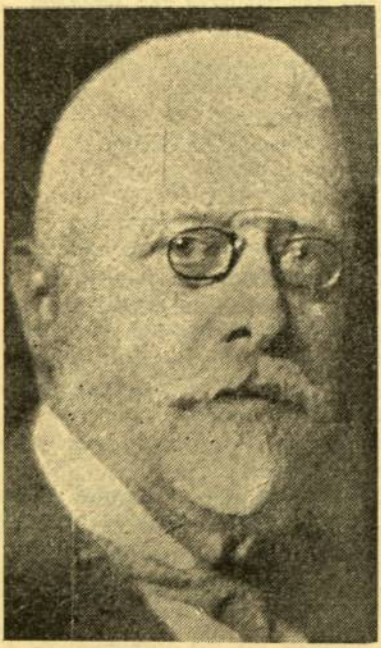
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Ἱστορικὸν τῆς συστάσεώς της.
II. Τὰ πρῶτα βήματα.
III. Ἀνασύστασις καὶ ἐπέκτασις.

***

I. Ἱστορικὸν τῆς συστάσεώς της.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ ἐξηγήσωμεν, ὅτι «Διεθνὴς Ἀστυνομία» δὲν σημαίνει, ὡς ἴσως θὰ ἐνόμιζον τινές, «Σῶμα Ἀστυνομικῶν δρώντων διεθνῶς», ἀλλ' εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς διεθνοῦς ὀργανώσεως, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ συνεργασία μέσῳ αὐτῆς—ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας—τῶν Ἀστυνομιῶν διαφόρων χωρῶν, κινουμένων ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν συμφερόντων ἑκάστης, διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ συγκέντρωσιν πληροφοριῶν, ὠφελίμων διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ κ. Γιόχαν Σόμπερ.

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος, ἔπαυσαν τὰ σύνορα νὰ ἀποτελοῦν τοὺς φράκτας, τοὺς ὁποίους ἠδύνατό τις νὰ διέλθῃ δυσκόλως, καί, κατὰ συνέπειαν, ἤρχισεν μία ἀσυνήθης κίνησις ἐμπορευμάτων, κεφαλαίων καὶ ἀνθρώπων. Κατ' ἀναπόφευκτον ὅμως συνέπειαν τοῦ γεγονότος τούτου, τὸ ἔγκλημα ἔπαυσεν νὰ εἶναι τοπικὸν καὶ πλεῖσται ἐκδηλώσεις τούτου ἔλαβον διεθνῆ χαρακτῆρα.

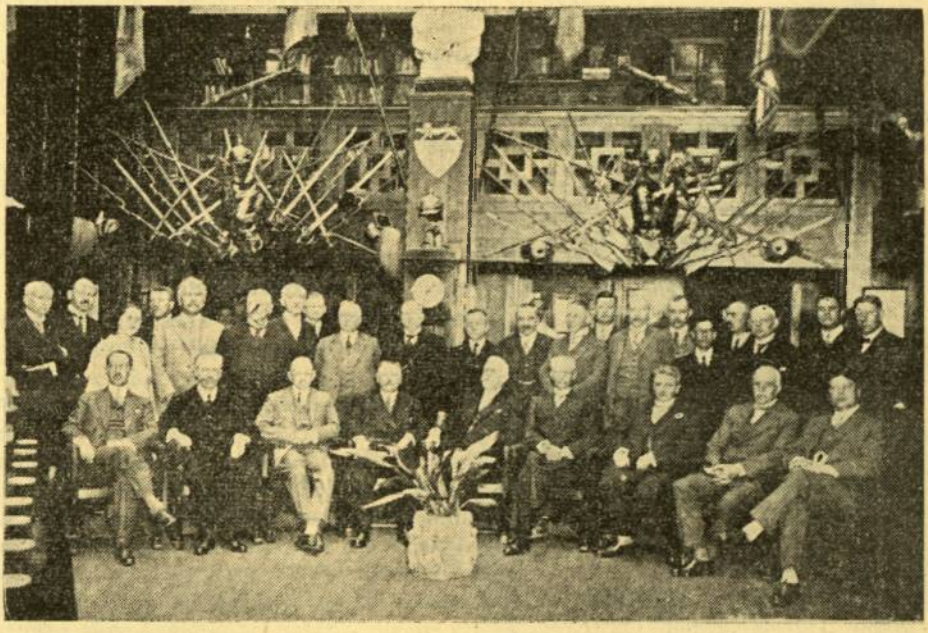
Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι οἱ πόλεμοι σαθρώνουν τὰ ἠθικὰ βάθρα τῶν κοινωνιῶν. Ἡ πρώτη παγκοσμία σύρραξις, ἐκ τῆς ὁποίας ὑπέστη σκληρὰν δοκιμασίαν ἡ Εὐρώπη, ἐπέφερε, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἕνα κῦμα ἐγκληματικότητος. Ἐν ὄψει τῶν συνθηκῶν τούτων, αἱ κατὰ χώρας ἀστυνομικαὶ δυνάμεις θὰ ἀντιμετώπιζον ἄοπλοι τοὺς ἐγκληματίας, ἐὰν δὲν συνηργάζοντο κατὰ τρόπον ὠργανωμένον καὶ μόνιμον ἀνταλάσσοντες πληροφορίας καὶ ἁπλοποιοῦντες τὰς διατυπώσεις τῆς ἐκδόσεως τῶν κακοποιῶν.

Τοῦτο τὸ ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1923 συνέστησαν μίαν Διεθνῆ Ἐπιτροπὴν Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία βαθμιαίως ἐξελίχθη εἰς τὸν Διεθνῆ Ὀργανισμὸν Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας τὸν καὶ ἤδη ὑφιστάμενον καὶ ἑδρεύοντα εἰς Παρισίους, γνωστὸν περισσότερον μὲ τὸ σύντομον ὄνομα τῆς « INTERPOL» ὄνομα τὸ ὁποῖον, ἀρχικῶς ἦτο μόνον ἡ τηλεγραφικὴ αὐτῆς διεύθυνσις (ἀποτελεσθεῖσα ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ γραμμάτατα τῶν

(1) Βάσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπετέλεσαν τὰ εἰδικὰ δελτία τῆς Ὀργανώσεως, εὐγενῶς παραχωρηθέντα μοι ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Γραφείου, τοῦ λειτουργοῦντος εἰς τὴν παρ' ἡμῖν Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

λέξεων (INTER nationale POLice) καὶ τὸ ὁποῖον ἔσχεν τόσην ἐπιτυχίαν φωνητικῶς, ὥστε βαθμιαίως νὰ ἐπιβληθῇ, ὡς ὁ ἐπίσημος τίτλος τῆς ὀργανώσεως.

Εἶναι γνωστὸν καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914 ὁ Πρίγκιψ τοῦ Μονακὸ 'Αλβέρτος ὁ 1ος εἶχεν συγκαλέσει εἰς τὸ Πριγκιπᾶτον του τὸ πρῶτον Διεθνὲς Συνέδριον τῆς

'Η 4η Σύνοδος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, 'Αμστερνταμ 1927.

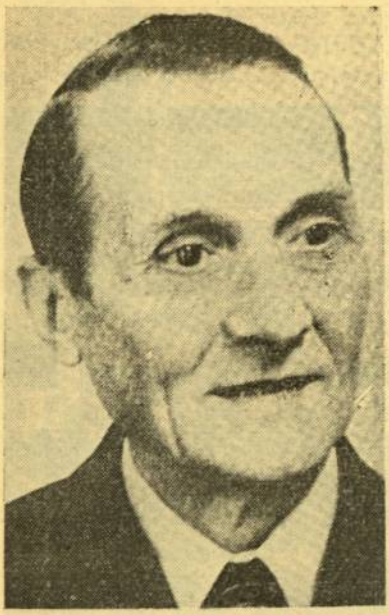
Δικαστικῆς 'Αστυνομίας. Αἱ ἀνταλλαγεῖσαι ἀπόψεις κατ' αὐτὸ ἔθεσαν τὰς βάσεις μιᾶς διεθνοῦς συνεργασίας, ἀλλ' ἡ θύελλα τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, συμπαρέσυρε καὶ τὴν τόσον πρακτικὴν αὐτὴν προσπάθειαν καὶ μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1923 ὁ προϊστάμενος τῆς 'Αστυνομίας τῆς Βιέννης 'Ιωάννης Σόμπερ, τῇ ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεώς του, συνεκάλεσε τὸ 2ον 'Αστυνομικὸν Συνέδριον, εἰς ὅ, ἀπὸ τῆς 3—7 Σεπτεμβρίου 1923 συνελθόντες 138 ἀντιπρόσωποι 20 χωρῶν, ἔθεσαν τὰς βάσεις τοῦ καταστατικοῦ τῆς «Διεθνοῦς 'Επιτροπῆς 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας». καὶ οὕτω ἡ Βιέννη κατέστη τὸ λίκνον τοῦ νέου θεσμοῦ.

II. Τὰ Πρῶτα βήματα.

Τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τῆς 'Επιτροπῆς διετέλει ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη (μέχρι τοῦ 1932) ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς Αὐστρίας, διότι, σὺν τοῖς ἄλλοις, οὐδ' οἰκονομικοὶ πόροι ὑφίσταντο, χάρις ὅμως εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Σόμπερ : 1) Συνεστήθη τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον διὰ τὴν δίωξιν τῶν πλαστογράφων ταπεζογραμματίων χρηματικῶν ἐντολῶν, ἐπιταγῶν καὶ ἄλλων ταπεζιτικῶν ἀξιῶν. 2) "Ηρξατο ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «'Η Διεθνὴς Δημοσία 'Ασφάλεια». 3) 'Ελειτούργησεν ἡ 'Υπηρεσία ἀνταλλαγῆς πληροφοριῶν περὶ τῶν διεθνῶν κακοποιῶν καὶ τῶν διεθνῶς ἐπικινδύνων ἀτόμων. 4) "Ηρξατο ἡ συγκέντρωσις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ τῶν φωτογραφιῶν τῶν διεθνῶν κακοποιῶν. 5) 'Ετέθησαν αἱ βάσεις τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου προλήψεως τῆς πλαστογραφήσεως τῶν διαβατηρίων.

'Ο Κεντρικὸς Ραδιοτηλεγραφικὸς Σταθμὸς πρὸς χρῆσιν τῶν ἀστυνομικῶν ὅλου τοῦ κόσμου διὰ τὴν ἄμεσον μεταβίβασιν καὶ ἀπ' εὐθείας ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν μεταξὺ των, ἐλειτούργησεν ἀπὸ τοῦ 1934.

Οὕτω κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων χρονικὸν διάστημα αἱ Ὑπηρεσίαι τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου, διευθύνοντο ἀρχικῶς ἐκ Βιέννης, ὑπὸ τοῦ Κ. Ντρέσλερ, Αὐστριακοῦ, 35 δὲ χῶραι συνειργάζοντο ἤδη καὶ ἐξυπηρετοῦντο ὑπὸ τῆς C.I.P.C. (Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας). Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐνσωμάτωσιν τῆς Αὐστρίας εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡ ἕδρα τῆς C.I.P.C μετεφέρθη εἰς Βερολῖνον καὶ ἡ Διεθνὴς Ἀστυνομία ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γ' Ράϊχ.

Ὁ κ. Φ. Λουβάζ.

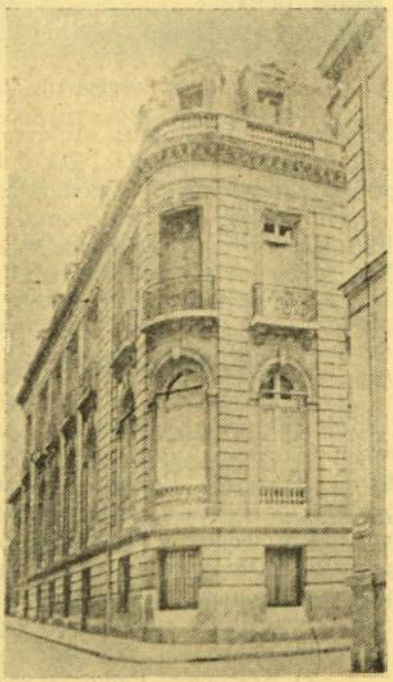
Ὀλίγα ἔτη ἀργότερον, ἡ πτῶσις τοῦ Βερολίνου, συμπαρέσυρε καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς C.I.P.C. καταστραφέντων, δυστυχῶς, καὶ τῶν ἀρχείων της.

III. Ἀνασύστασις καὶ ἐπέκτασις.

Αἱ προσπάθειαι ὅμως τῶν εἴκοσι προηγουμένων ἐτῶν δὲν ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Β' μεγάλου πολέμου ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῆς βελγικῆς ἀστυνομίας Φ. Λουβάζ, ἐπρότεινε εἰς τὴν κυβέρνησίν του τὴν σύγκλησιν εἰς Βρυξέλλας ἀστυνομικοῦ συνεδρίου, κληθέντων διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἄλλοτε ἐθνῶν-μελῶν τῆς C.I.P.C.

Δέκα ἐννέα ἔθνη (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλὰς) ἔστειλαν τοὺς ἀντιπροσώπους των, οἱ ὁποῖοι ἀπήρτισαν τὴν κληθεῖσαν XV συνέλευσιν τοῦ Διεθνοῦς αὐτοῦ Ὀργανισμοῦ. Ἐκ τῶν πρώτων ἀποφάσεων τῆς συνελεύσεως ταύτης ἦτο ὁ καθορισμὸς ὡς ἕδρας τοῦ Ὀργανισμοῦ, τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, ἀντὶ τῆς κατεχομένης Βιέννης. Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἡ ἀνάθεσις εἰς μίαν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπήν, τοῦ συντονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ. Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐξελέγη ὁ Βέλγος Λουβάζ, ὁ σχῶν καὶ τὴν πρωτοβουλίαν συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου, μέλη δ' αὐτῆς οἱ Howe (Μ. Βρεταννία), Muller (Ἑλβετία) καὶ Sodesman (Σουηδία). Γενικὸς δὲ γραμματεὺς ὡρίσθη ὁ Ντυκλό, Γεν. Διευθυντὴς τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων (Ἀσφαλείας, παρ' ἡμῖν) ἀντικατασταθεὶς ἀπὸ τοῦ 1951 ὑπὸ τοῦ κ. Σικό, Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀστυνομίας, ὅστις ἐξακολουθῇ νὰ κατέχῃ μέχρι σήμερον τὴν θέσιν ταύτην. Κατὰ τὴν συνέλευσιν ταύτην καθωρίσθη καὶ ἡ ἀπαραίτητος οἰκονομικὴ εἰσφορὰ τῶν ἐθνῶν — μελῶν εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἀνερχομένη εἰς 5 ἑλβετικὰ φράγκα ἀνὰ 10.000 κατοίκων, μειωμένην δὲ κατά τι διὰ τὰς χώρας μὲ πληθυσμὸν μεγαλύτερον. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῶν προπολεμικῶν εἰσφορῶν, κεφάλαιον 40.000 μάρκων εὑρίσκεται «bloqué» εἰς τὰς Γερμανικὰς καὶ Αὐστριακὰς τραπέζας.

Ἡ ἕδρα τῆς Ὀργανώσεως εἰς Παρισίους

ΟΙ ΥΠΝΟΒΑΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΙ ΟΤΑΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ;

— Η ΔΙΚΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ —
— ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ —

Μιὰ περίεργος δίκη, διεξαχθεῖσα τὴν 3ην Ἰουνίου 1934 εἰς τὸ Λίμιγκτον ἔθεσεν ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος τὸ τόσας συζητήσεις προκαλέσαν ζήτημα τῆς ὑπνοβασίας καὶ τῆς εὐθύνης τὴν ὁποίαν φέρουν οἱ προβαίνοντες εἰς πράξεις προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας. Κατηγορουμένη ἦτο μία νέα, ἡ ὁποία, ὡς ἀπεδείχθη, εἶχε κλέψει ἕνα σχετικῶς μικρὸν ποσὸν ἀπὸ μίαν φίλην της μετὰ τῆς ὁποίας συγκατοικοῦσε. Κατόπιν τῶν καταθέσεων διαφόρων μαρτύρων ὅτι ἡ κατηγορουμένη ἦτο ὑπνοβάτις ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τὸ δικαστήριον τὴν ἠθώωσε, διότι ἔκρινεν ὅτι εἶχε προβῆ εἰς τὴν κλοπὴν δίχως νὰ ἔχῃ ἐπίγνωσιν τῆς πράξεώς της.

Καὶ ἤδη οἱ διάφοροι ἐγκληματολόγοι τῆς Ἀγγλίας ἤρχισαν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐγκλημάτων ποὺ διαπράττονται εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας, ἐγκλημάτων ποὺ εἶναι ἀρκετὰ σπάνια καὶ δὲν ἐπέσυραν ἀκόμη τὴν προσοχὴν τῆς ἐγκληματολογικῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν περίπτωσιν τῆς Ἀγγλίδος νέας ὅπως αὕτη προέβη εἰς κλοπήν, θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κάμῃ καὶ χειρότερον ἔγκλημα, ὁπότε τὸ δικαστήριον θὰ ἐδυσκολεύετο κάπως περισσότερον νὰ τὴν ἀθῳώσῃ.

Αἱ περιπτώσεις ὑπνοβασίας εἶναι γνωσταὶ ἀπὸ τοὺς παναρχαίους χρόνους, θρησκειολόγοι διατείνονται ὅτι ἀπὸ ἀνθρώπους ὑπνοβατοῦντας οἱ πρωτόγονοι ἄνθρω-

---

Ὡς συνέπεια ἄμεσος τῆς τακτοποιήσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, ὑπῆρξεν ἡ βαθμιαία κατάρτησις ἑνὸς πραγματικοῦ ἐπιτελείου εἰδικῶν, ἀνερχομένων εἰς πεντηκοντάδα κατὰ τὸ ἔτος 1956. Δι' αὐτοῦ κατωρθώθη λήγοντος τοῦ 1957 νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Paul Valer ἀριθ. 37β γραφεῖα αὐτοῦ, 235.000 καρτέλλες ἀφορῶσαι τὴν δρᾶσιν 100.000 ἀτόμων, 18.000 δελτία δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ 62.000 φάκελλοι ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων. Ἐπὶ τούτοις ἐβελτιώθη ἡ ἔκδοσις τῆς «Διεθνοῦς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας» καὶ τοῦ «Δελτίου τῶν Πλαστογραφιῶν καὶ Παραποιήσεων» καὶ κατωρθώθη ἡ κατάρτησις ἐγκληματολογικῆς βιβλιοθήκης, συγκεντρωσάσης 1.300 τόμους καὶ μίαν συλλογὴν 240 ἐκδόσεων δικαστικῶν καὶ ἀστυνομικῶν, περιοδικῶν.

Τέλος μία διδακτικὴ κινηματογραφικὴ ταινία, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς παραποιήσεως χαρτονομισμάτων, ἔσχε τοσαύτην ἐπιτυχίαν ὥστε, ἀσφαλῶς θ' ἀποτελέσῃ ἕνα ἐπιτυχὲς προηγούμενον, πραγματοποιήσεως καὶ ἄλλων τοιούτων ταινιῶν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλων ἀναλόγων θεμάτων.

(Συνεχίζεται)

ποι ἐσχημάτισαν τὴν ἀντίληψιν περὶ ὑπάρξεως ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐγκαταλείπει κατὰ διαλείψεις τὸ σῶμα—διαλείψεις ὅπως εἶναι ὁ ὕπνος, ἡ ὑπνοβασία καὶ ὁ θάνατος.

Ὅταν ὅμως μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ συστηματοποιῇ τὰς διαφόρους παρατηρήσεις του καὶ νὰ δημιουργῇ ἐπομένως τὴν πρωταρχικὴν μορφὴν τῆς ἐπιστήμης, διεπίστωσεν ὅτι ἡ ὑπνοβατικὴ κατάστασις ἀκολουθεῖ ὡρισμένους νόμους τοὺς ὁποίους δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ ἐξηγήσῃ.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται τῶν ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος διεδόθησαν παρὰ τῷ Λαῷ, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ σήμερον ἐπικρατοῦν. Οὕτω ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι μποροῦν νὰ γίνουν ὑπνοβάται ὅσοι ὑποστοῦν ἕνα μεγάλον φόβον. Εἰς τὰς ἀγροτικὰς ἰδίως περιφερείας τῆς Βορείου Εὐρώπης, ὅπου οἱ θρῦλοι καὶ αἱ δεισιδαιμονίαι εἶναι ἐξαιρετικὰ διαδεδομέναι, οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι οἱ ὑπνοβάται ἔχουν μίαν διμερῆ ζωήν: δηλαδὴ εἰς τὴν φυσιολογικήν των κατάστασιν, ζοῦν ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ὅταν ὅμως περιέρχωνται εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας, ἡ ψυχή των ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον περιπλανᾶται ἀκυβέρνητον, ἐνῷ ἡ ψυχὴ μπαίνει δι' ἓν μικρὸν διάστημα εἰς τὸ σῶμα διαφόρων φανταστικῶν ζῴων—δράκου, μπαμπούλα, κλπ.—ποὺ τότε ὁρμοῦν καὶ σκοτώνουν τοὺς ἀνυπόπτους διαβάτας. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐδημιουργήθη ὁ θρῦλος ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιτρέπεται νὰ ξυπνήσῃ κανεὶς ἕναν ὑπνοβάτην, ἡ ἀλητεύουσα ψυχὴ δὲν προφθαίνει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ σῶμα ποὺ ἐγκατέλειψε, καὶ ὁ ὑπνοβάτης... πεθαίνει.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως καθ' ἣν ἤρχισαν αἱ περίφημοι μελέται ἐπὶ τῶν ψυχοπαθῶν γυναικῶν τῆς Σαλπιτριέρης, τὸ πρόβλημα τῆς ὑπνοβασίας ἀπησχόλησε σοβαρώτατα τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Ἡ παρατήρησις ὅτι εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ ἰδιότητας σχεδὸν ὑπερφυσικάς, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν εἰδικῶν. Πράγματι οἱ ὑπνοβάται κατορθώνουν νὰ κρατοῦν τοιαύτην ἰσορροπίαν ἢ ἐκτελοῦν γυμνάσματα, ποὺ καὶ ὁ πλέον ἐξησκημένος ἀκροβάτης δὲν θὰ ἐπετύγχανε.

Ἤδη ἡ περίπτωσις τῆς ὡραίας Ἀγγλίδος ποὺ ἔκλεψε χρήματα ἐνῷ εὑρίσκετο ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας, τείνει νὰ καταδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πράγματι ἀνεύθυνος διὰ τὰς πράξεις ποὺ ἐκτελεῖ εὑρισκόμενος εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Οἱ ἐγκληματολόγοι ἔχουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εὐρύτατον πεδίον μελετῶν. Ἀπομένει ὅμως εἰς τοὺς ἰατροὺς—τοὺς ψυχιάτρους ἰδίως—νὰ ἀνακαλύψουν τὸν τρόπον διὰ νὰ ἀπαλλάξουν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ὑπνοβασίαν—τὴν περίεργον αὐτὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία παραμένει ἄγνωστον ἐὰν εἶναι καὶ ἀσθένεια.

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ
— ΑΔΥΝΑΤΟΣ Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β'
κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

8. Ἐπίδρασις ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐπὶ δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.
9. Αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ ἄνευ ζημίας.
10. Δυσκολίαι λόγῳ παραμορφώσεως.
11. Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων φερόντων οὐλάς.

***

8. Ἐπίδρασις ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐπὶ δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ὡς εἶναι γνωστὸν τὸν Αὔγουστον τοῦ 1945 ἄνωθεν τῆς πόλεως Χιροσίμα καὶ εἰς ὕψος 500 μέτρων ἐξερράγη τὸ πρῶτον ἀτομικὴ βόμβα ριφθεῖσα εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ἐκ τινος Ἀμερικανικοῦ ἀεροπλάνου. Ἡ βόμβα αὕτη προυκάλεσε τὴν κατάρρευσιν ὅλων τῶν οἰκιῶν εἰς ἀκτῖνα 4.000 μέτρων ἐκ τοῦ σημείου τῆ ἐκρήξεως. Οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν οἰκιῶν ἐνταφιάσθησαν ὑπὸ τῶν ἐρειπίων ἢ ὑπέστησαν ἐγκαύματα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἡ ἀναγνώρισίς των κατέστη ἀδύνατος. Αἱ Κρατικαὶ καὶ Δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἐξηθρώθησαν πλήρως καὶ τούτου ἕνεκεν παρέστη ἀνάγκη νὰ μεταφερθῇ ἐξ ἄλλων πόλεων τὸ ἀπαραίτητον προσωπικόν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν μέριμναν πρὸς ἐνταφιασμὸν τῶν νεκρῶν. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας βεβαίως ἡ ἀποσταλεῖσα ἀστυνομικὴ δύναμις καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν φυλακῶν δὲν ἠδύναντο ν' ἀσχοληθῶσι μὲ τὴν λῆψιν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον εἰς ποῖον βαθμὸν ἀνῆλθεν ἀκριβῶς ἡ θερμοκρασία κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς βόμβας, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἔχομεν προηγούμενον εἰς ὃ νὰ ὑπέστησαν τρίτου βαθμοῦ ἐγκαύματα ἄτομα, ἐκ στιγμιαίας θερμοκρασίας καὶ δὴ ἐξ ἀποστάσεως 500 μέτρων.

Ὅθεν ὁ βαθμὸς τῆς θερμοκρασίας ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἄνωθεν τῆς Χιροσίμα ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἀντιλήψεώς μας. Τὸ πλεῖστον τῶν φυλακισμένων, τῶν εἰς τὰ σωφρονιστικὰ καὶ ἀστυνομικὰ καταστήματα κρατουμένων, ἐφονεύθησαν ἢ κατεκάησαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὀλέθρου αὐτοῦ διεσώθησαν ἄτομα τινὰ καὶ ἐκ τῶν καταδίκων ἢ ὑποδίκων καὶ ἐκ τῶν πολιτῶν οἵτινες συνελήφθησαν μετὰ τὴν ἔκρηξιν διά τι ἀδίκημα. Τὰ ἄτομα ταῦτα ἀπετέλεσαν τὸ ὑλικὸν τῆς ἐξετάσεως πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐπὶ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

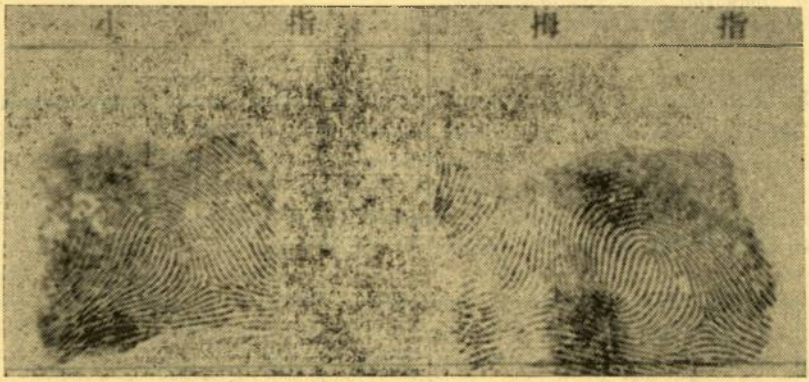
Τὰς παρατηρήσεις καὶ μελέτας αὐτὰς τὰς ἐνήργησαν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἐπὶ μακρὸν εἰδικαὶ Ἀμερικανικαὶ καὶ Ἰαπωνικαὶ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι.

9. Αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ ἄνευ ζημίας.

Ὡς ὁ Διευθυντὴς τῆς Σημάνσεως τοῦ Τόκιο ἔχει ἀνακοινώσει δύο διασωθέντες ἐκ τοῦ ὀλέθρου τῆς Χιροσίμα Ἰάπωνες εἶχον συλληφθῆ πρὸ τοῦ βομβαρδισμοῦ καὶ τὰ δακτυλικὰ αὐτῶν ἀποτυπώματα ἐφυλάσσοντο εἰς τὸ ἐν Τόκιῳ Κεντρικὸν ἀρχεῖον. Οὗτοι εὑρίσκοντο ἐγγὺς τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως καὶ τὰ δακτυλικὰ αὐτῶν ἀποτυπώματα ἐλήφθησαν ἐκ νέου μετὰ τὴν ἔκρηξιν. Ἡ ἐξέτασις τῶν δακτυλικῶν αὐτῶν ἀποτυπωμάτων δηλαδὴ τῶν πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἔκρηξιν ἀπέδειδεν ὅτι οὐδεμία διαφορὰ ὑπῆρχεν εἰς τοὺς τύπους καὶ γενικῶς εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Ὁ αὐτὸς Διευθυντὴς ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι καὶ δύο ἀστυνομικοὶ οἵτινες ὑπέστησαν τραύματα καὶ ἐγκαύματα εἰς τὰς χεῖρας οὐδεμίαν φθορὰν ἢ ἀλλοίωσιν ὑπέστησαν αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τῶν ἀποτυπωμάτων αὐτῶν, εἰς ἃ δὲ σημεῖα οὗται κατεστράφησαν συνεπείᾳ τῶν ἐγκαυμάτων τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας βρα-

δύτερον ἐπανεμφανίσθησαν καὶ πάλιν. Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο κακοποιῶν τὸ 1944 ἦτο 52 ἐτῶν καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκρήξεως εὑρίσκετο 2.000 μέτρα μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς ἐκρήξεως. Τὰ δακτυλικὰ του ἀποτυπώματα ἐλήφθησαν ἐκ νέου τὸ 1950 καὶ διεπιστώθη ὅτι ἡ ραδιενέργεια οὐδεμίαν ζημίαν εἶχεν ἐπιφέρει ἐπὶ τῶν 10 δακτύλων.

Ὁ ἕτερος κακοποιὸς εἶχεν σημανθῆ τὸ 1938 καὶ ἦτο περίπου 300 μέτρα μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς ἐκρήξεως. Τὰ δακτυλικὰ αὐτοῦ ἀποτυπώματα ἐλήφθησαν καὶ πάλιν τὸ 1950 καὶ ὡς διεπιστώθη οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἢ διαφορὰν καὶ εἰς τὰς πλέον ἐλαχίστας λεπτομερείας παρουσίασαν ταῦτα, κατὰ τὴν σύγκρισίν των μετὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν πρὸ τῆς ἐκρήξεως.

Εἰκὼν 20.

Ἡ εἰκὼν 20 ἀπεικονίζει τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς χειρὸς ἀστυνομικοῦ ἥτις ὑπέστη τὰ περισσότερα ἐγκαύματα.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἦτο 2.000 μέτρα περίπου μακρὰν ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἐκρήξεως. Εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν εἰκονίζεται ὁ ἀριστερὸς ἀντίχειρ καὶ δεξιὰ ὁ ὠτίτης. Ὡς δείκνυται εἰς τὴν εἰκόνα 21 ὁ ἀριστερὸς δείκτης, ὁ μεσαῖος καὶ παρά-

Εἰκὼν 21.

μεσος ὑπέστησαν ἀγκύλωσιν, συνεπείᾳ ἐγκαύματος καὶ οὕτω παρέμεινον ἐν ἀκινησίᾳ, ἐν κάμψει. Ἡ ἐξέτασις τῆς παλάμης ἀπέδειξεν ὅτι αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ ἦσαν ἄθικτοι. Τὰ τρία δάκτυλα λόγῳ τῆς ἀκαμψίας δὲν ἐλήφθησαν καὶ περιστροφικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν Ἰαπωνικῶν Ἀστυν. Ἀρχῶν, ὁ τύπος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εἶχεν ἀποκατασταθῆ πλήρως καὶ δὲν διακρίνονται τὰ ἐγκαύματα.

Ἡ εἰκὼν 22 ἀπεικονίζει τὰς ὀπισθίας πλευρὰς ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τοῦ

Εἰκὼν 22.

ἑτέρου ἐν Χιροσίμᾳ τραυματισθέντος ἀστυνομικοῦ. Καὶ τὰ δέκα δάκτυλα αὐτοῦ ἔχασαν κάθε ἱκανότητα κινήσεως. Ἡ ραδιενέργεια δὲν ἔπληξε ὅμως τὴν παλαμικὴν ἐπιφάνειαν τῶν χειρῶν. Κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν Ἰαπωνικῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν ὅλα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα παρέμειναν ἄθικτα καὶ ἡ λῆψις αὐτῶν εἶναι δυνατή. Εἰς τὴν εἰκόνα 23 ἀπεικονίζεται ἐν μεγενθύσει ὁ δεξιὸς δείκτης τοῦ ἐν λόγῳ ἀστυνομικοῦ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν.

Εἰκὼν 23.

10. Δυσκολίαι λόγῳ παραμορφώσεως.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν Ἰαπωνικῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν δυσκολίαι ἐνεφανίσθησαν μόνον κατὰ τὴν λῆψιν τῶν ἀποτυπωμάτων, συνεπείᾳ τῆς παραμορφώσεως καὶ τῆς δυσκαμψίας τῶν δακτύλων. Αἱ ἁρμόδιαι Ἰαπωνικαὶ Ἀρχαὶ ἀναφέρουν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐπανεμφάνισις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν συντελεῖται ταχύτερον ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῶν δακτύλων παρὰ εἰς τὰ ἕτερα σημεῖα τοῦ σώματος. Καὶ τὸ τελικὸν συμπέρασμα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σημάνσεως τοῦ Τόκιο εἶναι πλέον συγκεκριμένον. «Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατεστράφησαν, ἠλλοιώθησαν ἢ παρεμορφώθησαν συνεπείᾳ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ραδιενεργείας τῆς ἀτομικῆς βόμβας».

Ἀπὸ μακροῦ χρόνου εἶναι γνωστὸν εἰς ὡρισμένους ἐπιστήμονας ὅτι ἂν αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τῶν δακτύλων τεθῶσι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ὡρισμένων ἀκτίνων, αὗται θὰ ὑποστῶσι φθορὰν ὡς καὶ ὁ τύπος τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Ἐὰν τὸ δάκτυλον δὲν ὑποστῇ ἔγκαυμα ἀρκετοῦ βάθους ὥστε νὰ καταστραφῶσι καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ χορίου θηλαὶ συνεπείᾳ τῆς παρατεταμένης ἐκθέσεως ὑπὸ τὴν ραδιενεργεὸν ἀκτινοβολίαν αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ θὰ ἐπανεμφανισθῶσιν καὶ πάλιν ἀκριβῶς ὡς ἦσαν καὶ πρότερον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ θύματα τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ αἵτινες δὲν ὑπέστησαν μεγάλας εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς βάθος φθορὰς ἐπανέρχονται καὶ πάλιν ἀμετάβλητοι εἰς τὸ ἀρχικόν των σχῆμα μεθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Εἰς ὅσα σημεῖα αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ κατεστράφησαν συνεπείᾳ τοῦ μεγέθους, εἰς ἔκτασιν καὶ βάθος τοῦ ἐγκαύματος εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῶσι νέαι διαφορετικαὶ θηλοειδεῖς γραμμαὶ ἀλλ' ἁπλούστατα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ὑπάρχῃ μόνον ἡ οὐλὴ ἥτις καὶ θὰ διαλαλῇ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ὡς συμπέρασμα λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια δύναται νὰ καταστρέψῃ καὶ τὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἢ νὰ προκαλέσῃ οὐλάς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀλλάξῃ τὸν τύπον αὐτῶν οὐδὲ νὰ τὸν μεταβάλῃ εἰς ἕναν νέον καὶ διαφορετικὸν ἀπὸ τὸν ἀρχικόν.

11. Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων φερόντων οὐλάς.

Διὰ νὰ δύνανται οἱ τεχνικοὶ εὐχερῶς, ταχέως καὶ ἀλανθάστως νὰ προσδιορίζουν τοὺς τύπους, νὰ ἐνεργοῦν τὴν ταξινόμησιν καὶ τὴν ἀναζήτησιν ἐν τῷ ἀρχείῳ, τὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀποτυπωθέντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δέον νὰ εἶναι καλῶς εἰλημμένα, δηλαδὴ ἡ ἀποτύπωσις ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ τύπου νὰ εἶναι πλήρης καὶ γενικῶς αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ αὐτῶν νὰ εἶναι εὐδιάκριτοι.

Πολλάκις τμῆμα ἢ τμήματα τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δὲν ἀποτυποῦνται παντάπασιν ἐπὶ τοῦ χάρτου λόγῳ πλημμελοῦς χρώσεως τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου ὑπὸ τῆς μελάνης. Τοῦτο δυνατὸν νὰ ὀφείλεται εἰς ἐφίδρωσιν τῶν δακτύλων ἢ εἰς ἀκαθαρσίας εὑρισκομένας ἐπὶ τῆς μελάνης ἢ ἐπὶ τοῦ δακτύλου. Ἐνίοτε ἐπίσης τὰ ἀποτυπώματα φέρουν, κατὰ τμήματα, ὑπερβολικὴν ἐναπόθεσιν μελάνης, ὥστε εἰς τὰ σημεῖα αὐτὰ νὰ μὴν διακρίνωνται παντάπασιν αἱ θηλοειδεῖς γραμμαί. Τὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰλημμένα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα θεωροῦνται γενικῶς ὡς ἀκατάλληλα δι' ὃν σκοπὸν προορίζονται.

Ἀλλ' ἂν ἡ κακὴ λῆψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δυσχεραίνει τὸ ἔργον τῶν δακτυλοσκόπων, αἱ δυσχέρειαι αὗται αὐξάνουσι κατὰ πολύ, ὁσάκις τὰ δάκτυλα ἔχουσι ὑποστῆ σοβαρὰ τραύματα.

Διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ τύπου καὶ τὴν ταξινόμησιν τῶν φερόντων πλήρη ἢ μερικὴν οὐλὴν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἔχουν θεσπισθῆ ὡρισμένοι κανόνες, οἵτινες καθορίζουν τὸν τρόπον τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ τύπου αὐτῶν, τὴν ταξινόμησιν, τὴν ἀρχειοθέτησιν καὶ τὴν ἀναζήτησιν.

Οἱ κανόνες οὗτοι ἐθεσπίσθησαν πρὸς ἀποτροπὴν πάσης συγχύσεως καὶ ἀμφιβολιῶν καὶ ἵνα μὴ ἕκαστος ἐφαρμόζῃ τὰς κατὰ τὸ δοκοῦν προσφορωτέρας ταξινομήσεις ἢ δίδει χαρακτηρισμοὺς τύπων κατὰ τὰς ἰδικάς του ἀντιλήψεις. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τὰ φέροντα οὐλὰς ἔχουν διαιρεθῆ εἰς δύο κατηγορίας, ἤτοι: α) δακτυλικὰ ἀποτυπώματα φέροντα οὐλὴν συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἔχει καταστραφῆ μέρος—τμῆμα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν ἀποτελούντων τὸν τύπον τοῦ ἀποτυπώματος καὶ β) δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ὁποίων αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ εἶναι πλήρως κατεστραμμέναι, δηλαδὴ συνεπείᾳ τῆς οὐλῆς δὲν εἶναι δυνατὸς ὁ καθορισμός, μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀκριβείας καὶ ἀσφαλείας, οὔτε τοῦ τύπου οὔτε ἡ καταμέτρησις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, εἰς τὰ τοῦ τύπου τῶν λούπς ἢ τῆς προεκτεινομένης εἰς τὰ τοῦ τύπου τῶν γόρς. Ἑκάστη ἐκ τῶν δύο ἀναφερθεισῶν κατηγοριῶν ἔχει ἰδίας μεθόδους.

(Συνεχίζεται)

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ - ΑΘΗΝΩΝ

— ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ · ΚΡΙΣΕΙΣ · ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ —

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου
κ. **ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Γ'

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Ὅπως σὲ ὅλες τὶς κωμῳδίες του, ἔτσι καὶ στοὺς «Βατράχους», ὁ Ἀριστοφάνης ἐπεδίωξε νὰ δώσῃ μὲ τὸν πλέον πρόσφορο τρόπο πολύτιμες συμβουλὲς στοὺς συμπολίτες του. Γενικῶς, οἱ κωμῳδίες του δίνουν πιστὴ εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν ἐν ὅσῳ ζοῦσε αὐτὸς καὶ καυτηρίαζε τὸ κάθε τί ποὺ κατὰ τὴ γνώμη του εἶχε ἀνάγκη ἀναπροσαρμογῆς. Λέγεται μάλιστα πὼς ὅταν ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν Διόνυσος ἐζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν πολιτεία τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ὁ τελευταῖος ἔκρινε καλὸ νὰ τοῦ στείλῃ ἀντίγραφα τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνη, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως.

Ὁ Χριστόφορος Νέζερ ὡς Διόνυσος.

Τὸ δίκαιο γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ βλέπουμε στὶς τρεῖς πολυπαιγμένες κωμῳδίες τοῦ Ἀριστοφάνη: Στὶς «Ἐκκλησιάζουσες», στὴν «Λυσιστράτη» καὶ στοὺς «Βατράχους». Στὶς «Ἐκκλησιάζουσες» λ.χ. δίνει ὁ Ἀριστοφάνης τὴν κίνηση ποὺ ἐγένετο τότε γιὰ τὴν ἰσότητα τῆς γυναίκας πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πλήρη χειραφέτησή της. «Κοινοκτημοσύνη» ζητοῦσαν τότε οἱ γυναῖκες γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς ποὺ τὰ εἶχαν οἱ ἄνδρες καὶ τὰ νέμονταν μόνον αὐτοί. Κοινὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν τὰ ὅσα οἱ ἄνδρες εἶχαν μόνοι τους στὴν πολιτεία, κοινὰ τὰ δικαιώματα στὸν ἔρωτα. Καὶ ἡ κίνηση αὐτή, καταδικασμένη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν σὲ ἀποτυχία, κατέληξε σὲ πλήρη νίκη τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, γιὰ ν' ἀποκτήσουν οἱ γυναῖκες κοινὰ δικαιώματα μὲ τὸν ἄνδρα μόλις πρὶν λίγα χρόνια. Στὴ «Λυσιστράτη» πάλι, ὁ Ἀριστοφάνης ἔδωσε τὴν «εἰρηνόφιλη» κίνηση τῶν γυναικῶν ποὺ μάχονται γιὰ τὴν εἰρήνη μὲ ἀποκλειστικὰ γυναικεῖο τρόπο: Τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὰ συζυγικὰ καθήκοντα, δηλαδὴ ἕνα ὅπλο τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους σύγχρονους «εἰρηνόφιλους».

Καθαρὰ γυναικεῖες οἱ δύο αὐτὲς κωμῳδίες, ποὺ εἴδαμε πρόπερσι ἀπὸ τὶς στῆλες ἐτοῦτες τοῦ περιοδικοῦ μας(1) καὶ ποὺ περικλείουν σπαρταριστὲς καταστάσεις. Τόσο αὐτές, ὅσο καὶ οἱ «Βάτραχοι» καὶ ἄλλες κωμῳδίες τοῦ Ἀριστοφάνους, μᾶς βοηθοῦν νὰ δοῦμε πηγαῖες καταστάσεις, ποὺ ἔβγαιναν στὸ προσκήνιο ὠθούμενες ἀπὸ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη. Ἦταν ἐπιτακτικό, ἀπαραίτητο τὸ λαϊκὸ πανηγύρι στὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου μας κωμῳδιογράφου, τὸ γέλιο καὶ ὁ σκωπτισμὸς γιὰ τὰ κοινωνικὰ ἐκεῖνα φαινόμενα καὶ ζητήματα ποὺ σὰν κεφαλαιώδη προβλήματα ἀπασχολοῦσαν τοὺς προγόνους μας. Καί, ὅπως καὶ σήμερα, τὸ σοβαρὸ στοιχεῖο μιᾶς ἀνάγκης παρουσιαζόταν ἀπ' τὴν εὔθυμη, τὴν κωμική του πλευρὰ καὶ ἀπέβλεπε στὸ νὰ διαφανῇ μέσα ἀπὸ τὴν κωμικὴ κατάσταση ἡ πραγματικότητα, τὸ διόρθωμα γιὰ κάποιο κακῶς κείμενο ζήτημα.

Ἦταν καὶ ἀθυρόστομες οἱ κωμῳδίες τοῦ Ἀριστοφάνους γιατὶ οἱ γυναῖκες στὸν

(1) Βλέπε τεῦχος 104 τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

καιρό του δὲν φοιτοῦσαν στὸ Θέατρο, στὴν Ἀγορὰ καὶ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου. Ἄφθονες λοιπὸν ἦταν οἱ βωμολοχίες ποὺ θὰ ἔκαναν νὰ κοκκινίζουν καὶ τὰ μάρμαρα τοῦ Ἀσκληπιείου ἀκόμα, ἂν ποτὲ παίχτηκαν κωμῳδίες τοῦ Ἀριστοφάνους στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς Ἐπιδαύρου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἴσως θὰ ἦταν ἀπαραίτητο αὐτό, γιὰ νὰ δημιουργῆται στὸν ἀρχαῖο Ἕλληνα θεατὴ κάποια ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸ ἄγχος τῆς τραγῳδίας μὲ τὸ εὐτράπελο τῆς κωμῳδίας. Σατύριζε καὶ καυτηρίαζε μ' αὐτές πρόσωπα καὶ πράγματα, καταστάσεις ἐπίκαιρες, ὅπως γίνεται ἀκριβῶς καὶ σήμερα. Ἦταν ἕνας «ἐπιθεωρησιογράφος» πολὺ πιπεράτος, πολὺ ἀθυρόστομος καὶ βωμολόχος, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ ἔβαζε σὲ πειρασμὸ τὸν σημερινὸ εἰσαγγελέα, ἂν δὲν κατεβάλλετο προσπάθεια νὰ ἀποκαθαρθοῦν τὰ κείμενα.

Χωρὶς νὰ παραβλέπουμε ὅμως καὶ τὸ δίκαιο τοῦ Ἀριστοφάνους, πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψει καὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς του. Γιὰ τὸν καιρό του λοιπόν, τὰ ἔργα του κάθε ἄλλο ἦταν, παρὰ ἀκατάλληλα γιὰ τὸ κοινό. Πρέπει ἀκόμα νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψει πὼς οἱ περισσότερες—ἂν ὄχι ὅλες—οἱ μεταφράσεις τῶν ἔργων τοῦ Ἀριστοφάνη συμπεριέλαβαν πράγματα ποὺ ποτὲ δὲν εἰπώθηκαν ἀπὸ τὸ συγγραφέα. Αἰτία σ' αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ ἔφεση τῶν Βυζαντινῶν καὶ Νεοελλήνων ὅπως ἐκμεταλλευθοῦν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἐρέθιζαν τὰ κατώτερα αἰσθήματα τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι τὰ ἄφθονα ὑπονοούμενα τοῦ Ἀριστοφάνη ἔδωσαν μόνα τους ἀφορμὴ σὲ χυδαῖες φράσεις καὶ χοντροκομμένα ἀστεῖα. Παρετηρήθη σχετικὰ πὼς μία ἀθυρόστομη λέξη ἔξαφνα ἢ ἕνα ὑπονοούμενο, συμπεριλαμβάνονται στὶς μεταφράσεις εἴκοσι φορές, ἐνῶ στὸ πρότυπο ἀναφέρονται μόνο μιὰ φορά. Κι' αὐτὸ γιὰ λόγους ὄχι δυσκολονόητους: Γιὰ νὰ πωληθῇ καὶ προβληθῇ τὸ ἔργο ὡς τολμηρό, ὡς ἄσεμνο, πρᾶγμα ποὺ μεγαλώνει τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἐρεθίζει τὴν περιέργεια.

Ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἔγινε ἡ ἀποκάθαρση τῶν βωμολοχιῶν τῶν μεταφράσεων καὶ δόθηκε τὸ γνήσιο πνεῦμα τῆς σάτυρας τοῦ Ἀριστοφάνη. Αὐτὸ δὲν ἐμείωσε φυσικὰ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου, δὲν ἐμπόδισε τὸ πηγαῖο γέλιο καὶ δὲ νόθεψε τὴν καθαρότητα τοῦ λόγου. Ἁπλῶς πετάχθηκαν τὰ χονδροειδῆ κατασκευάσματα τῶν ἐμπόρων τῆς χυδαιότητας καὶ τῆς προστυχιᾶς, ποὺ ἀποβλέπουν στὴ διαφθορὰ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, στὸν ἐκμαυλισμὸ τῆς νεότητος καὶ στὴν καταρράκωση τοῦ κορυφαίου τῶν κωμῳδιογράφων τῆς παγκόσμιας φιλολογίας. Γιατὶ ὁ Ἀριστοφάνης—κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ καὶ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ—ὑπῆρξε ὁ πρύτανις τῶν κωμῳδιογράφων τῆς παγκόσμιας φιλολογίας καὶ τὰ ἔργα του γνώρισαν πραγματικὸ θρίαμβο στὴν ἐποχή του, παράλληλα μὲ τὸ θρίαμβο τῆς τραγῳδίας. Τὸ μαρτυροῦν τοῦτο τὰ ὅσα εἴδαμε σὲ προηγούμενες μελέτες μας γιὰ τὴ «Λυσιστράτη», τὶς «Ἐκκλησιάζουσες» καὶ «Θεσμοφοριάζουσες», τὰ ὅσα θὰ δοῦμε τώρα στοὺς «Βατράχους» καὶ ἀργότερα στὶς «Ὄρνιθες» τῆς Ἀττικῆς Κωμῳδίας, ἀπὸ τὸ Θέατρο Ἡρῴδου τοῦ Ἀττικοῦ.

***

Ἂς δοῦμε ὅμως τοὺς «Βατράχους» σὲ μιὰ σύντομη ἀνάλυση καὶ σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις ποὺ εἶχαν οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιὰ τὸν Κάτω Κόσμο.

Κύριο πρόσωπο τῆς κωμῳδίας ὁ Διόνυσος, παρουσιάζεται μὲ τὴν τολμηρὴ φαντασία τοῦ Ἀριστοφάνη νὰ ἐπιχειρῇ μιὰ ἡρωϊκὴ κάθοδο στὸν Ἅδη, ἔχοντας γιὰ σύντροφο τὸν δοῦλο Ξανθία. Περνοῦν τὴν Ἀχερουσία λίμνη, ὅπου οἱ βάτραχοι τοὺς ψάλλουν τὰ «βρεκεκὲξ-κοὰξ-κοάξ...» μὲ κοροϊδευτικοὺς ἐξάψαλμους καὶ φθάνουν στὸ βασίλειο τοῦ Πλούτωνα. Σκοπὸς τους εἶναι νὰ φέρουν πίσω στὸν ἐπάνω κόσμο, καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἀθήνα, ἕναν ἄξιο τραγικὸ ποιητὴ γιατὶ οἱ τρεῖς μεγάλοι—Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης—ἔχουν πιὰ πεθάνει.

Πρόθεση τοῦ Διόνυσου, ἐνόσῳ προχωρεῖ στὸν Ἅδη μὲ τὸν Ξανθία, ἀνάμεσα σὲ τόσες κωμικὲς μορφὲς, εἶναι νὰ φέρῃ ἐπάνω τὸν Εὐριπίδη, τὸν προσφιλῆ στοὺς Ἀ-

θηναίους τραγικό ποιητή, ποὺ πέθανε πρὸ ὀλίγου, τὸ 406 π.Χ. (1). Γιὰ τὴν κάθοδο αὐτὴ στὸν Ἅδη, ὁ Διόνυσος εἶχε ζητήσει πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ ποὺ ἄλλοτε ἀπήγαγε τὸν Κέρβερο. Φτάνουν κάποτε στὸν προορισμό τους, ἀνάμεσα σὲ κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ καλοῦν μπροστά τους τὸν Εὐριπίδη καὶ τὸν Αἰσχύλο γιὰ νὰ παραβγοῦν στὴν τέχνη τους καὶ νὰ ἀναδειχτῇ ὁ καλύτερος. Καὶ ὁ ἀγώνας ἀρχίζει: Ἰσχυρίζεται ὁ Εὐριπίδης πὼς αὐτὸς ἐξευγένισε τὴν τραχειὰ καὶ μεγαλόστομη στὰ χέρια τοῦ Αἰσχύλου τραγῳδία, ὅτι τῆς προσέδωσε νέους ρυθμοὺς καὶ τὴν προίκησε μὲ νέα στοιχεῖα τῆς σύγχρονης ζωῆς. Ὁ Αἰσχύλος πάλι κατηγορεῖ τὸν Εὐριπίδη πὼς ἔγραψε ἔργα ἀνήθικα. Ὕστερα, ὁ Διόνυσος βάζει τοὺς δύο τραγικοὺς νὰ ἀπαγγείλουν χωρία λυρικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα τους καί, σύμφωνα μὲ ὑπόδειξη τοῦ Αἰσχύλου, οἱ στίχοι τους θὰ ζυγισθοῦν στὸ τέλος στὴ ζυγαριὰ μεμονωμένα. Οἱ στίχοι τοῦ Αἰσχύλου βαραίνουν περισσότερο καὶ ὁ Διόνυσος ζητάει ν' ἀκούσῃ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἔχει νὰ δώσῃ τὴν καλύτερη συμβουλὴ στὴν πόλη τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Αἰσχύλος δίνει τὴν καλύτερη συμβουλὴ καὶ ἔτσι ἀνακηρύσσεται νικητής. Τὸν ἐπαναφέρει λοιπὸν στὴ γῆ ὁ Διόνυσος, μὰ ὄχι κυρίως ὡς ποιητή, ἀλλὰ ὡς φρονηματιστὴ καὶ διδάσκαλο τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Εὐριπίδης παραμένει στὸν Ἅδη, γιατὶ μὲ τὶς φιλοσοφικές του ἰδέες μποροῦσε νὰ ζημιώσῃ τὴν πατρίδα του, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Διόνυσου.

Ξεκινῶντας ὁ Διόνυσος ἀπὸ τὸν Ἅδη, μὲ τὸν Αἰσχύλο νικητή, ὁ Πλούτων ἀποχαιρετᾷ τὸν ποιητὴ καὶ τὸν προτρέπει νὰ σώσῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων μὲ καλὲς συμβουλές. Ἀκόμα τὸν προτρέπει νὰ δώσῃ μαθήματα στοὺς ἀνόητους Ἀθηναίους, ποὺ πλήθυναν καὶ εἶναι πολλοί»:

«Ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει καὶ σῶζαι πόλιν
τὴν ἡμετέραν γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον τοὺς
ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν...»

Σατυρίζονται στὸ ἔργο πολλὲς καταστάσεις, κυριώτερη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ δυσμενὴς πολεμικὴ κατάσταση τῶν Ἀθηναίων. Σατυρίζεται ἀκόμη ἡ ἀπόπειρα τῶν ὀλιγαρχικῶν νὰ καταργήσουν τὴ δημοκρατία τὸ 411 π.Χ. καὶ μὲ τὴ σειρά της, σατυρίζεται ἡ οἰκονομικὴ βοήθεια ποὺ προσφέρει ὁ σατράπης Κύρος στὸ ναύαρχο τῶν Λακεδαιμονίων Λύσσανδρο, ἀπὸ τὸ ἔτος 408. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἔπειτα, ἡ παρήγορος νίκη στὶς Ἀργινοῦσες τὸ 406, ἡ θανάτωση τῶν ἱκανῶν στρατηγῶν ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στὴ ναυμαχία καὶ ἡ ἀπόρριψη τῶν νέων προτάσεων τῶν Σπαρτιατῶν γιὰ εἰρήνη δὲν τὸν ἀφίνουν ἀδιάφορο στὴν κωμῳδία. Ἀκόμα διάχυτη εἶναι ἡ ἐπίθεση κατὰ τοῦ φιλοπολέμου Κλεοφῶντος, ὅταν ὁ Πλούτων παραδίδει στὸν Αἰσχύλο ποὺ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν Ἅδη, βρόχους ἀγχόνης γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Κλεοφῶντα καὶ στὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Τοὺς βρόχους τούτους θὰ τοὺς κρεμάσουν στὸ λαιμό τους γιατὶ εἶχαν ἀναλάβει νὰ ἐπιβάλλουν θυσίες γιὰ τὴν ἐξεύρεση πόρων συνεχίσεως τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Τὰ ἄλλα εὑρήματα καὶ ὑπονοούμενα τοῦ Ἀριστοφάνη εἶναι ἄπειρα. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρξε μάλιστα τόσο μεγάλος ὅταν διδάχθηκαν οἱ «Βάτραχοι» τὸ 405 π.Χ., ὥστε τὸν στεφάνωσαν μὲ ὑαλλὸν ἱερῆς ἐληᾶς ποὺ ἐθεωρεῖτο ἰσότιμος μὲ τὸ χρυσὸ στεφάνι.

Τελειώνοντας τοὺς τόσο ἀντιπροσωπευτικοὺς ἀπὸ τὴν κωμῳδιογραφία τοῦ Ἀριστοφάνη «Βατράχους» στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, πρέπει νὰ μὴ παραλείψουμε ν' ἀναφέρουμε πὼς μεγάλος θαυμαστὴς καὶ ὑποστηρικτὴς τοῦ Ἀριστοφάνη ἦταν ὁ φιλόσοφος Πλάτων. Ὁ Πλάτων τιμοῦσε τὸν Ἀριστοφάνη πολὺ καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλε τὶς κωμῳδίες του στὸν τύραννο τῶν Συρακουσῶν. Τὶς μεγάλες ἀλήθειες ποὺ ἔβλεπε ὁ Πλάτων στὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοφάνη τὶς μετέφερε στὸ «Συμπόσιο»

(1) Ἡ κωμῳδία αὐτὴ γράφηκε καὶ παίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 405 π.Χ., ἤτοι ἕνα χρόνο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Εὐριπίδη. Τὸ 406, δηλαδὴ τὸν ἴδιο χρόνο μὲ τὸν Εὐριπίδη, εἶχε πεθάνει καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

πού γράφηκε σὲ ἀνάμνηση τοῦ ποιητοῦ τῶν «Βατράχων» ἕνα χρόνο μετὰ τὸ 385 ὁπόταν πέθανε ὁ ποιητής, ἤτοι τὸ 384 π.Χ. Δεῖγμα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πού ἔτρεφε ὁ Πλάτων γιὰ τὸν Ἀριστοφάνη εἶναι καὶ τὸ παρακάτω ἐπίγραμμα πού ἔγραψε μὲ τὸ θάνατο τοῦ ποιητοῦ τόσων βαθυστόχαστων κωμῳδιῶν:

«Αἱ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους».

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Σὲ ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο

Μετέβαλαν τὴν Ἑλλάδα οἱ κομμουνισταὶ ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944 μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου τοῦ 1949, γιατὶ ἔχασαν τὴ ζωή τους 104.852 ἀνθρώπινες ὑπάρξεις.

Ὠργίασαν κυριολεκτικὰ κατὰ τοῦ ἄμαχου πληθυσμοῦ, σφάζοντες ἀπάνθρωπα, ἀνασκολοπίζοντες καὶ θανατώνοντες μὲ σκληρὰ βασανιστήρια. Ἔτσι βρῆκαν τὸ θάνατο 275 ἱερωμένοι, 239 δάσκαλοι, 120 γιατροί, 246 ἐργατικὰ στελέχη, 750 σιδηροδρομικοί, 81 ταχυδρομικοὶ καὶ 55.672 ἐθνικόφρονες πολῖτες διαφόρων ἐπαγγελμάτων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θύματα αὐτὰ ἔπεσαν ἡρωϊκῶς μαχόμενοι 637 ἀξιωματικοὶ καὶ 8.612 στρατιῶτες τῶν ἐθνικῶν μας δυνάμεων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ νεκροὶ τῶν συμμοριτῶν ἔφθασαν τὸν ἀριθμὸ τῶν 38.220.

Ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιες πενῆντα χιλιάδες Ἕλληνες πολῖτες ἐδεινοπάθησαν συνολικὰ ἀπὸ τοὺς συμμορῖτες.

Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς 104.850 νεκρούς, ἐτραυματίσθησαν, ἀπήχθησαν, ἔγιναν πρόσφυγες ἢ ἐστρατολογήθησαν βιαίως γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ ἕνα ἑκατομμύριο δέκα τέσσαρες χιλιάδες Ἕλληνες.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ*

— Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗΣ —

Πολλὰ πράγματα μπορεῖ ν' ἀλλάζουνε στὸν κόσμο. Πολλὲς καθιερωμένες ἀλήθειες καὶ ἐπιστημονικὲς θέσεις γιὰ τὰ κοινωνικὰ καὶ φυσικὰ φαινόμενα—ποὺ θεωροῦνται νόμοι—μπορεῖ κάποτε ν' ἀποδειχτοῦνε ἐσφαλέμενες. Νόμοι, ὅπως τῆς βαρύτητος καὶ τῆς παγκόσμιας ἕλξης, μπορεῖ νὰ ἐξουδετερωθοῦν. Πολλά, πάρα πολλὰ μπορεῖ ν' ἀλλάξουν. Ὅμως ἡ «διαρκὴς ροή», ἡ «πάλη καὶ ἡ ἑνότητα τῶν ἀντιθέσεων» στὴ ζωὴ καὶ στὴ φύσι ποὺ εἶναι ἀνακαλύψεις τοῦ βαθυστόχαστου νοῦ τῆς Ἀρχαιότητος, τοῦ Ἡράκλειτου, θὰ μείνουν ἐσαεὶ θεμελιώδεις ἀλήθειες καὶ βάσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα ξεκίνησε γιὰ τὰ γινάντια πετάγματά του. Ὁ Ἡράκλειτος γεννήθηκε τὸ 544 π.Χ. στὴν Ἔφεσο καὶ πέθανε τὸ 484 π. Χ. Κατάγοτανε ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ γενιὰ ποὺ κρατοῦσε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ βασιλιὰ Κόδρο. Στὸ σύγγραμμά του «περὶ φύσεως», ἀπὸ τὸ ὁποῖο διασώθηκαν μόνο 129 ἀποσπάσματα, διατυπώνει κατὰ τρόπο μεγαλοφυῆ καὶ ἀποφθεγματικὸ τὶς βαθυστόχαστες ἀντιλήψεις του γιὰ τὸ σύμπαν, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ ζωή. Ὁ Ἡράκλειτος—ὅπως ὅλα τὰ προνομιοῦχα πνεύματα—ἀπὸ μικρὸς φανερώνει τὶς ἀνησυχίες του γιὰ τὸν κόσμο ποὺ τὸν περιβάλλει καὶ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δώσῃ σ' αὐτὸν μιὰ σωστὴ ἑρμηνεία. Σ' ἀντίθεσι πρὸς τοὺς Ἐλεάτες φιλοσόφους (Παρμενίδη, Ζήνωνα κ.λ.π.) ποὺ θεωροῦσαν τὸ ὂν «ἐν αἰωνίᾳ ἀκινησίᾳ» οἰκοδομεῖ τὴ θεωρία τῆς αἰώνιας κίνησης. «Τὰ πάντα ρεῖ» λέγει. Παρατηρεῖ τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γεννιῶνται μεγαλώνουν καὶ πεθαίνουν, τὰ νερὰ στὰ ποτάμια ποὺ διαρκῶς κυλοῦν, τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα, τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ χειμῶνα, τὸ χλωρὸ καὶ τὸ ξερό, τὸ ζωντανὸ καὶ τὸ νεκρό, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντίθετα καὶ ταυτόχρονα ἀλληλοεξαρτώμενα, ἀλληλοεπιδρούμενα καὶ ἀδιάκοπα ἐξελισσόμενα καὶ συλλαμβάνει τὴ θεωρία τοῦ διαρκῶς γίγνεσθαι. Μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ ὅτι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς πραγματικότητος ποὺ μᾶς περιβάλλει εἶναι ἡ ἀδιάκοπη κίνησις. «Ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι δίς. Εἴμεν τε καὶ οὐ εἴμεν». (Στὸ ποτάμι—στὸ ἴδιο νερὸ—δὲν μποροῦμε δυὸ φορὲς νὰ μποῦμε. Εἴμαστε ἕνα ὡρισμένο κάτι καὶ ταυτόχρονα δὲν εἴμαστε) Ὅλα ὑπάρχουν καὶ ταὐτόχρονα δὲν ὑπάρχουν. Γιατὶ ὅλα ρέουν, ὑπόκεινται στὴ διαρκῆ ἀλλαγή, στὸ διαρκὲς γίγνεσθαι. Συνιστοῦσε στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐμβαθύνουν στὴ λογική, νὰ σκέφωνται πολὺ προκειμένου νὰ βγάλουν ἕνα σωστὸ συμπέρασμα. Κατὰ τὸν Λόγον (λογικὴ) ὁ ρευστὸς καὶ πλήρης ἀντιθέσεων καὶ μεταβολῶν κόσμος ἀποτελεῖ ἑνότητα. «Οὐκ ἐμοῦ, ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀκούσαντος ὁμολογεῖν σοφὸν ἔστιν ἓν πάντα εἶναι». (Τὸ νὰ ἀκούσῃ κανεὶς ὄχι ἐμένα ἀλλὰ τὴν λογικὴ καὶ νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πράγματα ἀποτελοῦν ἑνότητα, αὐτὸ

(*) Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Πειραϊκὴ - Πατραϊκή», τεῦχος 43, Ὀκτώβριος 1958.

εἶναι σοφία). Ἔτσι ὁ Ἡράκλειτος εἰσάγει στὴν παγκόσμια σκέψι τὴ διαλεκτικὴ ἀρχὴ τῆς ἑνότητος τῶν ἀντιθέσεων. Εἰρωνευόταν καὶ μαστίγωνε τοὺς συγχρόνους του ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ δοῦν ὅτι πίσω ἀπὸ τὶς φαινομενικὲς ἀντιθέσεις κρύπτεται ἡ ἑνότητα «οὐ ξυνιᾶσιν ὅκως διαφερόμενον ἑαυτῷ ὁμολογέει· παλίντνος ἁρμονίη ὅκως περ τόξου καὶ λύρης... τὸ ἀντίξουν συμφέρον ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστων ἁρμονίαν καὶ πάντα κατ' ἔριν γίνεσθαι». (Δὲν ἔχουν τὸν κοινὸν νοῦν νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ φαινομενικὰ διασπασμένη ἑνότητα εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἐναρμονισμένη μὲ τὸν ἑαυτό της ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ τόξο καὶ τὴ λύρα... Ἀπὸ τὶς ἀντιθέσεις—ἀπὸ τὴ διαφορὰ τόνων — παράγεται ἡ ὡραιοτέρα ἁρμονία. Τὰ πάντα δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν πάλη—ἔριδα τῶν ἀντιθέσεων) Διακήρυττε τὸ «ἀεὶ γίγνεσθαι καὶ μεταβάλλεσθαι καὶ μηδέποτε κατὰ ταυτὸ μένειν». Τὰ πάντα βρίσκονται σὲ αἰώνια ροή, ἀέναη κίνησι καὶ ἀλλαγή, τίποτα δὲν μένει ἀκίνητο, στάσιμο. Μέσα μας ὑπάρχει ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, ἡ ἐγρήγορσι καὶ ὁ ὕπνος, ἡ νεότης καὶ τὸ γῆρας. Τὴν γέννησι τοῦ κόσμου τὴν βλέπει διὰ μέσου τῆς πάλης τῶν ἀντιθέσεων διὰ τῆς ὁποίας πάλης ἐπιτυγχάνεται ἡ ἑνότητα καὶ ἡ ἁρμονικὴ λειτουργία τοῦ σύμπαντος. Ἄνευ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς τὴν ὁποία ὁ Ἡράκλειτος ἀποκαλεῖ ἐναντιοδρομία ἢ ἐναντιοτροπία δὲν θὰ ὑπῆρχε παρὰ ἡ ἀκινησία καὶ ἡ νέκρα. Δὲν θὰ ὑπῆρχε ζωὴ καὶ ὀργασμὸς ἀναδημιουργίας. Ἡ ἀέναος αὐτὴ κίνησις καὶ μεταβολὴ ἔχει ὡς ἀρχὴ καὶ κίνητρό της τὸ «ἀείζωον πῦρ». Ἀπὸ τὸ πῦρ παράγεται ἡ κίνησι, ἡ ζωή, ἡ ἁρμονία τῶν ὄντων. Τὸ πῦρ ἐμφανίζεται μὲ δυὸ λειτουργίες : τὴ θερμότητα (ἀνιοῦσα) καὶ τὴν ψύξι (κατιοῦσα). Μὲ τὸ σβήσιμό του, τὴν ψύξι του δημιουργεῖται ὁ ἀέρας, τὸ νερὸ καὶ ἡ γῆ, καὶ ἀντιστρόφως μὲ τὴ φλόγα του ἀπὸ τὴ γῆ παράγεται τὸ νερό, ἀπὸ τὸ νερὸ ὁ ἀέρας καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα ἡ φωτιά. Ἡ ἀξία καὶ ἡ ὑπόστασις κάθε πράγματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ διαπύρου στοιχείου ποὺ περικλείει μέσα του. Περισσότερη φωτιὰ δίνει περισσότερη ζωὴ καὶ κίνησι ἐνῶ ἀντίθετα λιγώτερη ἢ καθόλου φωτιὰ καταδικάζει τὸ ἀντικείμενο στὴν ψύξι, τὴν ἀκινησία καὶ τὸ θάνατο. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ψυχομένου πυρὸς καὶ θὰ ἦταν ἀκίνητο καὶ νεκρὸ ἂν μέσα του δὲν ἔμπαινε ἡ ψυχὴ ποὺ εἶναι ἀναθυμίασις τοῦ θερμοῦ πυρὸς ποὺ εἰσέρχεται διὰ τῆς ἀναπνοῆς. Ἡ ψυχὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεταβατικὲς καταστάσεις τοῦ πυρὸς καὶ σὰν τέτοια ἔχει καὶ αὐτὴ ὑλικὴ ὑπόστασι. Τὴν καταγωγὴ ὅλων τῶν φυσικῶν φαινομένων τὴν ἔβλεπε στὴ φωτιά. Ἀπὸ τὴ φωτιὰ γεννήθηκε ὁλόκληρο τὸ σύμπαν. Τὸν κόσμο, ἔλεγε δὲν τὸν ἔπλασε κανεὶς θεὸς οὔτε ἄνθρωπος. Ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι αἰώνια ζωντανὸ πῦρ, ποὺ ἀνάβει καὶ σβήνει σύμφωνα μὲ ὡρισμένους νόμους. Ἀπαντῶντας στοὺς Ἐλεάτες ποὺ ἔβλεπαν τὸ ὂν σὲ αἰώνια ἀκινησία καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὴν ἑνότητα τῶν ἀντιθέσεων στὸν κόσμο, γράφει στὸ 67 ἀπόσπασμα: «Ὁ θεὸς ἡμέρη, εὐφρόνη, χειμὼν, θέρος, πόλεμος, εἰρήνη, κόρος, λιμός· ἀλλοιοῦται δὲ ὅκωσπερ πῦρ ὁπόταν συμμιγῆ θυώμασιν, ὀνομάζεται καθ' ἡδονὴν ἑκάστου» (ὁ θεὸς εἶναι ἡμέρα καὶ νύχτα, χειμώνας καὶ καλοκαίρι, πόλεμος καὶ εἰρήνη, κορεσμὸς καὶ πεῖνα· ἐμφανίζεται δὲ μὲ διάφορες μορφὲς ἀκριβῶς ὅπως ἡ φωτιὰ ὅταν ἀναμιχθῇ μὲ θυμίαμα, ὀνομάζεται ἀνάλογα μὲ τὴν εὐωδία μὲ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ὄνομα). Ὡς πηγὴ τῆς ἀνθρώπινης γνώσεως θεωροῦσε τὴ φύση καὶ ὄχι τοὺς θεούς. Θεὸ εἶχε ἀνακηρύξει τὸ Λόγο (λογικὴ) ποὺ ρυθμίζει τὴν ἀέναη κίνησι καὶ τὶς ἀντιθέσεις στὸν κόσμο. Ἡ πολυμάθεια, ἔλεγε, δὲν μᾶς κάνει σοφοὺς ἀλλὰ ἡ λογικὴ σκέψι. Ἤθελε τὸν ἄνθρωπο δημιουργικὸ καὶ ὄχι πολυμαθῆ. Γι' αὐτὸ καὶ καταφέρεται κατὰ τῆς πολυμάθειας. Ἂν ἡ πολυμάθεια, λέγει, μποροῦσε νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ κατανοοῦν σωστὰ τὰ ὄντα θὰ τὸ εἶχαν κατορθώσει καὶ ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ξενοφάνης καὶ ὁ Ἑκαταῖος. Ἐπετίθετο κατὰ τοῦ Ὁμήρου ποὺ ἐθεωρεῖτο ὁ σοφώτερος τῶν Ἑλλήνων, καὶ τοῦ Ἀρχίλοχου καὶ προέτρεπε νὰ μὴν γίνωνται δεκτοὶ στοὺς ἀγῶνες καὶ νὰ ραπίζωνται. Ἡ ὀργή του πρὸς τοὺς δύο αὐτοὺς μεγάλους ποιητὲς ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ποιήματά τους, ποὺ ἦσαν κατὰ τοῦ πολέμου, ἀπηγγέλλοντο ἀπὸ τοὺς ραψῳδοὺς σὲ φιλολογικοὺς

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος J. Kramer,
κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α΄
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΣΛΟ

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ὄσλο (Πρωτευούσης τῆς Νορβηγίας) ἔχει συνολικὴν δύναμιν 1.032 Ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ ἀστυνομεύει εἰς τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 450.000 περίπου. Οἱ ὑποψήφιοι πρὸς κατάταξιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, δέον νὰ ἔχουν ἡλικίαν μεταξὺ 21 ἕως 30 ἐτῶν καὶ ἀνάστημα 1,77 μ. κατ' ἐλάχιστον.

Ὁ μισθὸς τοῦ ἀστυφύλακος κλιμακοῦται ἀπὸ 565 μέχρι 737 λίρες κατ' ἔτος (47.460-61.908 δραχμαὶ) καὶ φθάνει εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον μετὰ δωδεκαετῆ ὑπηρεσίαν. Ὁ μισθὸς τοῦ ἀρχιφύλακος ποικίλλει μεταξὺ 597 καὶ 775 λιρῶν (52.648.65. 100 δρχ.) κατ' ἔτος, ἐνῷ ἕνας Ὑπαστυνόμος (3ης τάξεως) λαμβάνει 667 ἕως 860 λίρας (56.028—72.240 δρχ.). Διὰ τῆς ἀκολουθουμένης πολιτικῆς ἐπιδιώκεται προφανῶς νὰ ὑπάρχῃ μικρὰ διαφορὰ μισθοῦ μεταξὺ τῶν βαθμῶν. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σώματος λαμβάνουν, προσέτι, ἕνα εἰδικὸν ἐπίδομα 35 λιρῶν (2.970 δρχ.) κατ' ἔτος.

Αἱ γυναῖκες—ἀστυνομικοὶ λαμβάνουν τὰς ἰδίας ἀποδοχάς, ὡς καὶ οἱ ἄρρενες συνάδελφοί των.

Οἱ ἐπιλεγόμενοι πρὸς κατάταξιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὑφίστανται μίαν δοκιμαστικὴν ἐκπαίδευσιν τεσσάρων ἑβδομάδων, εἰς θέματα στοιχειωδῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων, συντάξεις ἀναφορῶν, κανονισμῶν τροχαίας καὶ γυμναστικῆς. Ἐὰν ἐπιτύχουν τότε στέλλονται διὰ πρακτικὴν ἐξάσκησιν, εἰς διαφόρους Ὑπηρεσίας, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι δύο μῆνας εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Τροχαίας, ἕνα μῆνα εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀσφαλείας, ἕνα μῆνα εἰς τὴν Εἰδικὴν Ἀσφάλειαν καὶ ὀκτὼ μῆνας εἰς Τμῆμα τάξεως. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δώδεκα αὐτῶν μηνῶν ἐκτελοῦν ὑπηρεσίαν μαζὶ μὲ πεπειραμένους ἀστυφύλακας, οἱ ὁποῖοι τοὺς καθοδηγοῦν καὶ τοὺς βοηθοῦν.

Ἐὰν ὁ δόκιμος, κατὰ τὴν περίοδον τῆς «δοκιμῆς», ἐκτελέσῃ κατὰ ἱκανοποιητικὸν τρόπον τὰ καθήκοντά του, τότε θὰ σταλῇ εἰς τὴν Κρατικὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν διὰ δεκάμηνον ἐκπαίδευσιν. Ἐὰν παρακολουθήσῃ ἐπιτυχῶς τὰ μαθήματα αὐτά, τότε θὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ κυρίως Σῶμα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ φέρουν μπλὲ ναυτικὴν στολὴν μὲ μπλὲ ὑποκάμισον καὶ λαιμο-

---

ἀγῶνες ἐνῷ οἱ ἀντιλήψεις τοῦ Ἡράκλειτου περὶ πολέμου ἦταν ἐντελῶς ἀντίθετες: «πόλεμος πάντων, μὲν πατὴρ ἐστι, πάντων δὲ βασιλεύς, καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἔδειξε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε, τοὺς δὲ ἐλεύθερους» (ὁ πόλεμος εἶναι τῶν πάντων πατέρας καὶ τῶν πάντων βασιλιὰς καὶ ἄλλους μὲν τοὺς ἀναδείχνει θεοὺς ἄλλους δὲ ἀνθρώπους. Ἄλλους κάνει δούλους καὶ ἄλλους ἐλεύθερους).

Στὰ κοινωνικὰ πράγματα ὁ Ἡράκλειτος εἶχε ἀριστοκρατικὲς ἀντιλήψεις. Χώριζε τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία στὸ «πλῆθος» καὶ στοὺς λίγους «ἀρίστους». Ἕνας μόνο πραγματικὸς ἄριστος ἔλεγε, ἀξίζει γιὰ 10 χιλιάδες ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου ἀπὸ τὸν Ἡράκλειτο, μ' ὅλες τὶς ἀτέλειές της εἶναι στὴ βάσι της σωστή. Καὶ ἡ σημασία της ὑπῆρξε βαρυσήμαντος γιὰ τὴν κατοπινὴ ἐξέλιξι καὶ τὸ θρίαμβο τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Α. ΑΠΟΣΤ.

δέτην. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ στήθους φέρουν μίαν κονκάρδαν μὲ τὸ Νορβηγικὸν ἔμβλημα καὶ εἰς τὰ πέτα τοῦ χιτωνίου τὸν Νορβηγικὸν λέοντα. Ὡς διακριτικὰ βαθμῶν φέρουν ἄστρα εἰς τὰς ἐκ μαύρου ὑφάσματος ἐπωμίδας των.

Καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Ὄσλο φέρουν μόνον ἀστυνομικὴν ράβδον. Ὅταν, ὅμως, τὸ ἀπαιτοῦν αἱ περιστάσεις, φέρουν πιστόλιον πρὸς προστασίαν των.

Ἡ Νορβηγικὴ Ἀστυνομία ἔχει καθιερώσει ἕνα σύστημα λεγόμενον τοῦ «ποδαριοῦ», τὸ ὁποῖον ἐξασφαλίζει οἰκονομίαν χρόνου καὶ δαπάνης διὰ τὰ Δικαστήρια, τοὺς μάρτυρας καὶ τὴν Ἀστυνομίαν. Ἐπὶ παραδείγματι, προσάγεται εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμὸν καὶ κλείεται εἰς τὰ κρατητήρια, ἕνα πρόσωπον τὸ ὁποῖον κατελήφθη τελοῦν ἐν μέθῃ, εἰς δημόσιον τόπον. Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης προσάγεται εἰς τὸν Ἀστυνόμον τοῦ Σταθμοῦ πρὸς ἐξέτασιν. Ἐάν, ἐκ τῆς ἐξετάσεως, ἀποδειχθῇ βάσιμος ἡ κατηγορία, τότε ὁ Ἀστυνόμος τοῦ ἐπιβάλλει ἕνα λογικὸν πρόστιμον (συνήθως 50 κρόκερ περίπου—210 δραχμῶν).

Αὐτὸ θεωρεῖται ὡς μία ἐξυπηρέτησις ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὸν ταχύτερον διακανονισμὸν τῆς ὑποθέσεως. Ἐὰν ὁ παραβάτης συμφωνῇ, τότε ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται λήξασα καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστὴ ἡ διεύθυνσις κατοικίας του καὶ ἐργάζεται τοῦ δίδεται προθεσμία ἑνὸς μηνός, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου. Ἂν, μετὰ τὴν πάροδον τῆς δοθείσης προθεσμίας, δὲν πληρώσῃ τὸ πρόστιμον, δυνατὸν νὰ φυλακισθῇ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ δικασθεὶς δὲν συμφωνεῖ διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου, καθ' ὅτι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὸν κατηγορίαν τῆς μέθης ἢ θεωρεῖ ὑπερβολικὸν τὸ πρόστιμον, ἡ ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς τὸ Δικαστήριον, διὰ ν' ἀποφασίσῃ σχετικῶς.

Ἡ διαδικασία αὐτὴ ἐφαρμόζεται εἰς τὰς περιπτώσεις μέθης, παρανόμου σταθμεύσεως αὐτοκινήτων καὶ μικρὰς παραβάσεις τροχαίας.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ παιδομάζωμα

Εἶναι τὸ φρικτότερο ἔγκλημα τοῦ συμμοριτισμοῦ. 28.000 παιδιὰ καὶ κορίτσια τὰ ἀπέσπασαν μὲ τὴ βία ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους καὶ τὰ ἔστειλαν πίσω ἀπὸ τὸ Σιδερένιο Παραπέτασμα μὲ σκοπὸ τὸ φυλετικὸ καὶ πολιτικὸ ἐξανδραποδισμό τους.

Τὸ φρικιαστικὸ καὶ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ἔγκλημα τῆς γενεοκτονίας προεκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ δὲν σεβάστηκαν τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογενείας, οὔτε ἔννοιωσαν ποτὲ τὸ βαθὺ ἀνθρώπινο πόνο, τὸν πόνο τῆς μητέρας ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τὸ παιδί της, τὸ σπλάχνο της.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

— ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟ —

Ὑπὸ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

Εἶναι Αὔγουστος... Χαρούμενη ἡ γῆ τριγύρω... Τὰ πουλιὰ πετοῦν ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ τιτιβίζοντας... ἐνῶ μιᾶς Ἐκκλησιᾶς τὸ μεγάλο ρολόϊ σημειώνει ἀργὰ-ἀργὰ τὶς ὧρες...

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἥσυχη στιγμὴ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μιὰ ἱστορία,... μιὰ ἁπλῆ καὶ ἐντελῶς ἀληθινὴ ἱστορία, ποὺ εἶναι ἐπίκαιρη, γιατὶ συνέβη αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν καιρό, λίγα χρόνια πρίν. Μοὺ τὴ διηγήθηκε ὁ δάσκαλος ἑνὸς Μακεδονικοῦ χωριοῦ. Καὶ σᾶς τὴν μεταφέρω ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἄκουσα, μὲ τὴ θερμὴ παράκληση νὰ μὲ προσέξετε λιγάκι μὲ καλὴ πίστη καὶ κατανόηση.

Γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε ὅμως καλλίτερα, ἀφίστε τὴν φαντασία σας νὰ πετάξῃ λίγα χρόνια πίσω... τότε... τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ποὺναι γραμμένο στὴν ἱστορία μας μὲ αἷμα καὶ συμφορά... Ἕνα ὅμορφο καλοκαίρι ποὺ κάποιοι καταραμένοι καλλιτέχνες τὸ στόλισαν μὲ πυραμίδες ἀπὸ πτώματα, ἀκέφαλα, διαμελισμένα, βασανισμένα ἀπάνθρωπα... Τότε ποὺ κάποιοι ἀνάξιοι Ἕλληνες εἶχαν σηκώσει τὰ ὅπλα ἐναντίον τῆς Πατρίδας τους καὶ τὴ βύθισαν σὲ πένθος καὶ συμφορά.

Μεταφερθῆτε τώρα νοερὰ σὲ κάποιο γραφικὸ χωριουδάκι τῆς Μακεδονίας μας, ὅλο πεῦκα, θυμάρι, γαλήνη, ὁμορφιά... Ἀκοῦστε τὴν καμπάνα τῆς κατάλευκης Ἐκκλησιᾶς νὰ σημαίνῃ χαρμόσυνα... Δῆτε τὰ παλληκάρια ν' ἀλαφροσέρνουν τὰ βήματά τους κάτω ἀπ' τὰ μπαλκόνια τῆς καλῆς τους... Μυρίστε θυμάρι, γιμίστε γαλήνη, πλημμυρίστε συγκίνηση... Εἶναι Κυριακή... καὶ κοντὰ στὴ βρύση ἔχουν μαζευτῆ οἱ ἀθῶοι κι' εὐγενικοὶ χωρικοί, χαρούμενοι, ἀφρόντιστοι, καλόκαρδοι.

Ἄσε παληόγερε τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ τὶς κατεργαριὲς καὶ ἑτοιμάσου νὰ πεθάνῃς...

Αὐτὸ εἶναι ἕνα Ἑλληνικὸ χωριό... Ἕνα χωριὸ μὲ κάμπους, μὲ γάργαρα νερά, μὲ λουλούδια λογιῶν - λογιῶν, μὲ χωράφια ποτισμένα μὲ ἱδρώτα καὶ μὲ αἷμα..

Ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, στὸ φιδωτὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στ' ἀντικρυνὸ βουνό, βρίσκεται ἕνας τάφος... ἕνας φτωχὸς λουλουδιασμένος τάφος... Καὶ πάνω στὸν ξύλινο σταυρό του ὁ ξένος διαβάζει μιὰ κακογραμμένη ἐπιγραφή : «Δέσπω ἡ Ἀρχόντισσα τοῦ χωριοῦ—πέθανε ἀπὸ τὴν πίκρα ποὺ τὴν πότισε τὸ μονάκριβο παλληκάρι της, ὁ Γιάννης, ποὺ ἀκολούθησε τοὺς προδότες στὰ βουνά. Ἄμποτε γυρίσῃ πίσω, χίλιοι βρυκόλακοι νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ τόνε πνίξουν...».

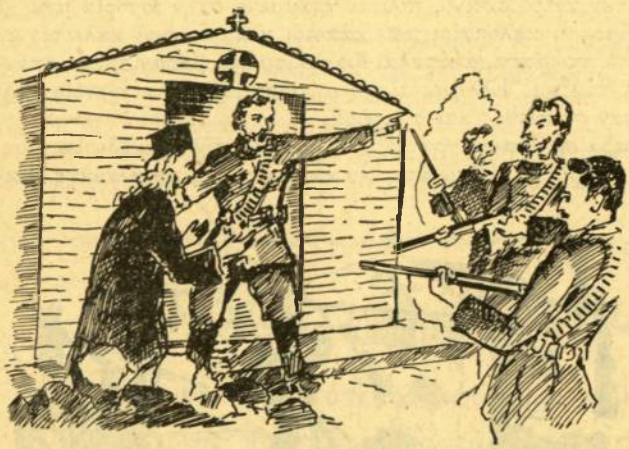
Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα πίσω στὸ χωριό... κι' ἂς χαροῦμε αὐτὴν τὴν ξένοιαστη δροσιά του... Στὴν ἄλλη ἄκρη του βρίσκεται τὸ Ἐκκλησάκι του, μὲ ταπεινὲς εἰκόνες, κάτω ἀπὸ μικρούτσικα καντήλια, μὲ ἕνα ξύλινο ἀναλόγιο στὰ δεξιά του μὲ λίγες καρέκλες πιὸ πίσω... Γαλήνη... Σιωπή...

«Σκορπάει γλυκειὰ μοσκοβολιὰ δάφνη στὸν τοῖχο φυτρωμένη,
Θυμίαμα ποὺ καίει ἡ πίστις.
Καὶ μιὰ χελιδονοφωλιὰ ψηλά, στὸν Νάρθηκα κτισμένη.
ψέλνει τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις...».

Ἡ λειτουργία ἔχει τελειώσει πρὶν κάμποση ὥρα καὶ ὁ παππᾶ-Θύμιος, ἕνα ἀθῷο γεροντάκι ποὺ ἔκανε σκοπὸ στὴ ζωή του, τὴν πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη στοὺς συνανθρώπους του, ὁλομόναχος στὸ τετράγωνο προαύλιο τοῦ Ναοῦ, ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ... ὅταν τὰ σκυλιὰ τοῦ ἀπέναντι ἀρχοντικοῦ, σπάζοντας τὶς ἁλυσσίδες τους, ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους οὐρλιάζοντας... Ὁ ἀγαθὸς Σαμαρείτης ἔνοιωσε μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία... Στὸ νοῦ του ἦρθε κάποιος θρῦλος τοῦ χωριοῦ, ὁ θρῦλος τοῦ τάφου τῆς Δέσπως...

Μὴ τάχα ἔφτασεν ὁ βρυκόλακας, σερνάμενος στὸ χῶμα, νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τοῦ προδότη;

Ἄξαφνα ἄκουσε πίσω του νὰ τρίζουν τὰ κλαριά, βαρειὲς πατημασιὲς ἀφουγκράστηκε καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ γυρίσῃ ξοπίσω του, ἄκουσε ἀπὸ κοντὰ μιὰ ἄγρια σαρκαστική, ἀπαίσια φωνὴ νὰ τόνε προστάζῃ: «Ἀκίνητος, παληόγερε στὴν θέση σου. Κάνε τὴν τελευταία προσευχή σου...».

Χαθῆτε ἀπὸ μπροστά μου παληόσκυλα. Μὲ κάνατε διάολο σωστό...

Ὁ παππᾶ-Θύμιος δὲν φοβότανε. Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο τὸν ἐνδυνάμωνε στὴ κάθε δύσκολη στιγμή του... μὰ ἀνατρίχιασε σύγκορμα, ἀκούγοντας ἐτούτη, τὴν γνώριμη φωνή.

«Ὕστερα, ἀργά-ἀργά, γύρισε κατὰ πίσω του. Καὶ εἶδε ὁλόγυρα κάννες ὅπλων νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο, φυσεκλίκια κρεμασμένα στὶς ζῶνες, πρόσωπα βρώμικα, ἀξύριστα, ἀγριεμένα νὰ τόνε κυττάζουνε δίχως οἶκτο... Καὶ στὴ μέση ὄρθιο, μὲ τὸ ὅπλο καταπάνω του, εἶδε τὸν Γιάννη, τὸν προδότη τῆς Νεκρῆς...

«Ὁ βρυκόλακας»! εἶπε φωναχτὰ καὶ τρομαγμένα τὸ φτωχὸ γεροντάκι, κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἐνῷ ὁ Γιάννης ἦρθε πολὺ κοντά του καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ κι' ἀπάνθρωπο κτύπημα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του, ποὺ γέμισε αἷμα στὸ πρόσωπο τοῦ παππᾶ...

«Ἄσε, παληόγερε, τοὺς ἀφορεσμοὺς καὶ τὶς κατεργαριὲς καὶ ἑτοιμάσου νὰ ἀποθάνῃς. Σωθήκανε τὰ καρβέλια σου. Εἶσαι γραμμένος σ' αὐτοῦνο τὸν κατάλογο ποὺ κρατῶ. Κι' ἦρθα νὰ σὲ πάρω μαζί μου».

Ὁ γέρος σκουπίζοντας τὸ αἷμα μὲ τὸ ράσο του, τὸν κύτταξε ὅλο καλωσύνη. «Ἀλήθεια λὲς Γιάννη παιδί μου, γιὰ μένα ἦρθες; Κι' ἔκανες τόσο δρόμο νὰ

μὲ γυρεύῃς; Νὰ τὸ πιστέψω ἀρά γε ; Μὰ... ἀλήθεια θἄναι... Ἐγὼ σὲ βάφτισα... ἀπὸ τὸ χέρι σου πρέπει νὰ σκοτωθῶ...».

«Ἄσε γέρο τὶς μαλαγανιὲς καὶ τὶς μουρμοῦρες. Δὲν ἔφτασα γιὰ συζήτηση. Διατάχτηκα νὰ σοῦ πάρω τὴν ἄθλια ζωή σου. Καὶ θὰ τὸ κάνω. Ἄσετα λοιπὸν τὰ παρακάλια. Χαμένος κόπος. Καὶ νὰ γονατίσῃς ἀκόμα μπροστὰ στὰ πόδια μου δὲν θὰ μέ κάνῃς νὰ μεταλλάξω γνώμη...».

«Νὰ γονατίσω, Γιάννη μου, εἶπες ; νὰ γονατίσω μπροστὰ σὲ ἄνθρωπο ; ποτέ. Μονάχα στὸ Θεό μου μπροστὰ γονατίζω. Ἦλθες γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς. Δὲν πειράζει. Δὲν φταῖς. Τὸ λογικό σου ἔχει σαλέψει καὶ δὲν ξέρεις τὶ κάνεις. Καλῶς ἦρθες λοιπὸν παιδί μου, στὸ χωριό σου. Νὰ σὲ φιλέψω κάτι πρῶτα, κι' ὕστερα κάμε τὸ ἔργο σου. Ποιὸς ξέρει!!! Ἴσως ὅταν μοῦ πάρῃς τὸ κεφάλι νὰ σωθῇς, νὰ καταλάβῃς τὶ ἔκανες, νὰ ξαναγίνῃς ἄνθρωπος... Δὲν φοβᾶμαι. Νὰ μὲ κτυπήσῃς μὲ θάρρος. Δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο... Μονάχα τὴν ἁμαρτία φοβᾶμαι. Δὲν θὰ σὲ καταραστῶ. Ποτὲ δὲν θὰ τὄκανα. Μονάχα θὰ προσεύχουμε στὸ Θεὸ γιὰ σένα... Γιατὶ στὰ χέρια μου μεγάλωσες, Γιάννη παιδί μου. Ἐγὼ σὲ βάφτισα, στὴν ἀγκαλιά μου ἔπαιζες σὰν ἤσουνα παιδάκι... Καὶ στὸ χέρι αὐτὸ ποὺ κρατᾷς τώρα τὸ ντουφέκι σου, κρατοῦσες κάποτε τὸν Τίμιο Σταυρό μου. Καὶ προσευχόσουνα μὲ πίστη. Ἐγὼ σ' ἔμαθα νὰ προσεύχεσαι. Μὰ τὶ στὰ λέω ὅλα αὐτά!!! Διαταγὴ ἔλαβες. Νὰ τὴν ἐκτελέσῃς, Γιάννη παιδί μου. Μονάχα μιὰ χάρη σοῦ ζητῶ. Νὰ πᾶμε μέσα. Μέσα στὸ Ναό. Στὴν ἴδια θέση ποὺ σὲ βάφτισα. Ἐκεῖ νὰ μὲ σκοτώσῃς. Δὲν θὰ σοῦ κρατήσω κακία. Θὰ σὲ συγχωρέσω. Οὔτε θὰ σὲ ἀγριοκυττάξω. Θὰ σοῦ χαμογελάσω. Κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο πάρτο μαζί σου, Γιάννη παιδί μου, ὅπου κι' ἂν πᾷς. Θἄναι σὰν φυλαχτό. Θὰ σὲ φυλάῃ ἀπ' τὸ βρουκόλακα τοῦ θρύλου. Ἄντε παιδί μου, πᾶμε. Μὴ σὲ χασομεράω ἄλλο, κι' ἔχεις ἴσως κι' ἄλλες δουλειές. Μονάχα σὲ παρακαλῶ σὰν μὲ σκοτώσῃς θάψε με κοντὰ στὴν μάννα σου, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ σου...».

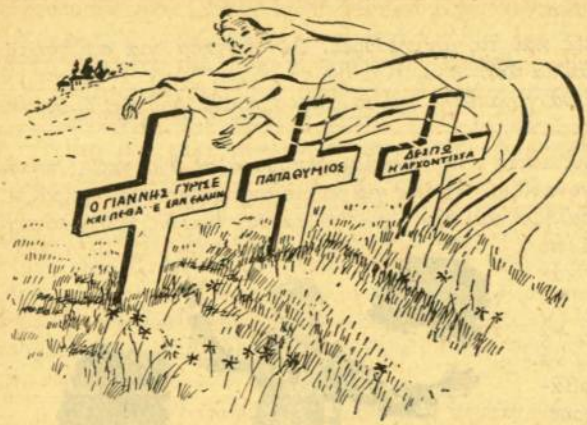

Τὰ λόγια του διέκοψε μιὰ ριπὴ πολυβόλου καὶ ὁ Γιάννης σωριάστηκε νεκρός...

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι σηκώθηκε ὕστερα κι' ἔκανε τὰ ἀγριολούλουδα νὰ γέρνουν σὰν νἄθελαν νὰ γονατίσουν... ἕνα πουλὶ ἦρθε καὶ κάθισε στὸ καμπαναριό, δίχως νὰ κελαηδάῃ... Μονάχα ἔβλεπε... Γίνηκε στὴ συνέχεια βαρειὰ σιωπή... Καὶ τὴ διέκοπτε μονάχα τὸ κράξιμο ἑνὸς μαύρου πουλιοῦ, πέρα μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα...

Ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε κατόπιν δὲν τὸ περίμενε κανείς. Ὁ Γιάννης ὁ προδότης ἀνέβηκε κατόπιν στὸ χαμηλὸ πεζούλι τοῦ Ναοῦ καὶ φώναξε στοὺς ἄλλους συντρόφους του : Χαθῆτε ἀπὸ μπροστά μου, παληόσκυλα. Μὲ κάνετε διάολο σωστό. Μὰ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μιλήσῃ ἡ καρδιά μου. Ἐγὼ ἐδῶ γεννήθηκα, ἐδῶ μεγάλωσα, ἐδῶ ἐγίνηκα ἄνδρας, κι' ἐδῶ θὰ μείνω. Ἀντῆστε πέστε στοὺς καπεταναίους σας ὅτι ὁ Γιάννης γίνηκε καλά, ξαναβρῆκε τὰ λογικά του καὶ θὰ πάρῃ τὸ ντουφέκι του νὰ τοὺς κυνηγήσῃ,

γιατὶ ὁ Γιάννης πιστεύει τώρα καὶ θέλει νὰ ζητήσῃ συγχώρεση ἀπ' τὸ Θεό του. Παππᾶ μὲ συγχωρῆς...».

Ὁ Γιάννης γύρισε καὶ πέθανε σὰν Ἕλληνας...

Τὰ λόγια του ὅμως διέκοψε μιὰ ριπὴ πολυβόλου καὶ ὁ Γιάννης σωριάστηκε νεκρός, στὰ πόδια τοῦ παππᾶ, ποὺ ἔπεσε κι' αὐτὸς ἄψυχος ἐπάνω του, σ' ἕνα σύμπλεγμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω...

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες κοντὰ στὸν τάφο τῆς γρηᾶς, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἀνοίχτηκαν κοντὰ-κοντὰ δυὸ λάκκοι... Κι' ἐπάνω στὸν ξύλινο σταυρὸ ὁ ξένος θὰ διαβάσῃ: «Ὁ Γιάννης γύρισε καὶ πέθανε σὰν Ἕλληνας μαζὶ μὲ τὸν παππᾶ ἐτοῦτον τοῦ χωριοῦ. Ἡ μάννα του πρέπει νὰ τόνε συγχωρέσῃ. Ἄμποτε νὰ μείνῃ ἡ ἱστορία ἐτούτη, τρανὸ παράδειγμα γιὰ ὅλους...».

Σ. ΠΗΛΟΣ

27 Αὐγούστου 1949

Στὶς κορυφογραμμὲς τοῦ ΓΡΑΜΜΟΥ οἱ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ συνέτριψαν τὸν κύριο ὄγκο τῶν κομμουνιστοσυμμοριτικῶν δυνάμεων.

Στὶς 29 Αὐγούστου 1949 ὁ Ἐθνικός μας Στρατὸς ἐξεκαθάρισε στὸ Μπέλες τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας, κοντὰ στὰ Βουλγαρικὰ σύνορα, τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῶν συμμοριῶν.

Κατὰ τὸ 5χρονο 1945-1949

Οἱ κομμουνισταὶ ἔδωσαν τὸν τρίτο γῦρο γιὰ νὰ σκλαβώσουν τὴν Ἑλλάδα μας. Ἀλλὰ οἱ Ἐθνικές μας δυνάμεις στάθηκαν πρόμαχοι γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴ διαφύλαξι τῶν ἰδανικῶν τῆς Φυλῆς μας. Ἔτσι, ἐνῷ τὰ ἄλλα Κράτη τῆς Εὐρώπης ἀνεσυγκροτοῦντο, ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ξενοκίνητο ἐπιβολὴ τοῦ κομμουνισμοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀναξιμάνδρου.

Ἀπὸ Λεωφόρον Ὑμηττοῦ 57, στὸ Παγκράτι.

Ὁ Ἀναξίμανδρος, γυιὸς τοῦ Πραξιάδου ἀπὸ τὴν Μίλητο, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μεγάλους Μιλησίους φιλοσόφους (Ἀναξιμένης-Θαλῆς-Ἀναξίμανδρος), γεννήθηκε δὲ περὶ τὸ 611-610 π.Χ. καὶ πέθανε κατὰ τὸ 545 π.Χ.

Αὐτὸς πρῶτος ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἀλλοειδῆ ζῷα. (Νεωτέρα θεωρία τοῦ Λαμάρκ-Δαρβίνου—Μπρύχνερ-Χαῖκελ, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος προῆλθε ἀπὸ κατώτερα ζῷα). Διερεύνησε μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο, τὸ πρόβλημα τῆς γεννέσεως τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς γεωγραφίας, τῆς στηριζομένης ἐπὶ γεωμετρικῆς ὑποτυπώσεως. Διετύπωσε τὴν περὶ ἀπείρου ὀντολογικὴν θεωρίαν.

Ἀναξιμένης.

Πάροδος ὁδοῦ Ἀμεινίου 15, στὴ Γούβα.

Ὁ Ἀναξιμένης, τρίτος κατὰ σειρὰν Μιλήσιος φιλόσοφος γυιὸς τοῦ Εὐρυστράτου, γεννήθηκε περὶ τὸ 585 π.Χ. πέθανε δὲ κατὰ τὸ 528-526 π.Χ. Ὡμίλησε γιὰ τὴν περιστροφὴ τῶν ἀστέρων γύρω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ καθώρισε ὅτι δὲν θερμαίνουσιν οὗτοι λόγῳ τῆς μεγίστης αὐτῶν ἀποστάσεως ἐξ αὐτῆς.

Ἀναπαύσεως.

Ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Διάκου, στὴν Ἁγ. Φωτεινὴ Ἰλισσοῦ.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἐπειδὴ ὁδηγεῖ στὸ τόπο τῶν νεκρῶν, καθ' ὅσον ἀνάπαυσις ἢ αἰωνία ἀνάπαυσις, λέγεται στὴ θρησκευτικὴ γλῶσσα, ὁ θάνατος. Σὰν τόπος ἀναπαύσεως, νοεῖται ἡ μέλλουσα ζωή.

Ἀναπήρων Πολέμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐζώνων 5, στὸν Εὐαγγελισμό.

Πῆρε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐπειδὴ διασχίζει τὸν συνοικισμὸ ἀναπήρων ἀξιωματικῶν. Πρὸς τιμὴν λοιπὸν ἐκείνων ποὺ ὑπέστησαν σωματικὲς βλάβες κατόπιν τραυμάτων

στὸν πόλεμο, ἢ ἀλλοῦ, πάντως κατὰ τὴν στρατιωτικὴν των ὑπηρεσίαν, δόθηκε ἡ ἀνωτέρω ὀνομασία, γιὰ νὰ φέρνῃ στὴ μνήμη μας, τὶς ὕψιστες ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφεραν.

Νὰ πῶς ὁ ἀνάπηρος ποιητὴς Πέτρος Μαρκάκης ἐκφράζει τὸ πόνο τοῦ σακάτη:

Ὑστερνὴ πεθυμιὰ

Σὰν ξημερώσῃ κι' ἡ στερνὴ τῆς λύτρωσής μου ἡμέρα,
δὲν θέλω μάτια νὰ βραχοῦν, γιὰ μὲ καρδιὲς νὰ κλάψουν,
μήτ' ἁγιοκέρια νὰ καοῦν, οὔτε πομπὴ στὸ ξόδι.
Ἕνα χατήρι σᾶς ζητῶ καὶ μὴ μοῦ τ' ἀρνηθῆτε,
τὸ μισερὸ κουφάρι μου ποθῶ νὰ μοῦ τὸ θάψτε,
στὸν ἴδιο λάκκο ποὺ ὀρφανὰ τὰ δυό μου πόδια λυώνουν,
θέλω σὰν θ' ἀνοιχτῇ σ' ἐμὲ ἡ πόρτα τ' ἄλλου κόσμου,
στητὸς νὰ μπῶ! στητὸς νὰ βρῶ, στητὸς καὶ ν' ἀντικρύσω
τὸν χάροντα, τὸν Ρήγα του, καὶ νὰ τόνε παλαίψω,
νὰ μὴ μὲ δῇ ἀνάπηρο καὶ μὲ παραπετάξῃ.

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο δεῖγμα, γραμμένο ἀπὸ τὸν ταυματία πολέμου Μ. Σιγανό:

Σὰν ἄγαλμα ποὺ οἱ ἀγῶνες τὸ σμιλέψανε
ψηλὰ στὴ μετοπὴ τοῦ Παρθενώνα,
στέκεις ὁλόρθος μέσ' στὸ ἡλιοχάραμα,
Δόξα ὁλοζώντανη τοῦ ἀγώνα.
Ὦ ἀνάπηρε—ἥρωα—πολεμιστή,
σύμβολο ἱερὸ στὰ ἐπινίκια
θἆναι, καὶ στὸ διάβα τῆς ζωῆς ὅπου περνᾷς
τιμὴ γιὰ Σέ, τὰ δυό σου δεκανίκια.

Ἀναστασίου.

Διασταύρωσις στὴν ὁδὸ Βασιλείου 34, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Ἀναστάσιος Γαβριήλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους ὁπλαρχηγοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἦτο ἡγούμενος στὴ μονὴ Βρανᾶ.

Ἀνατολίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναγεννήσεως 5, στὴ Γούβα.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία, στὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιον, ὁ ὁποῖος καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔμενε στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο ἀπὸ τὸ 449—458 μ.Χ. Προΐστατο ἐπίσης, τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στὴ Χαλκηδόνα.

Ἀνάφης.

Ἀπὸ Πατησίων 230, στὴ πλατεῖα Κολιάτσου.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ μικρὴ νῆσο τῶν Κυκλάδων, ἡ ὁποία ἀπέχει 12 μίλια ἀπὸ τὴ Θήρα. Ἐπειδὴ στερεῖται ὕδατος ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀρκετὰ πετρώδης καὶ ἄγονη, οἱ περισσότεροι κάτοικοί της, ἀποδημοῦν. Σ' αὐτοὺς τοὺς ἀποδήμους, ὀφείλεται καὶ ἡ δημιουργία τοῦ γνωστοῦ συνοικισμοῦ τῆς Πλάκας τῶν Ἀθηνῶν, «τ' Ἀναφιώτικα», ὁ ὁποῖος ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἐλέγετο, «Μαῦραι Πέτραι». Ἡ Ἀνάφη, παράγει ἐξαιρετικὰ ἀρωματικὸ καὶ καθαρὸ μέλι.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἥρωες καὶ μάρτυρες ἀστυνομικοί, ὑπὸ κ. Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 7319

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κόκκινου, ἐπὶ τῇ 10ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ..... 7319

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ, ἐπὶ τῇ 10ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ..... 7321

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ε. Καλαντζῆ, πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἐπὶ τῇ 10ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ..... 7321

Ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Λαοδικεία, ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Στρατῆ Μυριβήλη..... 7321

Νὰ τί εἶναι ὁ κομμουνισμός, ὑπὸ κ. Χέντερσον 7325

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός. 7330

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Μέθοδοι Ἀστυνομικοῦ Κράτους στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, ὑπὸ κ. Ν. Ρουσσέτ, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χρ. Πατσούρη 7331

ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Διεθνὴς Ἀστυνομία (Interpol)—Πῶς συνεστήθη—Πῶς λειτουργεῖ—Ποῖα τὰ ἐπιτεύγματα αὐτῆς, ὑπὸ τ. Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Δ. Κορέσση 7344

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Οἱ ὑπνοβάται εἶναι ἀθῷοι ὅταν ἐγκληματοῦν; — Ἡ δίκη μιᾶς νεαρᾶς Ἀγγλίδος—Τί παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη 7347

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα—Ἀδύνατος ἡ μεταβολὴ διὰ χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων καὶ ἄλλων τεχνικῶν μέσων, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 7349

ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου – Ἀθηνῶν. Στοχασμοὶ-Κρίσεις-Συμπεράσματα, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 7353

ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡράκλειτος, ὁ πατὴρ τῆς διαλεκτικῆς 7357

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὰς διαφόρους χώρας, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος I. Kramer, κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου 7359

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ γυρισμὸς τοῦ Γιάννη — Μιὰ ζωντανὴ ἱστορία ἀπὸ τὸ συμμοριτοπόλεμο, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 7361

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7365

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο», λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 1.30′ - 2 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.